THERESA DALE

Madona cu părul de aur

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Sarah Beckett se foi în scaunul ei tare și inconfortabil. Trenul în sfârșit încetinea. Scoase un oftat de ușurare. Proasta dispoziție îi era amplificată de caniculă. Își trecu degetele fine prin părul lung și blond și reuși să-i zâmbească ușor chinuit lui Michael. Călătoria părea să nu mai aibă sfârșit. Hotărât lucru, căile ferate spaniole nu erau făcute pentru călătorii dificile! își zise ea.

Zări prin fereastră o clădire mică și dărăpănată, înconjurată de niște dealuri și pășuni arse de soare. Probabil că era gara.

Ceilalți membri ai grupului erau deja în picioare. Pălăvrăgeau între ei și nu prea păreau afectați de neplăcerile călătoriei. Sarah se ridică, bucuroasă să-și poată dezmorți picioarele, dar neliniștită la ideea de a se întâlni în sfârșit cu Maestrul.

Atunci când tatăl ei îi propusese să-și petreacă trei luni în Spania ca să se perfecționeze în pictură sub supravegherea

atentă a lui Miguel Cordova, ideea i se păruse excelentă. Perspectiva unei vacanțe destinate în exclusivitate picturii într-o vilă luxoasă de pe coasta însorită din sudul Spaniei i se păruse irezistibilă. Acceptase fără nici o ezitare.

Tatăl ei îl întâlnise pe artist cu ocazia unei mari recepții. Impresionat și de om dar și de artist, domnul Beckett i-l descrisese totuși în termeni destul de vagi. Miguel Cordova era cunoscut pe plan mondial și, deși destul de tânăr, era considerat unul din cei mai mari pictori contemporani. Probabil că avea între treizeci și treizeci și cinci de ani.

Cordova îi vorbise chiar el despre acel stagiu organizat la el acasă pe timpul verii. Studenții selecționați trebuia să plătească o cotizație destul de mare, dar erau cazați într-o reședință splendidă din secolul XV: la Casa de las Flores.

Un singur incident umbrise bucuria lui Sarah: Catherine Burton, una din cele mai bune prietene ale ei, ar fi trebuit să vină cu ea, ceilalți membri ai grupului fiind băieți. Din nefericire, tânăra se îmbolnăvise cu doar câteva zile înainte de plecare.

Sarah râsese de ideea demodată de a fi însoțită neapărat de cineva. O găsea chiar de-a dreptul ridicolă, dar tatăl ei insistase: în Spania, această tradiție era și acum respectată. El și don Miguel Cordova vor fi mai liniștiți dacă ar fi știut-o însoțită de Catherine.

Așadar, defecțiunea a trebuit reparată și Michael Storer îi luase locul acesteia. În grupul astfel organizat, Sarah se trezi că era singura fată între cinci băieți. Domnul Beckett nu era prea mulțumit de acel aranjament, în ciuda... sau poate chiar din cauza prezenței lui Michael.

Tânărul era foarte îndrăgostit de Sarah. În orice caz, așa îi spunea el ei de doi ani, de când ea își sărbătorise împlinirea vârstei de nouăsprezece ani. Dar ea nu reușise niciodată să înțeleagă de ce avea atâtea reticențe față de el. În definitiv, tânărul avea tot ce-și putea dori o femeie de la un viitor soț: avere, farmec și un aspect plăcut. Însă, cu toate astea, ea încă ezita să facă planuri de viitor legate de persoana lui.

Oftă adânc, regretând că nu putuse să se bucure de frumusețea peisajelor în timpul călătoriei. Programul fusese foarte încărcat. Sosiseră de la Londra cu avionul, apoi, fără să mai aibă răgazul de a se spăla sau de a-și schimba hainele, luaseră de la Sevilla trenulețul acela oribil. În Andaluzia primăvara era mult mai timpurie decât în Anglia, cu toate că în ziua plecării lor, la Londra era o vreme extrem de plăcută.

În momentul acela, taiorul bleumarin i se păruse suficient de subțire, dar acum acesta devenea greu de suportat.

Spera să poată face o baie imediat ce ajungeau la San Gregorio. Se uită pe furiș la Michael. Acesta părea să aprecieze frumusețea delicată a tinerei. Ca întotdeauna...

Chiar și după călătoria lungă și în ciuda obrajilor pe care căldura îi coloraseră cam tare, rămânea tot frumoasă. Fața ovală, ochii luminoși și gura senzuală îi dădeau uneori înfățișarea unui spiriduș. Lui Sarah nu-i plăcea acea asemănare, pentru că ea considera că are un caracter foarte puternic.

– Păreai proaspătă ca un trandafir... îi spuse el în șoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalți. Eu simt că mă coc de căldură!

– Mi-e cald și mă simt plină de praf, se plânse ea. Călătoria asta a fost îngrozitoare!

– Da, n-a fost prea plăcută, recunoscu el.

Tânărul sări pe peron și aruncă o privire de jur-împrejur înainte de a lua bagajele și a o ajuta pe tânără să coboare. El îi strânse degetele cu afecțiune și zâmbi.

– Ai rezistat extraordinar, ca întotdeauna.

Sarah se forță să zâmbească. Călătoria luase în cele din urmă sfârșit. Acum era dominată de o senzație nouă, de curiozitate amestecată cu nerăbdare. Simțea că parcă i se pusese un nod în gât și inima îi bătea puternic, intensificând și mai mult culoarea roșie a obrajilor. Nici n-avu timp să exploreze împrejurimile că în spatele ei auzi o voce de bărbat făcând-o să tresară brusc. Vocea era groasă și calmă și vorbea în engleză cu un ușor accent. Sarah se întoarse cu fața la el.

– Tu ești domnișoara Beckett.

Era o constatare.

Rămasă mută de mirare, dădu doar din cap. Individul era fără îndoială gazda lor... sau cineva trimis de don Cordova să-i întâmpine la gară... Nu, n-avea aerul cuiva care fusese trimis de altcineva...

Nu văzuse niciodată vreo fotografie a lui Miguel Cordova. Nu-i plăcea să fie fotografiat. Cu toate astea, și-l imaginase mereu de înălțime mijlocie, un pic bondoc, cu părul foarte negru, desigur, și poate îmbrăcat în niște haine „de artist". Ei bine, bărbatul din fața ei nu prea semăna cu cel pe care se aștepta să-l întâlnească.

– Ce mai faceți, señorita Beckett? Sunt Miguel Valdaquez Cordova. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

El o salută scurt. Sarah abia apucă să șoptească: „foarte plăcută, mulțumesc" că el se și întoarse spre ceilalți membri ai grupului.

Se vedea că erau toți foarte emoționați și își îngânară numele ca niște băieți cu ocazia primei lor zile de școală.

Sarah îl studia pe Miguel Cordova fără să-și ascundă interesul pe care i-l stârnise. Era foarte înalt pentru un spaniol și aspectul lui atletic și zvelt te făceau să te gândești la o pisică sălbatică.

Avea tenul oacheș, așa cum se și așteptase de altfel. Își aminti că maurii ocupaseră Spania cu peste șapte sute de ani în urmă... Urmele acelei civilizații nu rămăseseră numai în arhitectură...

Ochii foarte negri, umbriți de gene dese, ar fi putut oferi feței lui un aer feminin, dar trăsăturile erau aspre și arogante. Îi admiră profilul cu nas drept și bărbie voluntară.

Era tulburată și ușor îngrijorată la gândul că va trebui să petreacă trei luni în preajma lui.

Tocmai se întreba cum de putuse tatăl ei să-i facă o descriere atât de vagă, când el se întoarse spre ea și, cu sprâncenele încruntate, spuse:

– Nu sunteți însoțită, domnișoară Beckett! Nu e bine. Nu e bine deloc.

Sarah se uită la el mirată. Absența Catherinei părea să reprezinte o problemă. Era clar că lui Miguel Cordova nu-i plăcea acea situație. Așadar, tatăl ei avusese dreptate...

– Din nefericire, Catherine n-a putut să vină cu noi. Îmi pare rău, dar pentru mine acest lucru n-are nici o importanță, ca și pentru ceilalți, de altfel, señor Cordova.

El se încruntă din nou. Tânăra începu să se întrebe dacă individul acela era vreodată mulțumit de ceva.

– Ba dimpotrivă, are o mare importanță! În Spania, o tânără de familie bună nu călătorește neînsoțită în compania mai multor bărbați. Așa ceva se practică probabil în Anglia, dar îți amintesc, domnișoară, că acum ești în Spania. Și mai mult de-atât, ești invitată în vila mea!

Simțind privirile tuturor însoțitorilor săi ațintite asupra ei, Sarah se înroși la față. Își aruncă părul pe spate, în semn de sfidare față de ei și de acel individ.

– În cazul ăsta, señor Cordova, poate că aș face mai bine să plec imediat înapoi!

Aparent, el consideră sugestia ei ca fiind lipsită de interes, căci se întoarse spre ceilalți.

– Domnilor, probabil veți fi bucuroși să aflați că restul călătoriei îl veți face cu mașina.

Aruncă o privire peste umăr, spre trenul care se urnea cu greu din loc, tușind și scuipând. El zâmbi:

– Nu toate trenurile spaniole sunt ca acesta, sper să vă dați seama. Veți descoperi în curând că țara noastră este plină de contraste.

– A fost o întreagă aventură! spuse Michael.

Sarah observă mirată zâmbetul fermecător al prietenului ei.

– A fost oribil! spuse ea. Nici cele mai proaste trenuri englezești nu sunt ca acesta! În viața mea n-am călătorit atât de inconfortabil!

Timp de câteva secunde, ochii lui negri o studiară în tăcere, apoi Miguel Cordova dădu din cap, ca și cum prima impresie pe care i-o făcuse tânăra se confirmase acum.

– Ei bine, ai noroc, domnișoară Beckett!

Tânăra n-apucă să-i răspundă, pentru că el se și întorsese și-l chemă pe singurul bărbat din apropierea lor. Apoi se adresă membrilor grupului:

– Domnilor, sunt convins că șoselele noastre vi se vor părea cam periculoase, dar acesta este prețul pe care trebuie să-l plătiți dacă doriți să vedeți niște locuri necunoscute altor turiști.

Această declarație, făcută cu un ușor zâmbet pe buze, provocă râsetele politicoase ale asistenței. Sarah se uită la colegii ei cu un aer dezgustat. Era evident că fuseseră foarte impresionați de celebra lor gazdă. Ca niște discipoli devotați ce erau, îi vor sorbi fiecare vorbă...

– Priveliștea va compensa fără îndoială lipsa de confort, spuse unul din ei.

Miguel Cordova aprobă și zâmbi din nou:

– Sper să fie așa. Pe tot parcursul drumului veți vedea niște peisaje splendide.

Privirea lui Sarah fu atrasă de mâinile lui, deoarece le folosea foarte mult în timp ce vorbea. Avea palmele lungi și fine și degetele puternice. Deși purta un costum deschis la culoare și cravată, avea un aer ușor sălbatic, datorită tenului său bronzat și staturii impozante. Fără voia ei, fu străbătută de un fior. Ochii lui negri o studiau din nou.

– Domnișoara Beckett va veni cu mine, anunță el pe un ton care nu admitea nici o replică. La fel și dumneata, domnule Clark. Și domnul Blane. Pe ceilalți îi rog să aibă amabilitatea să-l urmeze pe Jose și să urce în Bentley.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Nici măcar Michael. Părea mai degrabă mulțumit că își abandonează prietena în mâinile acelui bărbat autoritar. Numai Sarah îl înfruntă pe pictor cu un zâmbet crispat, care prevestea antamarea unei discuții în contradictoriu.

– Aș prefera să urc în Bentley, împreună cu Michael.

Cei cinci băieți se uitară la ea, părând foarte stânjeniți de încăpățânarea prietenei lor. Miguel Cordova se încruntă și o studie din cap până-n picioare:

– Am organizat totul respectând convenientele, señorita. Dat fiind că n-ai venit cu o prietenă, prefer să te știu lângă mine până la sosirea la Casa de las Flores... unde mama și verișoara mea vor răspunde de dumneata.

– N-am nevoie de însoțitor! Sunt în stare să am grijă și singură de mine!

– Nu vreau să-mi asum nici un risc. Tatăl dumitale te-a lăsat în grija mea.

– Tatăl meu? Ați luat legătura cu el?

– Nu, el a luat legătura cu mine, domnișoară Beckett. Mi-a cerut să veghez asupra dumitale.

Sarah rămase încremenită de uimire. Tatăl ei nici nu-și putuse închipui consecințele unei asemenea cereri! Miguel Cordova interpretase cuvintele lui întocmai... Și trei luni de ședere în Spania în condiții de mănăstire nu-i conveneau absolut deloc.

Rămânând în continuare tăcută, ea îl urmă, în timp ce el se îndrepta spre o zonă liberă din spatele gării. După ei veneau băieții și un bărbat scund și bondoc care le căra bagajele.

De partea cealalată a pieței, sub umbra palmierilor, staționau un Mercedes și un luxos Bentley.

– Domnișoară Beckett!

Nu i se dădu voie să urce în Bentley lângă Michael, ci fu invitată în mod politicos, dar cu fermitate, să se așeze pe scaunul din față al Mercedesului. După câte se părea, gazda ei era hotărâtă să „vegheze asupra ei" în permanență. Lui Sarah îi venea încă de pe acum să-l sune pe tatăl ei și să-i spună în ce situație se afla din cauza lui...

Miguel Cordova se sui la volan. Tânăra se crispă ușor când văzu mâinile lui lungi și bronzate manevrând aparatura de la bordul mașinii. Din bărbatul acela se degaja o puternică senzație de virilitate și forță, care era de-a dreptul tulburătoare în spațiul restrâns al habitaclului.

Din când în când privirea lui întunecată se fixa asupra ei, în timp ce rulau pe drumul îngust, urmăriți îndeaproape de luxosul Bentley.

Vreme de câteva minute fu atât de absorbită de frumusețea extraordinară a peisajului, încât nu se mai putu gândi la necazurile ei. Drumul era îngust și abrupt, astfel că tânăra scotea uneori câte un țipăt ușor, ținându-se zdravăn de mânerul portierei.

Traversară un sătuc, apoi coborâră în vale, de unde o luară de-a lungul malului mării. Fură întâmpinați de o briză ușoară și Sarah închise ochii când simți mângâierea vântului rece pe obrajii încinși de căldură.

Își aminti din nou despre influența maurilor asupra acelei țări, prezentă în arhitectura caselor cu ziduri înalte, grilaje din fier forjat și porți arcuite. Toate acestea formau un tot unitar în jurul unui patio central, care nu era altceva decât o curte interioară foarte primitoare, plină de portocali și plante exotice.

Niște copii cu pielea oacheșă, aproape goi, se jucau sub razele fierbinți ale soarelui. Viile, cu complicatul lor sistem de irigații, forfoteau de bărbați și femei care munceau într-un ritm lent, dar constant. Totul era atât de nou și de frumos... Sarah se întoarse brusc spre bărbatul de lângă ea și zâmbi, cu ochii ei albaștri strălucind de plăcere:

– E superb! exclamă ea. Fantastic!

Privirea ei o întâlni pe cea întunecată a lui Miguel. Aceasta zâmbi.

– Sunt fericit, domnișoară, că în sfârșit ești mulțumită de ceva!

Ea roși ușor, jenată de ironia vorbelor lui, și încântarea ei se mai domoli pentru moment. Se încruntă ușor.

– Dar ați afirmat chiar dumneavoastră acest lucru! îi aminti ea.

– Și acum, în sfârșit, mi-ai dat dreptate, nu-i așa?

Da... Și probabil că el avea întotdeauna dreptate, își spuse Sarah. Continuară să urce paralel cu Oceanul Atlantic, ale cărui valuri uriașe se spărgeau de stânci în milioane de stropi care străluceau în soare.

Acesta nu semăna deloc cu oceanul cenușiu care înconjura Anglia. Era oceanul de culoare albastru intens care urma să-și

unească apele cu cele ale Mediteranei în strâmtoarea Gibraltar... Totul era atât de minunat... de nou... Nu va da voie nimănui, nici măcar lui Miguel Cordova, să-i strice acea plăcere!

– Mai e mult? întrebă ea fără să întoarcă ochii spre el.

– Mai puțin de un kilometru.

– Ah!

Așadar, Casa de las Flores, Casa Florilor, clădirea din secolul al XV-lea, era situată în acea regiune magnifică. Sarah era încântată că în sfârșit ajunseseră la destinație, dar începea să se întrebe dacă nu cumva acea călătorie anevoioasă și obositoare nu reprezenta cea mai plăcută parte a sejurului ei aici...

Deși parcurgeau un drum îngust și plin de serpentine, Miguel se întoarse spre ea:

– N-ai mai fost niciodată în Spania, domnișoară Beckett?

– Niciodată... E atât de diferit... Vreau să spun... Nu mă așteptam la așa ceva.

– Da? Cum adică?

Reacția lui era justificată. Se temea probabil că tânăra va formula din nou o critică la adresa celor văzute. Era gata să-și apere țara cu orice preț... Sarah nu se putu împiedica să zâmbească. Își alese cuvintele cu mare grijă.

– Nu știu cum să mă exprim... Totul mi se pare atât de... străin!

– Străin?

Cotiră și trecură pe sub un portal flancat de două grilaje de fier. Rulară de-a lungul unei alei mărginite de tufișuri

parfumate, palmieri, portocali și lămâi. Marea abia se vedea dedesubt, dar priveliștea nu era mai puțin impresionantă. Ajunseră curând în fața unui al doilea grilaj și Miguel opri motorul mașinii înainte să-i răspundă.

– Aici, domnișoară Beckett, dumneata ești străina.

– Oh! Da, știu asta... Dar voiam să spun...

Nu mai apucă să dea explicații suplimentare. Agil ca o pisică, el coborâse rapid și, din câțiva pași mari, dădu ocol mașinii. Deschise portiera și-i întinse mâna ca s-o ajute să coboare. Sarah ezită câteva clipe, apoi îi acceptă oferta. Degetele lui lungi îi prinseră mâna cu o forță cam mare, după părerea fetei. Acea strângere de mână avea asupra ei efectul unei mustrări pentru comentariile ei îndrăznețe. Simți că i se accelerează pulsul, ca și cum ar fi început să-i fie teamă de el.

Grilajul se deschise în fața lor scoțând la iveală una din cele mai frumoase grădini pe care o văzuse vreodată Sarah. Era o versiune și mai spectaculoasă a curților interioare pe care le admirase de-a lungul drumului.

Casa era și ea mare și foarte frumoasă. Sarah simți că este străbătută de un fior de plăcere când se trezi în fața acelui decor feeric.

Miguel Cordova împinse grilajele la perete și, fără să spună nici un cuvânt, o invită să intre în curtea interioară, pândindu-i orice reacție.

Balcoanele și arcadele păreau că sunt construite din flori. Existau pretutindeni, prin toate ungherele. Răsărind din niște ghivece uriașe din lut ars, porneau la cucerirea stâlpilor.

Cascade de plante atârnau de marginea bazinului fântânii care susura încet, răcorind atmosfera încinsă a după-amiezii.

Erau acolo trandafii roșii, roz și albi, mușcate, bughenvilea, portocali care parfumau aerul și nelipsiții palmieri... Totul se armoniza pentru a încânta ochii și a trezi simțurile. Sarah privea acea multitudine de culori cu ochii larg deschiși, strălucind de plăcere.

– Ți se pare frumos?

Vocea gravă și calmă se auzea din imediata ei apropiere. Se întoarse spre Miguel și dădu afirmativ din cap.

– E atât de frumos! spuse ea cu respirația tăiată de emoție. Nu mi-am imaginat niciodată că poate exista așa ceva.

Vreme de câteva secunde, simți atingerea degetelor lui lungi pe mâna ei. Mulțumit de răspuns, el zâmbi, dar nu spuse nimic. O clipă mai târziu, apărură doi servitori care le luară bagajele.

O femeie relativ în vârstă stătea în fundul grădinii urmărindu-i cu foarte mare atenție pe servitori. Apoi se apropie și ea de ei și înclină capul. Ochii îi erau plini de curiozitate. Tinerei i se păru că prezența ei nu era prea binevenită.

– Ana, menajera mea, spuse Miguel Cordova. Ea va răspunde de confortul tău. Ana, haga usted el favor! Fii drăguță...

– Muy bien, señor... Imediat.

Femeia o luă înaintea grupului de studenți și a gazdei lor. Sarah continua să se minuneze de acel decor necunoscut până atunci. Mergeau pe o podea din mozaic multicolor.

La dreapta, printr-o ușă în arcadă, se putea intra în casă. În aparență, aceea nu era ușa principală. Totuși, mica procesiune se opri în acel loc, cu excepția servitorilor, care-și continuară drumul.

– Un momento, Carlos!

Ordinul fusese dat pe un ton autoritar. Individul se opri și se întoarse.

Urmă un schimb de cuvinte în spaniolă, din care Sarah nu înțelese decât numele ei, rostit o dată sau de două ori. Apoi, Carlos lăsă jos valiza ei și intră în casă cu cea a unuia din colegii ei. Sarah se uită bănuitoare la gazda ei.

– Domnilor, spuse Miguel Cordova zâmbind, camerele cu vedere spre nord au fost puse la dispoziția voastră pe toată durata sejurului. Cred că vi se vor părea răcoroase și liniștite, dar dacă vă lipsește ceva, spuneți-mi imediat. Sala de mese se află în partea centrală a casei. Ana vă va conduce acolo atunci când veți fi gata.

Zâmbi:

– ... Probabil că orele noastre de masă vi se vor părea ciudate la început, dar după două-trei zile vă veți obișnui și cu siguranță veți și aprecia acest program.

– Înainte să vin aici am citit un articol pe această temă, spuse Michael, adresându-i un zâmbet satisfăcut lui Sarah... Micul dejun numai dacă e absolut necesar, masa de prânz între orele paisprezece și șaisprezece și cea de seară între orele douăzeci și douăzeci și două. Așa este, señor Cordova?

– Aproape, domnule Storer. Totuși, casa aceasta este bine administrată și nici unul din noi nu va fi obligat să stea

nemâncat, dacă nu reușiți să vă obișnuiți imediat cu acest program. Domnișoara Beckett va înțelege probabil motivele atunci când se va bucura un pic de soarele Andaluziei...

Așadar, nu-i scăpase zâmbetul triumfător al lui Michael adresat prietenei lui și-i prinsese imediat sensul. Sarah îi spusese într-adevăr cu toată fermitatea, înainte să părăsească Anglia: în nici o țară „civilizată" nu se servește masa de seară la ora zece!

Acum era obligată să constate că exact așa se proceda în Spania... Rămase tăcută și din nou Miguel Cordova acordă atenție prietenilor ei.

– Fiți amabili și urmați-o pe Ana. Ea vă va arăta fiecăruia camera lui și va vedea împreună cu voi ce vă mai lipsește. Domnișoară Beckett, vino cu mine, te rog.

Sarah îl privi câteva secunde, apoi își înălță bărbia în semn de provocare. Pentru nimic în lume nu se va lăsa despărțită de colegii ei! Prefera să stea cu ei și avea de gând să-l facă să înțeleagă acest lucru. În mod politicos... dacă era posibil... Ea îi spuse cu răceală în glas:

– Aș vrea să rămân cu grupul, dacă n-aveți nimic împotrivă, señor Cordova. Nu aștept să-mi acordați o atenție specială numai pentru că sunt femeie.

– Dar ești o femeie singură și de aceea îți acord un tratament special. Nu te pot lăsa să dormi lângă cinci tineri fără o supraveghere corespunzătoare. Mai sunt două femei în casa asta, domnișoară, și dumneata vei rămâne cu ele, în aripa principală a reședinței mele.

– Păreți a avea o părere foarte proastă despre moralitatea mea, señor Cordova! îi răspunse Sarah.

O sclipire de furie apăru în privirea lui.

– Deloc, îi răspunse el cu răceală, numai că pur și simplu îmi place să respect codul bunelor maniere. Și acum, ești amabilă să mă urmezi?

– Dar nu vreau să fiu...

Cu un singur gest al mâinii, el îi ordonă să tacă.

– Totul este deja stabilit, señorita. Te rog să nu faci lucrurile și mai dificile decât sunt. Tatăl dumitale aprobă felul cum am organizat lucrurile... Ced că nu dorești să-i nesocotești dorințele.

Dacă ar ști el de câte ori călcase pe alături! își spuse tânăra cu tristețe. Dar tatăl ei nu era nici autoritar, nici arogant, ca acest individ plin de el.

Reflectă câteva clipe, întrebându-se dacă avea rost să mai insiste. Colegii ei stăteau în așteptare, curioși să afle ce-i va răspunde.

Se hotărî să-i dezamăgească și scoase un oftat resemnat.

– Bine, dacă totul este deja aranjat...

Era supărată pe Michael care nu intervenise să-i ia apărarea și-și propuse să-i reproșeze acest lucru cu prima ocazie. Nimeni nu era de partea ei și acest lucru o scotea din sărite.

Traversă curtea umbrită mergând în spatele lui Miguel Cordova. Părea că se forțează să meargă mai încet, ca ea să poată ține pasul cu el. Cum va reuși oare să suporte atâta aroganță vreme de trei luni de zile?

Casa era superbă. Intrară într-un vestibul spațios și răcoros, în care domnea o liniște deplină. Era ora siestei și toată lumea se odihnea. Acum înțelegea de ce servitorii i se păruseră nervoși atunci când sosiseră.

Dintr-un motiv necunoscut, se înfioră ușor, așa cum i se întâmplase și pe peronul gării. Și, tot ca atunci, observă că Miguel se uita la ea și-i zâmbea. Lumea aceea nouă răspândea în jurul ei un fel de aură de exotism, dar și o senzație de neliniște, aproape înspăimântătoare, care se potrivea cu mediul în care urmau să trăiască și cu bărbatul care mergea alături de ea.

Îi evită privirea și se uită de jur-împrejur, încercând zadarnic să-și controleze bătăile rapide ale inimii. Bărbatul acela o tulbura foarte tare și deși avea o senzație neplăcută în prezența lui, un fel de instinct primar se trezise în trupul ei. Individul era periculos de atrăgător...

– Pe aici, domnișoară Beckett.

Vocea lui gravă îi întrerupse șirul gândurilor și de aceea tresări brusc. O ținea de braț, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o ia deodată la sănătoasa. Sarah îl urmă, sunetul tocurilor sale răsunând pe podeaua de mozaic ca ecoul unor castaniete.

Împotriva așteptărilor tinerei, n-o conduse spre scara uriașă care ducea la etaj, ci se îndreptă spre o ușă care ducea la camerele de la parter.

– Unde mă duceți? întrebă ea cu vocea tremurândă.

El zâmbi și o strânse și mai tare de braț.

– Te voi prezenta doamnelor din casă. Începând din acest moment, nu mai am nici o responsabilitate în ceea ce te privește.

Capitolul 2

Sarah nu mai știa ce va urma, când Miguel deschise ușa încăperii și o invită să intre înaintea lui. Le observă imediat pe cele două femei și simți două perechi de ochi care o studiau cu curiozitate, una binevoitoare, cealaltă dimpotrivă.

Cea mai în vârstă dintre cele două femei se ridică în picioare și veni spre ei. Înaltă, cu tenul măsliniu, părul negru, ușor încărunțit la tâmple, era foarte elegantă. Sarah ar fi putut să jure că e spanioloaică... dacă n-ar fi avut trăsăturile atât de fine și ochii atât de albaștri.

– Madre, mi amada! Dragă mamă! exclamă Miguel zâmbind. Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Beckett. Domnișoară Beckett, dânsa este mama mea, doña Alicia Valdaquez.

Sarah se simți extrem de ușurată când văzu în sfârșit și un zâmbet prietenos.

– Bun venit în Casa de las Flores, domnișoară. Călătoria a fost plăcută?

– Am impresia că domnișoara Beckett n-a fost prea impresionată de eficiența căilor noastre ferate.

Doña Alicia râse încet și o conduse pe tânără la fereastră, în locul în care stătuse ea până la venirea acesteia.

– Nu-ți iau în nume de rău părerea pe care ți-ai format-o despre trenurile noastre. Într-adevăr, liniile locale lasă mult de dorit.

Vorbea o engleză perfectă și mai puțin pedant decât Miguel Cordova. Nepotrivirea de nume dintre ei doi o nedumeri pe tânără, dar nu putu să facă nici o observație în momentul acela. Probabil că deja îi crease impresia lui Miguel Cordova că are un caracter nesuferit, așa că nu dorea să agraveze și mai mult lucrurile.

– Îmi era foarte cald și eram foarte obosită, explică ea. Am fost probabil prea aspră în aprecieri. N-am avut intenția să vă critic țara, doña Alicia.

Își mușcă buza de jos:

– Îmi pare rău, nu știu cum să mă adresez dumneavoastră, señora.

De data asta Miguel râse și tânăra se simți mai în largul ei.

– Spune-mi doña Alicia. Sunt convinsă că vom fi bune prietene. Mama era englezoaică, mai adăugă ea, vizibil mândră de originea ei anglo-saxonă.

Râse din nou.

– ...De aceea am ochii albaștri!

– Și vorbiți perfect englezește, comentă Sarah.

Doña Alicia aprobă, simțindu-se flatată de compliment.

– Oh!... Dar am uitat de bunele maniere, domnișoară!

Se întoarse spre o femeie ceva mai tânără și Sarah simți imediat privirea ostilă pe care i-o aruncă aceasta.

– Ines, draga mea, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Beckett. Vine din Anglia... Ines a fost soția lui Carlos Valdaquez, vărul lui Miguel. Acum locuiește la noi.

Când luă mâna lungă și fină a lui Ines Valdaquez, Sarah trebui să recunoască faptul că acea femeie îi stârnise curiozitatea. Miguel Cordova pomenise despre ea ceva mai devreme ca fiind o verișoară a lui, dar de fapt era verișoară prin alianță. După modul în care o prezentase doña Alicia, se părea că acea alianță nu mai exista.

Tânăra era îmbrăcată în negru. Era oare văduvă? După cum îl privea pe Miguel Cordova, era evident că n-avea de gând să rămână prea mult timp în situația prezentă...

Avea în jur de treizeci de ani, dar putea să fie și ceva mai tânără. Sarah auzise că femeile care trăiau în țările cu climă caldă aveau tendința să îmbătrânească mai repede. Nu era prea frumoasă, dar avea multă prestanță, ca și doña Alicia, dată de tenul ei măsliniu și ochii negri. Părul negru și mătăsos era pieptănat după moda spaniolă, adică era strâns într-un coc uriaș la baza cefei. Ar fi fost mult mai frumoasă, își spuse Sarah, dacă fața i-ar fi fost luminată de un zâmbet, în loc să afișeze o mutră veșnic încruntată.

– Como está usted? Ce mai faci?

Ines rostise acea formulă de politețe cu o voce glacială, nefăcând nici un efort să vorbească limba engleză, deși probabil că o înțelegea perfect...

– Ți s-a arătat camera, domnișoară Beckett? o întrebă doña Alicia, dornică să rupă tăcerea ostilă care domnea între ele după prezentări. Bănuiesc că aștepți cu nerăbdare să faci o baie și să-ți schimbi hainele cu care ai călătorit!

– Oh, da! Îmi este îngrozitor de cald și mă simt foarte murdară. Nu prea sunt bună de prezentat cuiva.

Doña Alicia zâmbi cu îngăduință.

– Ești foarte frumoasă, domnișoară și taiorul ăsta îți stă foarte bine. Îți scoate în evidență culoarea ochilor. Caballeros... cavalerii noștri... spanioli vor fi extrem de impresionați de părul blond și ochii tăi luminoși, sunt convinsă de asta. Va trebui să avem mare grijă, nu-i așa, Miguel?

El stătea în picioare, sprijinit de un ghiveci uriaș din care se revărsau în cascadă mușcate cu un miros înțepător. Era la fel de viril și de arogant. Sarah simți din nou o frământare în stomac. El zâmbi ușor și atunci când o privi în ochii lui negri apăru brusc o sclipire de ironie deosebit de periculoasă.

– Mamă, domnișoara Beckett este convinsă că poate să aibă singură grijă de ea, spuse el cu o voce foarte calmă... Evident, încă nu i-a cunoscut pe spanioli...

Privirea lui întârzie asupra siluetei ei zvelte și înalte, studiind-o din cap până-n picioare. Tânăra avu senzația că este goală în fața acelei cercetări amănunțite și deodată se simți foarte vulnerabilă.

Se uită în altă parte, fiind conștientă de faptul că el continua s-o studieze. Probabil că urma să se amuze pe seama stânjenelii ei evidente, își spuse ea. Mai ales că un val de sânge

îi urcă în obraji, dovedind în felul acesta că inima i-o cam luase razna. Reuși cu greutate să zâmbească doñei Alicia, dorindu-și cu ardoare să nu fi lăsat să i se vadă pe față emoțiile care o cuprinseseră.

– Aș vrea să fac o baie și să-mi schimb hainele, doña Alicia, spuse ea cu o voce răgușită, destul de greu de recunoscut. Dacă se poate...

– Bineînțeles!... Îi voi spune Anei să te conducă la tine în cameră.

– Ana se ocupă de ceilalți invitați, îi aminti Miguel. Tare mi-e teamă că va trebui să te mulțumești cu Rosa, domnișoară. Dar cred că ți se va părea foarte pricepută.

Sarah se uită la el gata să-i dea replica, dar se abținu: în primul rând pentru că ar fi supărat-o fără nici un rost pe doña Alicia și în al doilea rând, nici nu mai avu când s-o facă. El trăsese deja un șnur, ca să cheme camerista.

– Ai timp suficient înainte de masa de seară, spuse doña Alicia zâmbind. Nu mâncăm înainte de ora nouă. Știai că programul nostru e puțin diferit față de al englezilor, nu-i așa?

Sarah îl privi pe Miguel pe furiș. Își amintea modul cum interpretase zâmbetul ironic al lui Miguel ceva mai devreme. Întâlni doi ochi negri care o provocau să-și spună părerea. În loc să se conformeze cererii lui mute, îi spuse doñei Alicia, zâmbind:

– Da, am auzit vorbindu-se despre asta.

– Domnișoarei Beckett nu-i place că masa se servește atât de târziu, spuse Miguel încet.

– N-am spus deloc așa ceva, señor Cordova.

– A făcut-o domnul Storer în locul dumitale, insistă el.

Deodată, Sarah avu certitudinea că individul o provoca în mod intenționat...

Auzise vorbindu-se despre temperamentul latin. După câte se părea, tipul ținea să-i facă o demonstrație. De ce? Ca să se amuze? Sau din alt motiv? Habar n-avea. Poate pur și simplu ca să-și satisfacă răutatea pe care i se păruse că o descoperă în spatele măștii lui curtenitoare.

– Michael n-a spus așa ceva, spuse ea cu fermitate.

– Uneori nu este nevoie de cuvinte, domnișoară Beckett, nu-i așa?

Sarah nu era sigură dacă mai putea să se stăpânească mult timp. Răsuflă ușurată în momentul în care apăru camerista pe care o urmă, mulțumită că poate scăpa în sfârșit de atmosfera aceea apăsătoare.

Rosa era foarte diferită de Ana, menajera. Era mai tânără și ochii îi străluceau atunci când Sarah îi zâmbi.

– Lucrezi aici de multă vreme? o întrebă ea.

Era o modalitate normală de a intra în vorbă cu cineva... Fața Rosei se contractă câteva clipe, apoi fata îi răspunse cu timiditate:

– Si señorita... por dos... de doi ani.

Tânăra se miră: Rosa nu părea să aibă mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani.

– Și îți place să lucrezi pentru doña Alicia?

Rosa se uită la ea uluită.

– Dar aceasta este casa lui don Miguel, señorita. Lucrez pentru don Miguel.

– Ah, înțeleg.

Deci nu se lăuda, atunci când vorbea despre casa lui ... Probabil că doña Alicia era un fel de invitat permanent...

– Atunci, îți place să lucrezi pentru don Miguel? întrebă ea fără să știe prea bine de ce.

Fu mirată să vadă expresia de pe fața Rosei.

– Ah, da, señorita! Muy mucho! spuse ea cu fața măslinie luminată de un zâmbet larg... Muy mucho! Foarte mult...

Deci, exista cel puțin o persoană devotată stăpânului său în casa aceea, își spuse tânăra. Dar poate că mai erau și altele... Ea ar fi prima care ar recunoaște că pornise cu stângul în relația cu Miguel Cordova, ceea ce ar explica prejudecățile referitoare la acel individ, dar el încă nu făcuse nimic care să justifice vreun pic de simpatie din partea ei.

Oftă resemnată. Poate că totuși relațiile dintre ei se vor îmbunătăți în cursul viitoarelor întâlniri... Dar cunoașterea mai îndeaproape a lui Miguel Cordova s-ar putea dovedi și o experiență tulburătoare...

Camera ei era splendidă, luminoasă și răcoroasă, plină de parfumul florilor. Balcoanele acesteia dădeau spre curtea interioară, trandafirii și tufele de bughenvilea mov păreau că vor să dea buzna în camera ei. Era atâta liniște, încât se auzea susurul plăcut al fântânii.

Rosa zâmbi când văzu bucuria de pe fața tinerei. Îi arătă baia mică dar luxoasă. Sarah se întrebă la un moment dat dacă și colegii ei erau la fel de bine cazați. Probabil, își spuse ea,

deoarece casa era mare și organizată în așa fel încât să poată primi studenți pe durata celor trei luni de vară.

Rosa se uita în continuare la ea, cu capul ușor înclinat într-o parte.

– Mai aveți nevoie de ceva, señorita?

Sarah dădu din cap în sens negativ, bucuroasă la gândul că se poate în sfârșit bălăci într-o cadă cu apă reconfortantă.

– Nu, mulțumesc, Rosa. De acum încolo mă voi descurca singură.

– Muy bien, señorita. Foarte bine.

Făcu o reverență și zâmbi.

– ...Gracias... Mulțumesc.

Ieși din cameră închizând încet ușa în urma ei și Sarah rămase câteva clipe nemișcată în mijlocul încăperii, inspirând aerul înmiresmat și îmbătându-se de parfumul miilor de flori din grădina din fața balconului ei.

Dacă n-ar fi existat Miguel Cordova, ar fi fost fericită să petreacă trei luni în decorul de basm al Casei de las Flores.

Așa cum i se spusese, a avut suficient timp la dispoziție ca să se relaxeze înainte de masă. Se răsfăță îndelung în baia parfumată cu esența ei preferată, apoi se înfășură într-un prosop gros și se machie ușor.

Își puse o rochie scurtă, de culoare verde, al cărui decolteu adânc lăsa să se vadă pielea ca laptele a umerilor și cefei. Preț de o clipă, se întrebă dacă gazda sa, care părea foarte pretențioasă, va fi de acord cu ținuta ei. În orice caz, cel puțin în privința mânecilor, spera ca el să nu aibă nimic de zis, pentru că-i veneau până la încheietura mâinii.

Nu își puse nici o bijuterie, dar, mânată de un impuls, culese un trandafir roșu de pe balcon și și-l înfipse în cocul uriaș de păr blond care-i atârna greu pe ceafă. Imaginea reflectată de oglindă exprima numai prospețime și rafinament, dar personajul pe care îl vedea nu mai semăna cu ea. Dacă n-ar fi avut pielea atât de albă, ar fi putut fi ușor confundată cu o tânără spaniolă...

Auzind voci în curte, plecă din fața oglinzii și se duse la fereastra uriașă. Se aplecă peste balustrada sculptată cu măiestrie. Erau oare colegii ei care veneau la masă?

Lui Michael îi trebuiră câteva secunde până s-o observe prin mulțimea de trandafiri și bughenvilea. Fluieră admirativ și se opri în loc ca s-o admire.

– Ești superbă! șopti el.

Colegii ei zâmbiră complice.

– Pe curând, draga mea.

Fluieratul atrăsese atenția lui Carlos, servitorul, care conducea grupul spre aripa principală a casei. Se opri și el ca să se uite. Nu fluieră, însă privirea lui expresivă îi aminti imediat lui Sarah de observațiile lui Miguel referitoare la bărbații cu temperament latin.

Se retrase rapid în umbra camerei ei și se întrebă îngrijorată dacă și stăpânul casei va fi la fel de cucerit de felul cum arăta.

Sala de mese a Casei de las Flores era grandioasă și lui Sarah i se păru că însoțitorii ei se îmbrăcaseră destul de neadecvat pentru locul acela care inspira foarte mult respect. Aparent, gazda lor nu dădea importanță acelui fapt. Probabil

se temea să nu-i jignească pe invitați cerându-le o ținută pretențioasă pentru seară. El însuși purta un costum de culoare gri-închis. Cămașa de un alb imaculat contrasta puternic cu tenul lui bronzat.

Încăperea mare și răcoroasă era luminată de o lustră centrală care înlocuia încet-încet sclipirile amurgului care învăluia încă grădina.

Masa lungă, ca și tot mobilierul, erau probabil foarte vechi. Tăblia ei din lemn negru strălucea ca o oglindă și era plină de argintărie și cristaluri. În centru se afla o vază uriașă cu trandafiri roșii și albi.

Doña Alicia îi zâmbi tinerei și se așeză în dreapta ei. Michael fusese așezat în stânga lui Sarah, care bănui că aranjamentul i se datorează señorei Valdaquez. Lui Miguel Cordova nu i-ar fi trecut niciodată prin cap o idee atât de inspirată. În calitatea lui de stăpân al casei, el se așeză în capul mesei. Lângă el stătea Ines Valdaquez.

Tânăra spaniolă era cea mai îmbrăcată dintre toți. Purta o rochie lungă, neagră, fără nici un fel de decolteu, cu niște mâneci din dantelă fină strânse la încheietură. Părul negru și-l strânsese la spate într-un coc împodobit doar cu un superb pieptene din bagá, folosit de obicei pentru a prinde tradiționala mantilla.

Părea prost dispusă, așa arăta și atunci când îi fusese pezentată și tânăra se întrebă dacă femeia aceea știa să zâmbească... și în alte împrejurări decât atunci când o privea Miguel Cordova. Sentimentele pe care tânăra le nutrea pentru el erau foarte clare, dar el se mulțumea s-o trateze politicos și nimic mai mult.

Pentru prima oră de când sosise, Sarah avea ocazia să vorbească cu Michael. Încercă să-i acorde toată atenția, fără totuși a o ignora total pe doña Alicia. Nu fu nevoită însă să se ocupe prea mult de ea, deoarece mama lui Miguel stătu îndelung de vorbă cu Robert Blane, care stătea lângă Michael. Din când în când îi adresa tinerei un zâmbet plin de înțelegere.

Într-adevăr, Sarah și Michael formau o pereche foarte elegantă. Amândoi erau blonzi cu ochii albaștri și erau în aceeași măsură anglo-saxoni pe cât de tipic latin era Miguel. Contrastul deveni și mai evident atunci când acesta veni la ei după ce luă masa.

Sarah nu-l văzuse apropiindu-se, fiind absorbită de discuția cu Michael. Tresări brusc când auzi glasul lui Miguel Cordova în spatele ei.

– Ești încântătoare, domnișoară Beckett.

Ea se întoarse repede spre el și se trezi în fața ochilor lui aroganți. Deodată, decolteul i se păru indecent și-și duse mâna la umăr, ca să acopere măcar o parte din trupul ei expus privirilor tuturor.

– Rochia mea nu e prea...

Se opri, conștientă de privirea curioasă a prietenului ei și expresia nedumerită de pe fața lui Miguel.

– Nu le cerem invitaților să umble îmbrăcați ca la mânăstire, domnișoară. Rochia asta e perfectă. Din toate punctele de vedere...

– Vă mulțumesc, señor.

Ridică ochii spre el și-l văzu că se încruntă.

– ...Chiar mă întrebam... când am văzut-o pe señora Valdaquez... Vreau să spun...

– Verișoara mea este în doliu și pe lângă asta, e o persoană foarte tradiționalistă și preferă să se îmbrace așa cum o vezi.

– Înțeleg... Îmi pare rău.

El nu-i luă în seamă condoleanțele care, oricum, erau numai o formulă de politețe. O privi intens. Misterioasa aură de aroganță și virilitate pe care o răspândea acel bărbat o tulbură din nou și tânăra simți că ritmul bătăilor inimii i se accelerează.

– Cred că n-ai auzit ce le-am spus celorlalți în timpul mesei. Vom începe să lucrăm mâine dimineață prin efectuarea unui test. Aș vrea să văd de ce este în stare fiecare dintre voi.

– Perfect! exclamă Michael, foarte entuziasmat. E adevărat, n-am auzit când ați făcut acest anunț. Probabil că vorbeam cu Sarah.

– E foarte posibil.

Ochii negri și strălucitori o fixară din nou pe tânără, studiind-o aproape cu insolență. Sarah se stimți străbătută de un fior, ca și când pictorul ar fi mângâiat-o cu mâna, nu cu privirea. Obrajii i se înroșiră ca focul. Și de data asta, Miguel înțelese ce simțea tânăra. Îi zâmbi și-i spuse:

– Sper că Sarah n-o să te deranjeze de la lucru... De altfel, începând de acum, și ea va avea foarte puțin timp liber de petrecut cu voi.

*

* *

Soarele avea asupra lui Sarah efectul unui somnifer. Parcă plutea într-o plăcută toropeală. Se pregătea să înceapă să picteze, când deodată o mână lungă apăru din spatele ei și-i smulse pensula. Miguel Cordova o plimbă prin fața ochilor, ca și când ar fi fost vorba despre vreo insectă scârboasă, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă... În cele din urmă o aruncă în cutia de lângă tânără cu o mutră nemulțumită.

Sarah era nervoasă la culme, nu numai din pricina gestului și intervenției lui brutale, ci și din cauză că maestrul întotdeauna proceda la fel. Lucrau deja de două zile. Ridică ochii spre el și se încruntă. Știa dinainte expresia de pe fața lui Miguel Cordova și modul cum privirea lui întunecată îi descuraja orice obiecție.

Stătea în spatele ei, cu trupul aproape lipit de al tinerei lui studente. Așa făcea cu toți și Sarah suferea foarte tare, deoarece în felul acesta îi putea simți căldura trupului. Purta o rochie subțire, fără mâneci. Degetele mâinii drepte a maestrului îi atinseseră brațul gol atunci când lăsă să-i cadă pensula. Ea tresări, de parcă suferise o arsură.

– Ai de pictat un tablou, domnișoară Beckett, spuse el cu o voce aspră, dar, ca de obicei, ușor enervată... Pensula asta e foarte bună pentru a-ți aplica ojă pe unghii, nu vopsea pe pânză. Ți-am mai explicat, muchacha, nu trebuie să-ți fie frică de culoare!

– Dar nu mi-e frică, îi răspunse Sarah cu buza de jos tremurând de nervi.

– Atunci, folosește-o mai cu curaj, niña! se răsti el la ea. Pune și un pic de emoție pe pânză, parcă îți este teamă să riști. Ești prea... timidă!

Își sublinie vorbele făcând gesturi largi cu mâinile. Ca întotdeauna, fu fascinată de efectul acestora și fu nevoită să nu mai spună nimic. Parcă revenea la viață atunci când vorbea despre pictură, devenea mai puțin distant, dar nu și mai puțin arogant.

– Pune mai multă culoare pe pânză, niña... Așa cum un amant îi oferă un cadou iubitei sale... Fii mai generoasă, ești mult prea prudentă!

– Probabil că de vină este educația mea anglo-saxonă, se apără ea. Noi nu avem un temperament prea exuberant!

– Madre de Dios!

Respira cu greutate și-și duse mâna la frunte, exprimându-și astfel enervarea.

Tot grupul de studenți se afla pe aleea care ducea spre casă. Umbra palmierilor îi apăra de căldura toridă a soarelui. Primiseră drept temă să reprezinte chiar casa din fața lor, care era acoperită din loc în loc de vegetația luxuriantă din grădină. Dacă acel maestru autoritar n-ar fi fost înfipt în coasta ei, peisajul i s-ar fi părut lui Sarah foarte interesant.

Ceilalți erau cufundați în munca lor, ca și cum nu auzeau nimic din discuția lor, dar Sarah știa că de fapt nu le scapă nici un cuvânt... Rând pe rând, fiecare din ei fusese criticat de Miguel Cordova și nici unul nu îndrăznise să formuleze vreo obiecție. Acum îi venise și ei rândul.

Tânăra ridică ochii spre maestru, care o domina de la înălțimea lui, și se încruntă. Hainele lui de lucru erau mai puțin pretențioase decât costumul imaculat în care-l văzuse îmbrăcat prima oară și-i dădeau mai mult un aer de „artist". Din nefericire, asta nu-l făcea mai puțin tulburător.

Pantalonii de culoare deschisă i se mulau pe coapse, scoțând în evidență lungimea picioarelor, și cămașa albă deschisă larg la gât lăsa să i se vadă pieptul la fel de bronzat ca și fața. Mânecile cămășii, foarte înfoiate, erau prinse la încheietură cu nasturi. Și toate astea îl făceau extrem de atrăgător...

Își lăsă ochii în jos și se concentră din nou asupra pânzei, sperând ca în felul acesta să-și poată ascunde tulburarea.

– Aveam nevoie de pensula asta ca să fac liniile descendente. Este foarte fină...

– Eso es ridiculo! o opri el. Cunosc problema asta mai bine ca tine!

Părea că adesea se exprimă mai ușor în limba lui maternă atunci când preda. Sarah observase de mai multe ori acest lucru și-l adăugase la lista ei de reproșuri. De fapt, ea nu știa nici o boabă de spaniolă. Uneori bănuia că era de-a dreptul bădăran. Probabil că rostea niște vorbe pe care n-ar fi îndrăznit să le spună în engleză.

– Nu vă neg competența, îi răspunse Sarah. Doar încercam să vă explic de ce foloseam pensula aceea!

I se păru că pe fața lui Miguel apăruse un ușor zâmbet. Peste o clipă, el atinse fața tinerei. Oare să fi fost o întâmplare? Sau a făcut-o intenționat?... Își propuse să-și stăpânească

dorința irezistibilă de a-și lipi obrazul de mâna lui. Era convinsă că fusese un gest involuntar... Dar reacția ei o mira... și o teroriza în același timp.

– Nu vreau explicații, porumbițo! Fă doar ceea ce îți cer!

Degetele lui lungi îi mângâiară din nou fața. Privi spre Michael pe furiș. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi observat ce se întâmplă în spatele lui? Probabil că nu va spune nimic, dat fiind că era vorba despre Miguel Cordova...

– Nu pot să pictez dacă stați proțăpit în spatele meu, spuse ea cu vocea ușor tremurândă.

– Te deranjează?

Întrebarea, pusă pe un ton calm, ar fi putut părea foarte nevinovată, dar Sarah sesiză un înțeles ascuns.

– Nu, nu-mi place să fiu urmărită.

El râse și tânăra se înfioră. Ceilalți cu siguranță nu auziseră nimic.

– Atunci, te las să lucrezi.

Se îndreptă spre unul din colegii ei, lăsând-o pe Sarah singură, tristă și tulburată.

Individul ăsta e de o răutate rară, își spuse ea. Cea mai bună dovadă în acest sens era rânjetul pe care i-l adresase atunci când o văzuse într-o situație jenantă.

Capitolul 3

– Îți place aici? o întrebă Michael.

Sarah se uită la el, curioasă.

– Da, foarte mult. De ce?

El dădu din umeri.

– Nu, nimic. Voiam doar să știu dacă totul este așa cum ți-ai dorit...

Sarah se codea să discute deschis cu el despre Miguel Cordova. Michael îl admira foarte mult pe Maestru, dar ea putea să fie sinceră în legătură cu toate celelalte aspecte ale șederii lor acolo.

– Casa este încântătoare și-mi place enorm și peisajul.

– Dar ai totuși niște rezerve, nu-i așa?

Sarah șovăi... Unde voia să ajungă Michael?

– Poate... Nimic nu poate fi perfect, nu-i așa? În primul rând, n-am impresia că fac cine știe ce progrese în pictură, care este de fapt principalul motiv pentru care mă aflu aici.

Doar după o săptămână mi-am pierdut încrederea în mine. În condițiile astea, ședereа aici mi se pare o pierdere de timp și de bani.

Michael dădu din umeri. În aparență, nu era preocupat deloc de progresele prietenei lui.

– Dar îți place aici, insistă el.

O studia cu coada ochiului, ceea ce îi dădu de înțeles lui Sarah că avea de gând să abordeze un subiect delicat și că nu-i va aprecia în mod deosebit sinceritatea.

Despre ce anume voia să-i vorbească?...

De ceva vreme, era uimită să constate cât de mult o enervau anumite defecte ale lui Michael.

– Bineînțeles, îmi place foarte mult aici. Ador casa asta și grădina ei splendidă. N-am nimic de criticat în legătură cu acest subiect.

Ieșiseră pe ușa curții interioare și se plimbau pe alee. Da... peisajul acela o încânta.

– Și cei care te însoțesc? îi sugeră Michael.

Sarah se întoarse spre el cu o privire mirată și un zâmbet nesigur. Ceva nu era în regulă. Va afla imediat despre ce era vorba.

– Și ei.

– Mai ales Robert Blane!

Deci, asta era! Izbucni în râs. Michael era gelos!...

– Robert e foarte drăguț, ca toți ceilalți de altfel. Avem noroc să facem parte dintr-un grup atât de simpatic.

– Ți se pare că Robert Blane e foarte simpatic, nu-i așa?

Tânăra oftă. Ceva mai devreme, Robert Blane se apropiase de ea după masa de seară și-i ceruse să facă împreună cu el o plimbare prin grădină. Observase foarte repede că tânăra era singură. Michael era cufundat într-o discuție foarte serioasă cu gazda lui și Robert profitase de acea situație...

Sarah nu-i spusese nimic lui Michael atunci când ieșise din sala de mese. În definitiv, nu era logodnicul ei și deci era liberă să meargă unde voia atunci când avea chef. Era adevărat că se întorseseră destul de târziu și tânăra se dusese direct la culcare, așa că Michael nu avusese ocazia să vorbească cu ea până astăzi. Probabil că-l frământase problema toată ziua... Acum îi cerea niște explicații.

În seara aceea situația era cu totul alta. Nu avea nimic de făcut, dat fiind că Miguel Cordova nu era acasă. Deci Michael avea tot timpul s-o ia înaintea lui Robert Blane... Nu-i va mai da ocazia s-o facă pe cocoșul, ca data trecută... Totuși, spiritul posesiv al lui Michael o enerva la culme pe Sarah.

– Am făcut câțiva pași cu Robert pe alee, dacă asta vrei să știi. Tu erai ocupat cu altceva și treaba asta ar fi putut să mai dureze. Am avut chef să fac o plimbare și Robert mi-a propus să mă însoțească. Asta e tot.

– Și te-ai dus la culcare imediat ce te-ai întors! o acuză Michael.

– Exact!

Ochii tinerei scăpărară de furie. I se cam acrise de ieșirile lui de mascul rănit! Totuși, îi era mai ușor să discute cu el decât cu Miguel Cordova.

– Eram epuizată, voiam să mă culc. Te deranjează?

– Mă deranjează faptul că te-am văzut plecând la brațul lui Robert Blane. M-am simțit ca un idiot atunci când i-am întrebat pe toți unde naiba puteam să te găsesc!

– Bănuiesc că lui señor Cordova incidentul i s-a părut foarte amuzant... Individul ăsta este complet lipsit de suflet!

– Spui numai prostii! îi răspunse Michael cu agresivitate în voce. Don Miguel nu era mai amuzat decât ceilalți. Și pentru numele lui Dumnezeu, spune-i pe adevăratul lui nume!

– După câte știu, folosesc numele corect... De altfel, are o grămadă! Rosa și ajutoarea ei îi spun don Miguel. Carlos și ceilalți servitori par a se mulțumi cu un simplu „señor". Numele de familie al doñei Alicia este Valdaquez. Când s-a prezentat el însuși la gară, parcă l-am auzit rostind acest nume printre celelalte, dar nu sunt prea sigură.

– Miguel Valdaquez Cordova. Spaniolii adaugă întotdeauna la numele lor, pe cel de fată al mamei lor... și Maestrul folosește numele de fată al mamei lui ca nume de artist. E totuși destul de simplu.

– Și eu sunt tot simplă! Și dacă lui don Miguel... sau señor Valdaquez... sau cum i-o mai spune... nu-i place cum îi zic, de ce nu mi-a atras chiar el atenția până acum?

– Poate că e prea politicos.

Sarah desființă acest răspuns râzând.

– Îmi vine greu să cred așa ceva! De fapt, mă mir că încă nu s-a luat de mine referitor la greșeala asta, ca o dovadă suplimentară de incompetență!

Figura cu trăsături regulate a lui Michael era tristă și posomorâtă. Era sigură că era încă bosumflat din cauza incidentului din seara trecută... Sarah ar fi putut să continue discuția, dar n-avea nici un chef de ceartă. Noaptea era prea frumoasă.

Deodată, tânăra își dori să se afle în altă parte și alături de alți oameni. Seara aceea nu era potrivită pentru o discuție în contradictoriu cu Michael.

Era o noapte făcută pentru vise, pentru romantism. Ar fi vrut să se afle în brațele prietenului ei, sub un portocal cu parfum dulceag. El, cu vocea lui gravă, i-ar fi șoptit încet la ureche:

– Noaptea e atât de frumoasă, șopti ea.

Încerca să-i transmită și lui starea aceea de încântare.

Dar în loc să-i țină isonul, el aruncă o privire mâinilor lor împreunate și dădu cu piciorul în iarbă.

– Ca aseară...

– Oh, Michael...

Păru surprins de reacția ei violentă! Apoi, înțelegând în sfârșit ce voia să spună prietena lui, încercă să redevină cel dinainte.

– Draga mea, dar n-am spus decât...

– Am înțeles perfect! Refuz să mă cert cu tine! Noaptea asta este prea frumoasă! Iar tu, dacă n-ai de gând să te porți civilizat, pot să mă duc la plimbare și singură.

– Sarah, nu e posibil...

Dar ea deja îi respinsese mâna care se întindea spre ea și alerga de-a lungul aleii ca un mic faun cu picioare înaripate, luminat de lună și împins de o forță ciudată și incontrolabilă.

– Sarah! Vino înapoi!

Vocea se auzea de foarte aproape. Probabil că alerga și el. Ea începu să alerge și mai repede și-i strigă peste umăr:

– Întoarce-te în casă! Lasă-mă în pace! Vreau să fiu singură!

– Sarah!

El o strigă din nou, dar acum vocea lui era mult mai îndepărtată, în timp ce trecea de grilaj și o lua pe șoseaua îngustă și șerpuitoare care ducea în vale. Se opri câteva clipe ca să asculte, dar nu auzi zgomot de pași. Răsuflă ușurată. Faptul că se găsea singură pe o șosea necunoscută n-o speria deloc. Era extrem de bucuroasă că reușise să scape de Michael.

Aici atmosfera era calmă și pașnică, dar în aer plutea o senzație greu de descris, care o tulbura pe tânără încă de la sosirea ei la San Gregorio. În regiunea asta, până și liniștea era cu totul altfel decât cea din Anglia.

Poate că numai din pricina miresmelor exotice care umpleau aerul nopții? Sau de vină era luna uriașă așezată în mijlocul cerului presărat cu stele? Părea că zâmbește, ca și cum ea ar fi văzut deja totul, ca și cum ar fi acumulat deja toate cunoștințele lumii.

Mai departe, în vale, se zăreau niște lumini. Acela era probabil satul. Tânăra se întrebă dacă în acel moment acolo se cânta și se dansa flamenco, acel magnific dans tradițional din Andaluzia despre care-i vorbise o dată Michael. Sarah tare avea chef să se ducă până acolo, să vadă cu ochii ei dacă era așa sau nu.

În seara aceea era într-o stare ciudată, dominată de o nervozitate stranie al cărei motiv nu reușea să-l înțeleagă și acea senzație misterioasă o excita și mai tare.

Sandalele ei fine nu erau prea potrivite pentru mersul pe drumul acela plin de pietre. La început nu-și dădu seama ce greșeală făcuse pornind în necunoscut, dar după câtva timp începu să meargă mai încet. În cele din urmă se opri lângă o stâncă uriașă care părea că stă pe marginea prăpastiei într-un echilibru destul de instabil. Panta spre mare era foarte abruptă.

Fără să realizeze pericolul la care se expunea, își scoase sandalele și se așeză, simțindu-se epuizată de efortul depus pentru a ajunge până acolo. Din acel loc, avea în fața ochilor o priveliște care-i tăie răsuflarea asupra râpei întunecate și misterioase care se prăvălea în mare. Avea impresia că se află în fața unui lung coridor întunecat și acea senzație de infinit se potrivea perfect cu starea ei sufletească.

Rămase așezată pe marginea drumului, cu inima bătându-i puternic, întrebându-se cum să facă să se calmeze. Briza caldă și ușoară îi scosese câteva șuvițe din cocul blond. Fusta, scurtă și creață, era de un roz aprins. Își prinsese în glumă în păr o floare de bughenvilea mov, care-i venea foarte bine, și pata aceea de exotism îi întărea impresia că nu mai era aceeași dintotdeauna...

Robert Blane o găsea frumoasă, era conștientă de asta. Ar fi fost bucuros să-i poată lua locul lui Michael, dacă s-ar fi ivit ocazia. Totuși, ea nu era prea convinsă că voia să fie atât de diferită numai pentru a-i plăcea lui Robert Blane. De fapt,

fusese străbătută de un fior glacial atunci când doña Alicia anunțase că fiul ei nu era acasă... De ce oare? Sarah nu-și dădea seama, dar această reacție o intriga și o îngrijora în același timp.

Miguel Codova avea foarte mult talent și succes. Nu va fi interesat niciodată de o fată insignifiantă ca ea, care îndrăznea să discute cu el în contradictoriu despre un subiect în care el era considerat un maestru de necontestat.

În plus, își asumase cu de la sine putere rolul de tată și își lua sarcina foarte în serios. Mult prea în serios...

Își mângâie obrazul cu degetele și-și aminti degetele celelalte, lungi și nervoase, care o atinseseră la fel. Dar gestul lui Miguel, scurt și tulburător, fusese doar o provocare menită s-o deruteze, s-o facă să se simtă prost și ea fusese atât de fraieră încât să se roșească la față ca o școlăriță... Miguel Cordova era un bărbat crud cu care nu putea să se măsoare, își spuse ea. Și totuși, trebuia să recunoască faptul că exercita asupra ei o fascinație irezistibilă.

Seara era foarte plăcută. Nici răcirea bruscă a aerului n-o făcu să realizeze de cât timp stătea acolo, cu ochii pironiți asupra orizontului.

Stând cu sandalele în mână și cu silueta zveltă profilându-se pe cerul întunecat al nopții, semăna cu o Madonă cu părul auriu care domina șoseaua de pe piedestalul ei. Era cufundată în gânduri, când deodată zgomotul produs de o mașină o readuse la realitate. Întoarse capul, curioasă.

Farurile luminau copacii de pe marginea drumului. Pentru prima oară de când fugise de la vilă, își dădu seama că era total

izolată în locul acela. Își mai aminti și de cuvintele cu dublu sens ale lui Miguel Cordova. Nu-i vorbise el oare despre firea pasională a compatrioților săi? Și despre posibilele urmări ale unei plimbări solitare pe timp de noapte? N-avea de unde să știe cine se afla la volanul mașinii. Oricum, acum nu mai putea face nimic.

Fuga nu era o soluție, pentru că n-ar ajunge prea departe înainte de a fi ajunsă din urmă de mașină. În cazul acesta, ar fi fost mai bine să rămână pe loc și să spere că nu va fi observată. Poate că va fi luată drept una din statuile de pe marginea drumului...

Automobilul o depăși în viteză, orbind-o pe tânără cu lumina farurilor. Sarah oftă ușurată: nu fusese văzută...

Dar aproape imediat auzi un scrâșnet de frâne. Cu inima cât un purice, tânăra rămase nemișcată. Nici nu mai îndrăznea să mai respire. Ținea sandalele în mână ca pe o armă și era hotărâtă să le folosească în caz de necesitate.

Mașina dădu înapoi aproape la fel de rapid ca atunci când trecuse pe lângă ea. Sarah nu se uita la șofer, iar acesta o studia de pe partea cealaltă a șoselei. Sub clarul de lună părea foarte mică și palidă. El zâmbi când îi vorbi.

– Una virgen dorada..., constată Miguel Cordova cu vocea lui gravă.

Sarah se întoarse brusc spre el, simțindu-se în același timp ușurată dar și jenată de situația în care o găsise.

Ea nu spuse nimic și rămase exact în locul în care se afla, cocoțată pe stâncă și stând cu sandalele în mână. El ieși din

mașină și traversă strada. Rămase și el tăcut o bună bucată de vreme la câțiva pași de ea, studiind-o cu atenție. Apoi se apropie de ea.

Era foarte aproape, atât de aproape încât simțea materialul sacoului acestuia atingându-i pielea. Se înfioră și, făcându-i-se rușine de reacția ei, își întoarse privirea spre mare. Dar primele cuvinte ale lui Miguel destrămară orice iluzie de intimitate.

– Ți-ai pierdut mințile muchacha?... De ce stai aici, pe marginea unei șosele pustii? Ești nebună de legat!

– Deloc, îi răspunse ea.

Avusese o ușoară senzație de decepție, care-i trecu însă foarte repede... La ce putea să se aștepte de la un asemenea om?!

– Atunci, de ce ești aici?

Îi venea să-i spună-n față că asta nu era treaba lui, dar îi răspunse pe un ton aproape copilăros:

– Voiam să fiu singură.

El dădu din umeri. Tânăra nu mai avea nevoie să-i vadă fața ca să ghicească ce exprima.

– Bănuiesc că te-ai certat cu cineva. De fapt, mă așteptam la un astfel de incident când te-am văzut aseară plecând la braț cu Robert Blane. Cred că ai făcut-o în mod intenționat.

Nu era o întrebare, dar nici o acuzație, ci o simplă constatare. Tânăra se întoarse brusc spre el, pentru a-i arăta că se înșală.

– N-am făcut așa ceva! Cum îndrăzniți să faceți o asemenea afirmație?

– Pentru că ăsta este adevărul, îi răspunse el la fel de calm. Lui Michael Storer nu-i place să te vadă cu altul, e gelos... Dar asta nu te-a împiedicat să te plimbi aseară cu Robert Blane. Ești o cochetă, domnișoară Beckett!

– Nu știu ce înseamnă asta, dar bănuiesc că nu este un compliment. Oricum, nu este adevărat!

Clipi des din ochi, mirată să vadă chipul lui bronzat luminându-se de un zâmbet.

– Ba da, ești...

– O... o...

– Coqueta, repetă el. În limba voastră cred că înseamnă fâșneață.

– Nu e adevărat! se apără Sarah, indignată la culme. Și, oricum, asta nu te privește pe dumneata!

– Ba da... în cazul în care îmi deranjezi cursurile cu figurile astea ale tale. Și chiar dacă nu te-ai certat cu Michael, dă-mi voie să-ți spun că ai făcut o mare prostie că ai venit aici singură la ora asta.

– Nu e prea departe...

Șovăi înainte să continue, apoi se hotărî să spună tot:

– ... Mă gândisem să mă duc până în sat.

Se aștepta la o reacție violentă, ca răspuns la atitudinea ei provocatoare, dar nu-și imaginase forța cu care Miguel Cordova o plesni peste braț. Ea scoase un strigăt de durere.

– Sper că n-ai vorbit serios, spuse el cu o voce calmă.

Ea se întoarse spre el ca să-i dea replica pe care o merita, dar se abținu când văzu expresia ochilor lui întunecați.

Străluceau ca niște cărbuni încinși în lumina lunii. Făcu ochii mari de mirare și întredeschise buzele.

– Ba da... am vorbit serios, reuși ea să spună. De altfel, nu văd de ce n-aș fi putut să mă duc.

– Dacă faci așa ceva... Dacă doar ți-ar trece prin cap vreodată, te-aș încuia în camera ta până când ar veni tatăl tău să te ia!... Ai înțeles, señorita?

O prinsese de umeri și o zgâlțâia zdravăn. Privirea ochilor lui negri parcă îi ardeau pielea. El o privi din cap până-n picioare.

– Vrei să afli cum reacționează spaniolii cu sânge fierbinte? Ăsta e motivul pentru care voiai să te duci în oraș? Am dreptate sau nu?

Ea îl privi drept în ochi și dădu din cap. Mâinile și picioarele îi tremurau... Ochii strălucitori ai lui Miguel Cordova exprimau destul de clar ce intenții avea...

– Nu, șopti ea... Nu din cauza asta...

– Minți!

Tânăra dădu să plece, dar ochii negri și strălucitori păreau s-o hipnotizeze. Rămase pe loc, clătinând din cap, de parcă s-ar fi aflat în transă.

– Nu, nu mint! Nu mint!

El nu-i luă în seamă vorbele și întinse cealaltă mână ca s-o tragă la pieptul lui. Sarah nu-i putu opune rezistență. Vreme de câteva clipe, el o privi în tăcere. Se lupta furioasă cu emoțiile care o copleșiseră și nu știa ce să facă.

– Dat fiind că ești atât de curioasă, porumbița mea... porumbelul meu, atunci îți voi fi eu profesor. Așa e mult mai bine.

Chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi reușit să scape din capcana întinsă de el. Dar deodată, își dădu seama că de fapt acela era evenimentul pe care-l așteptase toată seara... Acela era momentul culminant al stării ei de exaltare, după ce fugise de Michael.

Venise aici... ca să aștepte.

Tremura ca o frunză în vânt. Miguel o strânse puternic la pieptul lui. Neîncălțată, îi ajungea numai până la umeri. Silueta lui înaltă acoperea clarul de lună.

În mod instinctiv, își puse ambele mâini pe pieptul lui Miguel. Palmele ei deschise erau sensibile la căldura corpului lui pe care o simțea prin pânza de mătase a cămășii. Îi simți bătăile puternice ale inimii.

– Asta e prima lecție, fetițo... spuse el încet.

Se aplecă și-i mângâie gâtul cu buzele. Inima lui Sarah o luase razna de tot. Îi rezista cu foarte mare greutate. Îi rezista încă... Dar o voce interioară îi spunea să nu se mai apere și deodată totul i se păru normal. Era ceea ce aștepta de atâta timp...

Închise ochii în timp ce Miguel îi săruta gâtul, urechile, ceafa... Degetele puternice îi mângâiau umerii goi.

Breteaua rochiei alunecă încet. Îi sărută pielea albă ca laptele și gura lui fierbinte și senzuală stârni în trupul ei un val de senzații care până atunci îi erau necunoscute.

Tocmai se pregătea să-i răspundă cu pasiune, dar deodată fu cuprinsă de panică.

Scoase un geamăt de protest și vru să-l respingă, dar beția exaltantă care-i domina simțurile nu putea fi controlată atât de

ușor... Miguel pusese stăpânire pe buzele ei, sufocându-i șoaptele, astfel că în cele din urmă cedă.

Sărutul lui sălbatic, posesiv și foarte dur îi aminti deodată cu claritate motivul pentru care el intrase în acel joc periculos: Miguel acționa în calitate de profesor. El avea de gând doar să-i arate posibilele urmări ale iresponsabilității sale. Acum va ști la ce să se aștepte în cazul în care i-ar mai fi venit ideea nebunească de a coborî singură în sat.

Îi dădea numai o lecție despre spanioli și în felul acesta își dovedea încă o dată răutatea și spiritul diabolic.

– Nu!

Reuși în sfârșit să-și elibereze buzele și se șterse nervoasă la gură. Ochii îi străluceau de furie.

– Nu, te rog să-mi dai drumul!

Se zbătea cu disperare, lovindu-l cu pumnii în piept pe Miguel și încercând să scape din brațele lui.

El îi dădu drumul puțin, dar nu de tot.

– Ah... am impresia că a fost cam mult pentru prima lecție, nu-i așa, porumbițo?

Ea îi întâlni din nou ochii negri care străluceau ca niște cărbuni încinși.

– Oh! Bădăranule!... N-ai... n-ai nici un scrupul!

– Nu!

În vocea lui stăruia o notă dură, iar mâinile lui o prinseră din nou de braț.

– ... Señorita, am văzut că te-ai așezat pe marginea drumului, sub clar de lună, așteptând... Așteptând pe cineva...

Voiai să cobori în sat ca să vezi cum se poartă compatrioții mei atunci când întâlnesc o femeie frumoasă... După o asemenea demonstrație, nu cred că mai poți să faci pe inocenta!

– Nu fac pe inocenta! strigă Sarah, dispertă.

Ochii i se aburiră de lacrimi. Se simțea slăbită și mâinile și picioarele îi tremurau. Senzația de exaltare îi dispăruse cu desăvârșire. Se simțea golită de orice sentiment.

– Voiam doar să merg pe jos. M-am plimbat pe șosea și m-am oprit aici ca să admir marea. Nu... nu așteptam pe nimeni!

Vocea ei șovăitoare o surprinse. Avea impresia că parcă ar vrea să se scuze, dar după părerea ei n-avea nici un motiv s-o facă...

Miguel nu spunea nimic, dar continua s-o fixeze cu o privire necruțătoare. Trăsăturile feței lui începură să se destindă treptat.

– Și cu toate astea, a venit cineva. Din fericire, am fost eu, Sarita.

– Din fericire! îl ironiză ea.

Înghiți în sec și lăsă ochii în jos, ca să nu-i mai vadă privirea plină de aroganță.

– Dă-mi drumul! Vreau să mă întorc pe jos.

Dintr-o dată, părea de-a dreptul epuizată. Dacă n-o va elibera imediat, simțea că va izbucni în lacrimi.

– Te vei întoarce cu mine, cu mașina, spuse el.

O ținea în continuare de braț, ca să nu poată fugi.

– Văd că încă n-ai tras învățămintele necesare din lecția mea, Sarita!

– Nu!

– Te rog să nu te certi cu mine, ai înțeles?

Strânsoarea brațului se accentua și ea scoase un țipăt de durere. El o conduse la Mercedes, care staționa pe partea cealaltă a șoselei.

– Hai să mergem!

Deschise ușa și o împinse înăuntru. Sarah se prăvăli pe scaun, într-o stare sufletească jalnică.

Luna strălucea în continuare deasupra oceanului liniștit și stelele îndemnau mii de oameni să-și construiască vise minunate. Dar Sarah, așezată cât mai departe de răpitorul ei, regreta acum că nu rămăsese lângă Michael ca să se bucure împreună cu el de acea seară splendidă.

Cel puțin pe el îl cunoștea bine și știa ce sentimente avea pentru el. Din păcate, cu Miguel Cordova nu putea fi sigură de nimic...

Capitolul 4

Fâșia îngustă de nisip auriu strălucea în soare. În spatele acesteia, un șir lung de stânci ascuțite se înălțau spre cer. Ici-colo se zăreau niște tufișuri verzi. Vilele albe stăteau cocoțate în mijlocul unor grădini luxuriante precum păsările pe sârmă. Ca și Casa de las Flores, erau și ele înconjurate de palmieri, portocali și tufe imense de mușcate și bughenvilea.

Era magnific, aproape ireal... Spectacolul oferit de natură ar fi trebuit să constituie un izvor de inspirație pentru orice artist.

Și cu toate astea, Sarah stătea acolo de peste o oră și pânza din fața ei rămânea albă. Îngrozitor de albă...

Tânăra își mușca îmbufnată coada pensulei, chipul ei exprimând proasta dispoziție. Ar fi trebuit să poată picta ca niciodată până atunci, într-un asemenea decor... Din nefericire, nu-i ieșea nimic. Era total lipsită de inspirație.

De la sosirea ei la San Gregorio în urmă cu două săptămâni, nu făcuse nimic important. Nu se considerase niciodată altceva decât o amatoare dotată cu un oarecare talent care cel puțin era în stare să picteze niște pânze care puteau fi arătate prietenilor ei.

Dar după două săptămâni petrecute sub îndrumarea lui Miguel Cordova... nu mai avea nimic de arătat! Punea fără șovăire acest eșec pe seama maestrului ei autoritar.

Îl evita pe Miguel Cordova cât putea, dar era obligată să-i audă vocea aspră în timpul cursurilor... și să-i suporte criticile. Sensibilitatea ei la comportamentul lui i se părea ridicolă, dar începând din seara în care o găsise singură pe marginea drumului, nu se simțise în stare să dea ochii cu el fără să-i vină să fugă și să se ascundă undeva.0

Totuși, el îi spusese foarte clar: era vorba despre o simplă lecție... În nici un caz nu trebuia să se mai aventureze singură pe timp de noapte. Cu toate acestea, era conștientă de faptul că reacționase un pic cam prea pasional la acea „lecție".

În privința ajutorului pe care i-l dădea pentru perfecționarea tehnicii artistice... Miguel Cordova părea foarte hotărât s-o descurajeze. Cu două zile în urmă, chiar se întreba dacă n-ar fi fost cazul să-și facă bagajele și să se întoarcă acasă.

Michael o convinsese însă să se răzgândească. Sarah era convinsă că el nu ghicise motivele exacte ale intenției ei de a pleca și din cauza asta se simțea cu sufletul mai împăcat.

Probabil că doña Alicia ar fi regretat plecarea ei atât de grăbită. Era convinsă de asta, deoarece bătrâna doamnă își arătase fără nici o rezervă afecțiunea față de tânără încă de la

sosire. Ea i-ar fi înțeles cu siguranță adevăratele motive. Probabil că știa ce efect avea comportamentul fiului ei asupra femeilor...

Nimeni n-o vedea pe Ines Valdaquez decât în timpul meselor zilnice și Sarah nu suferea prea mult din cauza asta. Își putea imagina cu ușurință cum ar fi reacționat acea femeie în cazul în care ar fi aflat despre incidentul petrecut pe marginea șoselei. Ines nu-și ascundea sentimentele pe care le avea față de Miguel Cordova. Era evident din felul în care îl privea sau îi zâmbea că nu vedea în acel bărbat doar pe vărul soțului ei decedat. Dar ea nu primea nici un semn de încurajare din partea lui... cel puțin nu în fața celorlalți...

Sarah era ușor enervată de faptul că era atât de preocupată de Miguel Cordova. Într-adevăr, nu putea să-i nege talentul, dar nu prea reușea să înțeleagă cum de-i suportau colegii lui comportamentul în timpul cursurilor. Nerăbdător, arogant, își ascundea cu greutate disprețul față de ei. De ce oare nu se apărau, așa cum făcea ea? Supunerea de care dădeau dovadă accentua impresia că i se făcea o nedreptate.

Michael o uimise în nenumărate rânduri prin faptul că se arătase a fi un bun cunoscător al vieții personale a gazdei sale, dar Sarah nu îndrăznea să-l întrebe care era sursa informațiilor lui. Îi spusese de curând că don Miguel avea amante dintre cele mai frumoase și mai cunoscute. Bineînțeles că se grăbise să adauge, ca și cum asta ar fi fost problema: Miguel Cordova era însă întotdeauna foarte discret. Nu provocase niciodată vreun scandal.

Această ultimă remarcă o făcuse să zâmbească în sinea ei. Poate că voise să le dea niște simple „lecții“ unora dintre ele referitoare la riscurile pe care și le asumau în cazul în care voiau să-l ispitească pe vreun spaniol. Era inevitabil, deoarece farmecul și înfățișarea lui făceau probabil ravagii printre femei.

Mai mult ca sigur că și faima lui de artist era un atu suplimentar atunci când dorea să cucerească o femeie. Fusese solicitat să picteze un mare număr de portrete de femei bogate și frumoase. Tablourile lui erau atârnate pe pereții celor mai mari reședințe din toate colțurile lumii. Așadar, nu era de mirare că se purta atât de arogant și sigur pe el.

Oftă din nou resemnată și fixă pânza goală pe șevaletul aflat în fața ei. De câteva zile, reușise să scape de supravegherea lui Michael și se refugiase aici, în loc să stea împreună cu colegii ei. Se instalase pe stâncile care dominau marea și se aștepta dintr-un moment în altul să-și facă apariția Maestrul.

Totuși, astăzi, fuga de Michael în loc să-i ridice moralul, mai mult o deprimase. Oftă din nou cu privirea pierdută în zare. Nu purta pălărie și, deși avea părul foarte des, acesta n-o apăra deloc de razele fierbinți ale soarelui. Își mijì ochii.

Stătea ușor aplecată pe scaunul ei pliant, cu picioarele fine încrucișate sub ea. Rochia scurtă din bumbac alb lăsa descoperită o mare parte a pielii ei bronzate și la un moment dat începu să se întrebe dacă nu era cam riscant să stea pe canicula aceea fără nici un fel de protecție.

– Deci așa, niña! Nu numai că lipsești de la cursuri, dar te expui și prea mult la soare!

Se întoarse repede atunci când auzi vocea deja familiară și-și încruntă sprâncenele. Miguel Cordova stătea în spatele ei. Avea capul descoperit și pe fața lui se citea supărarea. Tânăra cunoștea acum foarte bine acea expesie: ea prevestea o remarcă nepoliticoasă. Sarah mai era tulburată și de ritmul accelerat al bătăilor inimii sale și brusc, descoperi cauza: era din nou împreună cu el. Simțea cum iezistibila senzație de excitare câștiga teren în dauna obișnuitului ei sânge-rece și de aceea se hotărî să lupte împotriva acelei forțe care părea de neînvins.

– Simțeam nevoia să fiu singură, îi răspunse ea repede.

El izbucni în râs.

– Mi se pare că mi-ai mai spus asta, niña.

– Ei bine, dar acesta este adevărul! insistă ea. Din când în când, simt nevoia să fiu singură și în plus, văzută de aici, priveliștea este magnifică.

– Muy hermoso... E într-adevăr foarte frumos, aprobă el, dar trebuie să fii într-o ureche să stai sub soarele ăsta fără pălărie.

Își puse mâna ușor pe părul tinerei. Ea tresări, enervată.

– O să te îmbolnăvești dacă nu-ți pui ceva pe cap.

Ea îl privi pe furiș.

– Dar dumneavoastră nu purtați niciodată pălărie.

El zâmbi:

– Eu sunt obișnuit cu soarele, porumbițo... Trebuie să te acomodezi treptat cu el. Nu sta aici fără nici o protecție împotriva soarelui.

Era un ordin rostit pe un ton care nu admitea nici o replică, ceea ce provocă iritarea tinerei.

– Vreau să mă bronzez. Acesta este unul din motivele pentru care am venit în Spania... ca să mă întorc acasă foarte bronzată...

– Dar nu și bolnavă de insolație, presupun. Te rog ca pe viitor să mă asculți, Sarah, și să nu mai fii atât de imprudentă. În plus, te afli aici pentru a-ți perfecționa talentul de artistă. Priveliștea, într-adevăr, este magnifică, dar tatăl tău plătește niște cursuri de care tu nu beneficiezi.

– El m-ar înțelege, dacă ar fi aici. Ar ști cu siguranță de ce uneori simt nevoia să evadez aici.

– Să evadezi?

El se încruntă.

– ...După câte văd totuși, subterfugiul acesta nu te-a prea inspirat...

Ochii lui Sarah scăpărară de furie. Strânse mai tare pensula în mână.

– Am uitat de lecția din dimineața asta, minți ea.

– Înțeleg, dar nu e prima oară...

Sarah nu-i răspunse imediat. Se lupta cu un val de emoții incontrolabile care i se învălmășeau în minte.

De ce... de ce venise pe capul ei?

– Așa este, am venit aici de mai multe ori, mărturisi ea în cele din urmă.

Ochii lui întunecați se uitară intens la chipul ei. Ea lăsă pleoapele în jos.

– De ce?

– Oh... nu... habar n-am!

Se ridică dând din cap și părul ei lung și blond îi acoperi fața.

– ...Toate astea mi se par inutile. Nu reușesc să învăț nimic.

El se încruntă din nou, părând mirat.

– Deci așa... Crezi că nu mai ai nevoie de învățat, nu-i așa?

– Nu! exclamă ea. Doar că... În sfârșit... când vin la curs, n-am impresia că învăț ceva.

– Și-mi reproșezi mie treaba asta?

Ea dădu din cap, căutând cu grijă cuvintele potrivite, ca să nu fie nevoită să-l jignească.

– De unde să știu cui trebuie să-i reproșez? Știu doar că în loc să mă încurajați, mai mult mă timorați. N-am reușit să lucrez cine știe ce de când sunt aici.

– Și cu toate astea, ai venit aici să înveți, dar nu-ți place să fii condusă de cineva, nu-i așa, Sarah? Mai ales dacă acel cineva sunt eu, profesorul, așa este?

– Nici vorbă de așa ceva!

Sarah îl privi drept în ochi, încercând să se facă înțeleasă, dar în același timp regreta că se află atât de aproape de el, deoarece se simțea invadată de căldura și de fascinația lui magnetică, ca de o forță irezistibilă.

Ochii negri ai lui Miguel străluceau în mod periculos, ca și cum ar fi știut foarte bine ce efect producea asupra tinerei și voia să afle până unde putea să meargă. Ea se întoarse rapid cu spatele la el și începu să privească din nou în zare pentru a se mai liniști.

– În cazul acesta, de ce îmi opui rezistență în permanență? De ce nu-mi dai voie să te învăț să pictezi?

– Încerc, don Miguel, dar...

El zâmbi cu tristețe. Tânăra își dădu seama că îi jignise orgoliul prin încăpățânarea ei.

– Ți-am spus încă de când ai venit, trebuie să-ți aduci aminte... și date fiind progresele tale minore, poate ar fi fost mai bine să te întorci acasă...

Sinceritatea brutală a răspunsului o supără cumplit pe tânără.

– Vă mulțumesc! În sfârșit, aflu și eu adevărul! Sunteți foarte amabil.

– Asta era ceea ce-ți doreai, nu-i așa?

– Și dumneavoastră mi-ați spus-o fără să clipiți. Încă de la început, am observat că vă displace prezența mea aici.

– Nu e adevărat, și tu știi foare bine asta, Sarita!

Degetele lui lungi îi mângâiară din nou obrazul, accelerându-i bătăile inimii. Se întoarse brusc spre el.

– Nu e nimic adevărat în ceea ce spui, amada.

Deodată, vila i se păru îngrozitor de departe și tânăra se stăpâni cu greu să n-o ia la goană cât putea de repede. În loc de asta, se uită la el pe furiș și zări o sclipire de amuzament în ochii lui negri.

– Oh! Dumnezeule!...

Degetele i se crispară pe pensulă și aceasta se rupse în două. Simți înțepătura dureroasă produsă de o așchie în palmă. Rămase fără răsuflare.

– Sarita! Te-ai rănit?

Brusc, părea extrem de îngrijorat. O prinse de mână.

– ...Adesea, așchiile pot fi periculoase, Sarita. Dă-mi să văd.

Fragmentele de lemn căzură pe pământ, lăsând în urma lor niște pete roșii.

– N-am nimic, îl liniști ea. Pot s-o scot și singură.

Atunci când el își trecu degetul pe deasupra rănii, ea tresări.

– Ah!

El îi ridică mâna și o sărută. Sarah se lupta cu senzația de panică ce se intensificase.

Stând în acea poziție, cu capul aplecat asupra mâinii ei, se găsea la doar câțiva centimetri de ea și de aceea îi simțea virilitatea și căldura, la contactul buzelor lui cu mâna ei rănită.

Genele lungi și dese îi umbreau chipul cu pielea oacheșă. Intimitatea și blândețea acelei atingeri îi provoca amețeală. Ar fi vrut să întindă mâna și să-i mângâie obrazul... dacă n-ar fi privit-o intens chiar în clipa aceea. El îi scoase o așchie din palmă și-i zâmbi.

– Gata, a trecut, niña. E mai bine, acum?

Sarah dădu din cap. Nu mai era stăpână pe vocea ei. În cele din urmă, reuși să spună:

– Mulțumesc, señor.

– Nu mai sunt și altele?

– Nu, nu, mulțumesc.

Ea vru să-și retragă mâna. El îi dădu drumul cu regret.

– Cred că... Acum mă voi întoarce acasă.

Tremura din tot trupul în timp ce își strângea șevaletul și culorile. Miguel se aplecă, luă de jos scăunelul pliant și pânza neîncepută.

– Nu te vei mai întoarce niciodată aici, spuse el pe un ton hotărât. Mai ales în timpul lecției mele și fără pălărie.

– Nu vă promit nimic.

Nu era dispusă să se lase dominată în halul acela, îndeplinindu-i ordinele fără să crâcnească.

– Insist.

Sarah îi întoarse spatele și se îndreptă spre aleea care ducea la vilă.

– Și eu insist. Voi veni aici ori de câte ori voi avea chef.

– Nu-ți voi da voie.

– În acest caz, îmi voi face bagajul și mă voi întoarce acasă!

– Aha!

Părea că ultima propunere îl nemulțumește pe deplin și se întrebă dacă într-adevăr acesta era rezultatul pe care dorise să-l obțină.

– Deci, preferi să-ți abandonezi studiile în loc să asculți de sfatul cuiva. Ar fi trebuit să-mi închipui că vei proceda așa. Ești prea încăpățânată ca să asculți de cineva, nu-i așa?

– Nu! Nu sunt încăpățânată! strigă ea supărată.

Se întoarse brusc ca să-l înfrunte pe interlocutorul ei, dar se împletici pe panta stâncoasă. Ar fi căzut cu siguranță dacă el n-ar fi întins brațul și n-ar fi prins-o de mână. Vreme de câteva secunde trupurile lor se atinseră și inimile le bătură la unison, una lângă cealaltă.

– Ești foarte încăpățânată, repetă el. O bătaie bună în copilărie te-ar fi ajutat probabil să ai altă reacție, dar, ca majoritatea femeilor din țara ta, ești încăpățânată și iresponsabilă! Nu știi să stai în banca ta.

– Să stau în banca mea?

Sarah își smulse brațul din mâna lui. Înainte de orice, voia să stea cât mai departe de acel om, deoarece o domina cu mare ușurință. Studia ochii negri și strălucitori care o priveau intens...

– Da, pequeña mía, exact cum ai auzit!

Era ușor înfuriat sau amuzat.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am crescut într-o țară care trăiește încă după regulile Evului Mediu. În ciuda a ceea ce gândești dumneata despre noi, englezii sunt oameni civilizați, señor!

– N-am spus că n-ar fi așa, dar tu ești... altfel. Nu poți nega acest lucru, Sarita, și din cauza asta bărbatul devine, în mod firesc, dominator.

Sarah privi în altă parte, ca să nu mai vadă provocarea din ochii lui negri și strălucitori.

– Probabil că îl duci de nas pe tatăl tău așa cum vrei și bănuiesc că acesta nici măcar nu e conștient de treaba asta.

– Nu e nevoie să-i „duc de nas“ pe oameni! Mă simt în stare să-mi asum reponsabilități fără să trebuiască să exercit presiuni asupra celorlalți, inclusiv asupra tatălui meu!

– Cu condiția să obții ce dorești! De aceea vorbești despre abandonarea cursurilor și întoarcerea acasă.

– Nu este adevărat!

– Ba da... Și, dat fiind că nu-ți reușește tactica și cu mine, preferi să te întorci acasă, lăsând totul baltă și refuzând să înveți.

Această săgeată o atinse pe tânără drept în inimă. Se întoarse spre el strângând din dinți. Ea se opri. El făcu la fel. Soarele îi ardea fără milă ceafa și răsufla cu greutate, pe de o parte din cauza urcușului abrupt și pe de alta din cauza frământărilor emoționale care riscau să explodeze într-o criză de isterie.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Voi rămâne până la sfârșit. N-aveți decât să mă provocați cât vreți, vă voi dovedi că n-aveți dreptate. N-o să mă dau bătută din cauza reproșurilor dumneavoastră. Voi rămâne și vă voi demonstra nu numai că sunteți un adevărat călău, dar mai sunteți și plin de prejudecăți!

El râse ușor și o mângâie pe obraz.

– Eram sigur că așa o să faci...

*

* *

Mesele comune reprezentau momente prielnice taifasului și acum, ca de obicei, uriașa sală de mese răsuna de discuții aprinse. Toți vorbeau deodată. Sarah îi zâmbi lui Robert Blane și observă că lui Miguel, așezat în capul mesei, nu-i scăpase schimbul lor de priviri.

Insistența lui Robert o amuza pe tânără, care se întreba dacă acesta va avea vreodată curajul de a veni să se așeze lângă ea, pe scaunul ocupat de obicei de către Michael. În cazul în care acest incident ar fi avut loc, bănuia că gazdei lor nu i-ar plăcea în mod deosebit.

După cearta cu Miguel Cordova din dimineața aceea, avea o stare de agitație. Se simțea în continuare stânjenită în prezența lui și acest gând o enerva la culme. Purtarea lui față de ea era programată. Era o campanie deliberată de a se distra pe seama ei, într-o manieră cât se poate de crudă.

Știind că este sensibilă la farmecul lui, făcea totul ca s-o cucerească, pentru ca peste câteva clipe s-o amenințe, ca și cum ar fi fost un copil răsfățat. Încă de la început, se convinsese de cruzimea lui, iar întâlnirile ulterioare doar confirmaseră acea primă impresie. Oftă adânc. Încă două luni... Săptămânile care vor urma vor fi probabil insuportabile...

În timp ce mânca, Michael se gândi s-o întrebe unde fusese în dimineața aceea. Îi vorbea la ureche, astfel că vorbele lui se pierdură în vacarmul generat de vocile din jurul lor.

– Unde ai fost?

Sarah dădu din umeri. Se vedea nevoită să fie destul de evazivă referitor la apariția inopinată a lui Miguel Cordova, ba chiar ar fi preferat să nu vorbească deloc despre el.

– Ți-a fost dor de mine? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul discuției.

– Bineînțeles... ca și de Maestru, de altfel...

Prietenii lui foloseau acest termen puțin cam prețios pentru a-l desemna pe profesorul lor fără un motiv anume și acest lucru o enerva pe tânără, care nu se putea hotărî să-l folosească și ea.

– Așa m-am gândit și eu atunci când a venit să mă ia.

Nu-l privea în momentul acela pe prietenul ei. Luă o bucățică de zarzuela de pescado, adică de „simfonie“ de pește, cu foarte mare atenție. Încercă să vadă ce fel de pește se afla în sosul de unt și verdețuri înainte de a-l mânca.

– Dumnezeule! se miră Michael. Dar unde naiba ai fost?

– La capătul potecii, pe stânci. Încercam să lucrez... dar e inutil cred să-ți mai spus că n-am reușit.

– Dar de ce, draga mea? Ai înnebunit de tot?

– E posibil, recunoscu ea, dar aș fi preferat să fi înnebunit decât să suport o predică plicticoasă. N-aveam chef să vin la curs.

El păru uluit și lui Sarah i se făcu milă de el. Michael nu va înțelege niciodată dorința ei de a scăpa de criticile permanente ale lui Miguel Cordova. Nu va fi niciodată tulburat de bărbatul Miguel Cordova, așa cum fusese tânăra. Și toate astea, din nefericire, nu i le putea explica lui.

– Sarah, iubito, spuse el rar, uitând pentru câteva clipe și de mâncarea apetisantă din fața lui, doar nu vrei să spui că ai lipsit de la curs în mod intenționat?

– Ba da, am făcut-o dinadins și n-a fost pentru prima oară. Nu ți-a fost dor de mine?

– Ba da... îi răspunse el neatent.

Nici acum nu reușea să înțeleagă: lipsise intenționat de la cursuri?!

– ...Și el a pornit în căutarea ta?

– Da.

– Ce ți-a spus?

– Ce putea să spună?

Sarah începea să se distreze. Era convinsă că nimeni n-ar fi îndrăznit să vorbească atât de liber despre „marele" Miguel Cordova. Reacția lui Michael o făcuse să-și recapete încrederea în ea.

– Ne-am certat. L-am amenințat că-mi fac bagajele și plec.

– Oh, nu!

Părea cumplit de dezamăgit, dar ei îi venea să râdă. Era oare trist pentru că urma să plece sau era doar îngrijorat de insistența ei de a-l contrazice pe marele maestru?

– Dar mi-ai promis zilele trecute că rămâi, îi aminti el. Ai promis, iubito.

– Știu, dar tu nu știi câte trebuie să îndur din partea acestui om! Nu-mi place să fiu luată de fraieră. Dar stai liniștit, m-am răzgândit.

Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe ureche.

– Mă bucur că ai luat această hotărâre. Nu trebuie să fii atât de bănuitoare, iubito.

– Bănuitoare?

Îl privi cu reproș, dar se stăpâni. Michael nu va înțelege cât era de vulnerabilă în fața unui om ca Miguel Cordova.

– M-am hotărât să rămân și să-i arăt de ce sunt în stare... în pofida sadismului și lipsei lui de tact!

– Sarah!

– Așa este cum spun! insistă ea.

Vorbea cu o voce slabă, ca să nu fie auzită de doña Alicia. Nu voia s-o facă să sufere pe femeia aceea, chiar dacă știa că spune adevărul. Întoarse capul și dădu peste ochii albaștri ai lui Michael măriți de uimire. Încercă să-și stăpânească furia. El nu va înțelege niciodată de ce îl ura atât de mult pe acel individ! De altfel, nimeni nu bănuia sentimentele contradictorii pe care i le stârnea Miguel Cordova.

– Îmi pare rău, dar eu nu-ți împărtășesc adorația oarbă față de el, spuse ea mai calmă.

– Nu e adorație oarbă. Toată lumea îi recunoaște talentul, draga mea...

– Bănuiesc că el și-l recunoaște totuși mai mult ca toți ceilalți, îi răspunse ea pe un ton amar.

Regretă imediat observația ei impertinentă.

– E un artist strălucit, iubito, insistă prietenul ei.

– Știu!

Oftă adânc.

– ...dar asta nu-l îndreptățește să descurajeze în stilul ăsta eforturile amatorilor. Ar trebui să fie, dimpotrivă, chiar mai tolerant și mai înțelegător, pe când el se poartă ca un bădăran numai pentru că noi nu ne putem compara cu el.

Michael o luă cu un braț pe după umeri și zâmbi:

– Nu te descuraja, iubito. Zău așa, tablourile tale nu sunt deloc rele.

– Mulțumesc. Poate aș fi crezut, dacă mi-ai fi spus-o mai înainte.

Se concentră din nou asupra mâncării gustoase din farfurie, dar întrebările nu-i dădeau deloc pace. Abia dacă știa ce mânca. Nu numai că era obligată să-și măsoare forțele cu Miguel Cordova vreme de încă două luni de-atunci încolo, dar era măcinată și de curiozitatea de a afla dacă avea sau nu calități artistice.

Căzută pe gânduri, nu-și dădu seama că era urmărită. Ines Valdaquez o privea atentă, cu ochii ei negri plini de ostilitate. Două săptămâni nu fuseseră de-ajuns pentru atenuarea sentimentelor tinerei spaniole față de ea. Sarah ajunsese să se întrebe dacă nu cumva Ines cunoștea felul în care se purta Miguel Cordova cu ea. Poate că bănuia ceva...

Era evident că relațiile lor nu aduceau deloc cu o aventură. Totuși, iubirile lui Miguel cu toate femeile celebre nu mai erau probabil un secret pentru nimeni din familie. Tânăra o simpatiză pentru prima oară pe acea femeie.

Adorația ei pentru vărul soțului său decedat era evidentă. Probabil că Ines suferea cumplit atunci când Miguel făcea curte altei femei, fără să-i acorde ei nici o atenție. Încă un semn de cruzime... își spuse Sarah. Așadar, prezența fetei în vilă complica și mai mult situația. Probabil că femeia aceea ar fi fost încântată s-o vadă făcându-și bagajele încă de pe acum.

– În după-amiaza asta vom relua problema perspectivei, spuse deodată Miguel Cordova.

Sarah fu smulsă brusc din reverie. El se adresa întregului grup, dar privirea îi era ațintită asupra fetei.

– ...Dacă sunteți toți de acord, adăugă el.

Ceilalți aprobară în cor, dar Sarah rămase tăcută, jenată de subînțelesul vorbelor lui. Ochii lui negri o studiau cu atenție. O provoca să lipsească de la curs în după-amiaza aceea și ea știe asta.

– Domnișoară Beckett?

Vocea lui calmă îi provocă un fior prin tot trupul. Zâmbi și ridică o sprânceană.

– Ești și dumneata de acord?

Ea strânse mai tare cuțitul în mână și simți că i se înroșesc ochii. Toate privirile se întorseseră spre ea. Probabil că prietenii ei savurau gluma „Maestrului“... Până și Michael zâmbea...

Era foarte tentată să-i răspundă obraznic, dar nu vru să-i facă asemenea plăcere. Dădu din umeri și răspunse indiferentă:

– Cum doriți, señor, dacă socotiți că este necesar...

Urmă o tăcere plină de mirare. Era sigură că toată lumea putea să-i audă bătăile neregulate ale inimii... Fără să știe de ce, tânăra aruncă o privire doñei Alicia, prin care parcă își cerea iertare. Fu mirată să descopere în ochii acesteia o umbră de amuzament.

– Nu vrei să-ți îmbunătățești cunoștințele de perspectivă?

Miguel vorbea calm, dar în voce i se citea o anumită duritate. Sarah se lupta cu ritmul bătăilor inimii sale din cauza căruia risca să paralizeze.

– Știi oare totul despre acest subiect?

– Nu, n-am zis așa ceva.

Tremurul din glas dovedea cât de nervoasă este, dar acum nu mai voia să dea înapoi. Continua să vorbească, privind în jos și jucându-se cu piciorul paharului din fața ei.

– Voiam să spun doar că... Mă rog... nu pot să învăț nimic dacă primesc numai... critici tot timpul!

– Înțeleg.

Sorbi o înghițitură de vin, dar n-o scăpă din ochi.

– E destul de ciudat, nimeni altcineva nu pare deranjat atât de tare de comentariile mele. Poate ești prea sensibilă, domnișoară?! Nu cumva nu reușești să lucrezi din cauză că nu-ți acord destulă atenție? Dacă așa stau lucrurile, vreau să-ți propun o soluție.

Înclină capul cu ironie.

– ...Dacă ești de acord, bineînțeles.

Sarah avu senzația că amețește, hipnotizată de privirea lui întunecată.

– Sunt... sunt de acord cu orice propunere, dacă vi se pare util, spuse ea.

Pe buzele lui apăru un zâmbet rău-prevestitor... La fel ca atunci când se întâlniseră prima dată, i se păru că seamănă cu o pisică sălbatică.

– Bine. Atunci îți voi da seara niște lecții particulare.

Sarah se uită la el uluită. Nu-i venea să-și creadă urechilor! Până și Michael părea surprins, dar nu îndrăznea să-l contrazică. Ea ar fi dorit să protesteze, dar privirea care o fixa îi interzicea acest lucru.

– Dar...

Înghiți în sec și duse mâna la gât, cu ochii măriți și privirea nesigură.

– Cred că nu este necesar, don Miguel. Pot foarte bine să urmez cursurile la fel ca toți ceilalți.

Trebuia să-și închipuie că nu se va lăsa impresionat de refuzul ei...

– Sunt profesorul tău, îi aminti el, și acesta cred că este motivul pentru care nu înregistrezi progrese. E clar că nu poți să înveți în cadrul unui grup. S-ar putea să fii deranjată de prezența colegilor din jurul tău...

Îi aruncă o privire plină de subînțelesuri lui Michael, după care continuă:

– În consecință, ești prea sensibilă la criticile mele... Soluția cea mai potrivită mi se pare a fi lecțiile private.

– Nu, vă rog, nu...

El îi spulberă toate obiecțiile.

– Mă aflu aici ca să te învăț tehnica picturii, domnișoară. Deci o voi face cât voi putea de bine. Cred că vom începe de mâine seară.

– Vă rog!

El nu luă în seamă rugămintea fetei.

– Ești aici ca să muncești. În ultima vreme ai lipsit de la mai multe lecții. Ai de recuperat destul de mult.

Ea păru mirată. Era evident că, spre deosebire de ceilalți, observase că lipsește.

– Îți închipui cumva că absențele dumitale au rămas neobservate? o întrebă el parcă ghicindu-i gândurile... Mă jignești, señorita!

– Vă rog să mă iertați.

Încă o umilință, să fie nevoită să-și ceară scuze în fața tuturor! Trebuia cu orice preț să-l facă să se răzgândească în legătură cu lecțiile particulare. La gândul că se va afla din nou singură cu el, se simțea și îngrozită... dar și excitată. În nici un caz sentimentul din urmă nu trebuia să devină mai puternic decât celălalt.

– Vă promit că nu voi mai lipsi de la cursuri. Vă promit, don Miguel. Nu va fi necesar să-mi dați lecții particulare.

El clătină îndărătnic din cap, stând cu buzele strânse și cu o expresie aspră pe față.

– Am luat deja această hotărâre. Vom începe mâine seară, așa cum ți-am spus mai devreme, dar acum, deoarece voi preda un curs colegilor tăi, vei veni și tu și vei face tot posibilul să-l urmărești.

Sarah, dominată și de furie și de rușine, nu-și mai găsea cuvintele potrivite pentru că dacă ar fi vorbit atunci, risca să regrete mai târziu. Cu ochii aburiți de lacrimi, își mușcă buza de jos.

Doña Alicia o prinse de mână.

– Îți vrea binele, niña... Ascultă-mă pe mine.

Încurajată de îndemnul ei blând, care o împiedica să răspundă impulsiv, Sarah spuse:

– Știu. Vă mulțumesc, doña Alicia.

Totuși, lui Ines Valdaquez nu-i prea convenea situația creată. Stătea lângă Miguel, cu spatele drept și sprâncenele negre îmbinate deasupra ochilor ei sclipitori. Insistând să-i dea lecții particulare, Miguel Cordova tocmai făcuse din spanioloaică o dușmancă de moarte a fetei.

– Eu nu cred că domnișoara Beckett este atât de rămasă în urmă, spuse ea pe un ton sec. N-are nevoie de lecții suplimentare. După părerea mea ești injusto, Miguel, nu crezi?

– Știu foarte bine ce fac, îi răspunse el cu răceală. Domnișoara Beckett este conștientă de lacunele ei, nu-i așa, domnișoară?

– Nu mi-ați dat niciodată ocazia să mă îndoiesc de acest lucru, îi răspunse ea cu tristețe în glas.

Era supărată și pe prietenii ei, care o priveau cu milă. Oare ce părere avea maestrul de talentul lor artistic?...

– Dumneavoastră sunteți expert în materie, don Miguel.

– Vezi? îi spuse el verișoarei lui. Domnișoara Beckett este de acord cu mine.

– Din păcate, în seara asta am alte planuri, spuse Sarah amintindu-și vag despre o întâlnire programată cu Michael.

Stabiliseră să meargă la Cadiz cu autocarul. Dar până și Michael părea hotărât să-i facă în ciudă. Pentru binele prietenei lui, era gata să renunțe la excursie. Vorbi foarte hotărât:

– Oh, draga mea, nu-ți face griji pentru mine! Nu e nici o problemă, mai ales dacă acest curs te poate ajuta să înregistrezi progrese.

Toate speranțele lui Sarah se spulberară. Singura portiță de scăpare îi fusese închisă cu desăvârșire.

– Dar nu vreau...

Miguel Cordova îi anihilă din nou obiecțiile cu nepăsare:

– Vezi și tu cum stau lucrurile... Michael este gata să renunțe la o seară împreună cu tine ca să te poți ține de învățătură.

Își alesese probabil cu multă grijă cuvintele, cu intenția vădită de a o provoca...

– Din câte înțeleg, n-am de ales, îi răspunse ea resemnată.

Lăsă rapid ochii în jos, ca să nu apuce să vadă sclipirea de triumf din ochii negri ai tiranului ei. Ridică paharul de vin și-i goli conținutul dintr-o înghițitură.

Se înfioră fără să vrea. Dintr-o dată, simți cum spaima punea încet-încet stăpânire pe ea.

Capitolul 5

Toată ziua, Sarah se rugă la Dumnezeu să se întâmple ceva, în așa fel încât Miguel Cordova să se răzgândească. Dar speranțele ei se spulberară atunci când, în seara următoare, plecă de la masă însoțită de Michael.

Simți că o mână o prinse de cot și se întoarse repede spre cel care, deși încă nu-l văzuse, știa deja cine era...

– Oh!

Michael nu observase nimic. Îi zâmbi profesorului și-i strânse mâna.

– Oh, sigur, draga mea... Ai de lucru în seara asta, îți amintești?

Don Miguel o strânse tare de mână.

– Ai uitat, domnișoară?

Ea clătină din cap cu un aer bosumflat.

– Speram să fi uitat dumneavoastră!

El se uită urât la ea, cu sprâncenele încruntate.

– Eu îmi țin întotdeauna promisiunile. Mă jignești dacă gândești altfel despre mine.

– Într-adevăr, n-am știut acest lucru, mărturisi Sarah.

Era răutăcioasă și știa că e nedreaptă, dar voia să întârzie cât mai mult posibil momentul în care vor rămâne singuri față în față.

– Ăă... Mă rog... speram că v-ați răzgândit, don Miguel.

El o privi în tăcere preț de câteva secunde bune.

Michael se uita când la unul, când la celălalt fără să înțeleagă nimic. Probabil se întreba dacă nu cumva prietena lui își pierduse mințile.

– Firește că don Miguel nu s-a răzgândit, draga mea. Nu-i așa, señor?

Miguel Cordova zâmbi în stilul lui enigmatic, ceea ce o tulbura întotdeauna.

– Nu revin niciodată asupra hotărârilor mele.

– Mă gândeam totuși că...

– Sperai... o opri el cu o voce mieroasă.

O strânse și mai tare de braț.

– Hai, Sarita, să nu mai pierdem timpul.

În privirea lui apăruse o sclipire necruțătoare care-l sperie până și pe Michael. Acesta râse ușor nervos, ca și cum n-ar fi părut prea liniștit s-o lase pe prietena lui să plece cu don Miguel.

– Iubito, dacă nu...

– N-am obiceiul să fiu lăsat să aștept, le spuse don Miguel. Să mergem, te rog. Adios, domnule Storer. Avem mult de lucru.

– Da, da, desigur...

Nehotărât, Michael se uită la Sarah, apoi zâmbi, vizibil mai liniștit. Îi strânse mâna în semn de încurajare și o sărută pe obraz.

– Pe curând, amada. Adios, señor!

Sarah îl urmări cum pleacă împreună cu ceilalți colegi în grădină. Nu mai avu răgazul de a-și plânge de milă, că o mână insistentă o făcu să se întoarcă și o conduse în sala de mese.

– Domnul Storer învață limba spaniolă? o întrebă don Miguel.

Sarah scutură din cap, mai îngrijorată de soarta ei decât de a lui Michael.

– Habar n-am... Probabil... Mi se pare că folosește destul de des cuvintele spaniole în ultimul timp, dar înțelesul a circa jumătate din numărul lor cred că îi rămâne necunoscut...

I-o datora lui Michael, pentru că o părăsise la greu!

– Nu te bate gândul să înveți limba noastră, Sarita?

Întrebarea era pusă pe un ton duios și senzual, care stârni în trupul ei o mulțime de emoții.

– Nu prea. N-am talent pentru limbile străine și nici n-am chef să mă joc de-a băștinașii.

– Înțeleg.

Părea că a înțeles încotro bătea săgeata ei, deoarece o zgâlțâi ușor de braț, ca pentru a o aduce la ordine.

– Nu fi supărată pe el că te-a părăsit. E prea înțelegător și pentru asta ar trebui să-i fii recunoscătoare.

– Mi-ar plăcea s-o fac, dar din păcate nu înțelege niciodată nimic!

– Așa crezi?

O strânse și mai tare de braț.

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că eu unul nu sunt deloc sigur că te înțeleg pe tine, Sarita!

– Îmi pare rău dacă vi se pare că sunt nerecunoscătoare.

– Deci îți dai seama de asta! Înseamnă că ești pe drumul cel bun. Cu riscul de a-ți părea că sunt un înfumurat, trebuie să-ți spun că majoritatea tinerilor artiști s-ar considera onorați să ia lecții particulare de la Miguel Cordova. Pe când tu pari că le iei drept o pedeapsă.

Sarah îndrăzni în sfârșit să-l privească în ochi. Ce spunea era adevărat și ea recunoștea acest lucru. Așa cum îi spusese ceva mai înainte, avusese noroc că obținuse acea atenție specială. Și cu toate astea, ar fi preferat să nu fie singura care beneficiază de acea „onoare". Poate că era cam pretențioasă... dar, după ultima lor întâlnire, nu mai credea că este motivat numai de dorința de a o ajuta să descifreze tainele meseriei de artist...

– În privința asta, cred că aveți dreptate. Alții n-ar fi scăpat această ocazie.

Încerca în zadar să nu observe senzația de căldură produsă de prezența mâinii lui pe brațul ei și de mersul atletic al bărbatului de lângă ea.

– ...Da, majoritatea ar fi foarte... onorați.

– Tu nu?

Ea nu răspunse imediat.

– N-aș spune chiar așa. Apreciez atenția pe care mi-o acordați.

El oftă adânc văzând reticența fetei și deschise o ușă pe care ea nu mai intrase niciodată. Era ascunsă într-un colț al sălii de mese și dădea într-un coridor lung, îngust și tăcut ca o mănăstire. Pereții erau goi, în afară de prezența unui crucifix uriaș din bronz. La picioarele lui, un buchet superb de trandafiri parfuma atmosfera.

– Acum ai lua-o la fugă, dacă s-ar ivi ocazia, nu-i așa, Sarita?

Ea nu răspunse. În noile împrejurări se simțea cam nedumerită, dar și ușor îngrijorată de ceea ce va urma. Coridorul îngust cu ferestre ovale și arcade în care domnea o tăcere apăsătoare i se părea asemănător cu cel al unei mănăstiri. Fu cuprinsă de senzația că fusese luată prizonieră și de aceea, aproape instinctiv, se agăță de brațul lui Miguel.

– Unde mă duceți?

Se uită atent în ochii ei, ca și cum i-ar fi cunoscut toate reacțiile. Această idee păru s-o amuze.

– În atelierul meu.

O conduse spre o scară foarte îngustă.

– ...Sper că nu ți-e frică...

– Să merg în atelierul dumneavoastră? Nu, nu!

– Atunci, să mergem!

Voia să opună rezistență acelei mâini ferme și dominatoare care o împingea înainte, dar în adâncul sufletului curiozitatea... și un alt sentiment a cărui forță nu dorea s-o cunoască... o determinau să meargă înainte.

Avea un atelier la parterul casei unde îi ducea uneori pe elevii lui. Acolo se aștepta s-o ducă pentru a se apuca de lucru. Această nouă revelație o tulbura.

– Credeam... credeam că aveți atelierul la parter.

– Nu mergem în atelierul acela. Vii odată să ne apucăm de treabă? Sau ai de gând să dai bir cu fugiții ca o școlăriță care nu și-a făcut temele?

Jignită la culme, Sarah se îmbujoră la față. Se hotărî să-i răspundă la provocare. După câteva secunde îi spuse, aruncând o privire spre ușa de la capătul scărilor.

– Nu sunt o școlăriță timidă, don Miguel. Dacă atelierul dumneavoastră se află acolo sus, firește că o să vin.

– Bueno!

Merse împreună cu el spre scară, dar, chiar de la prima treaptă, se împiedică și căzu. Într-o fracțiune de secundă el o prinse și o sprijini. În mod instinctiv, tânăra își lipise palmele de pieptul musculos al lui Miguel.

Situația de față îi aducea aminte de un incident recent. Se aflaseră în aceeași poziție în ziua în care venise și o găsise la capătul aleii. Atunci o ținuse în brațe și ea putuse să-i simtă prin palme bătăile inimii. Închise ochii câteva clipe, cu intenția de a-și alunga din minte acea amintire... Ca și atunci, fu cuprinsă de un val de dorință.

– Te-ai rănit?

Îi pusese întrebarea pe un ton foarte firesc. Sarah se uită la el, surprinsă și jenată de indiferența lui.

– Nu...

Se desprinse din brațele lui.

– Nu, nu m-am rănit.

– Ești sigură?

Deși îi vorbise cu răceală, nu părea dispus să-i dea drumul.

Ea își duse mâna la gât.

– Absolut sigură. Mulțumesc, don Miguel.

Făcând un efort uriaș, reuși să-și stăpânească emoția și aruncă o privire scurtă spre scara neluminată.

– E în capătul scării?

El dădu afirmativ din cap și-i oferi brațul ca s-o ajute să urce.

– Ai grijă de data asta, niña.

Ea i-o luă înainte. Se opriră în fața unei uși. Miguel o reținu pe Sarah pentru câteva clipe și tânăra se întrebă dacă nu cumva se răzgândise, dar el dădu din umeri fără nici un motiv aparent și deschise ușa.

O împinse ușor în fața lui, ca și cum încă i-ar fi fost teamă că va fugi. Sarah rămase câteva secunde în prag, privind în jurul ei. Nu prea știa la ce trebuie să se aștepte, dar fu cuprinsă brusc de o stare de excitație...

Miguel Cordova era un om orgolios și ciudat de rezervat. Cu toate astea, dintre toți elevii lui, n-a invitat-o în atelierul lui decât pe Sarah Beckett... Atelierul lui... Nici unul din elevii lui nu reușise să-l vadă.

Chiar dacă n-ar fi știut, i-ar fi atribuit în mod instinctiv acea încăpere lui Miguel Cordova. Atelierul era impregnat de presonalitatea lui, puternică și dominatoare. Aici își găsea izvorul inspirației care se concretiza în frumusețea tablourilor sale...

În camera aceea picta numai ce-i plăcea... Ca de exemplu pânza aceea, agățată pe peretele din fața ei, care atrase imediat atenția lui Sarah. Era reprezentarea unei coride ale cărei

detalii atingeau perfecțiunea sub penelul maestrului. Deși subiectul tabloului o dezgusta, tânăra se simți foarte emoționată în fața lui.

Încăperea mirosea a vopsele pentru pictură și terebentină. Celelalte tablouri, unele terminate, altele doar începute, stăteau sprijinite de perete. Camera era uriașă și avea un aer specific spaniol, ca și restul casei de altfel. Pe o latură a ei, o fereastră fusese mărită foarte mult și de aici priveliștea era impresionantă: revedea marea și stâncile pe care era cocoțată vila.

Datorită ei, atelierul căpăta un aspect mai ospitalier și în timpul zilei bănuia că era extrem de luminos. Pereții albi reflectau lumina și, chiar și la ora aceea târzie aveai impresia că te afli în centrul unei forțe luminoase necunoscute. Era o senzație extrem de tulburătoare.

În centrul atelierului era instalat un șevalet și lângă fereastră se găsea un fotoliu așezat pe un mic postament. Îmbrăcat în mătase, acesta părea total lipsit de expresivitate. Sarah se întrebă cine o fi stat acolo ultima oară.

Îl privi pe furiș pe Miguel Cordova și întrebarea fără cuvinte i se citi pe față.

– Nu spui nimic, niña? zise el în cele din urmă pe un ton blând care-i provocă imediat accelerarea bătăilor inimii.

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui fără să i se observe emoția.

– Sunt foarte impresionată. E o cameră... ciudată. E foarte frumoasă, într-un anumit sens, dar...

– Dar?...

Ea oftă. Dacă ar fi exprimat prin cuvinte ce simțea, îi era teamă că acesta ori s-ar fi amuzat, ori s-ar fi înfuriat. Se depărtă de el clătinând din cap, refuzând să mai facă și alte comentarii.

Dar evadarea ei dură foarte puțin, deoarece el veni lângă ea imediat.

– Dar?... Spune-mi, porumbițo, ce impresie îți face atelierul meu?...

– Nu... nu sunt prea sigură...

Închise ochii și deodată se simți zguduită de un fior puternic atunci când simți că o mângâie pe păr.

– E... tulburător. Nu pot să vă explic în cuvinte!

– Camera... asta... te tulbură?

Nu părea nici supărat, nici amuzat. Îi dădu la o parte părul de pe spate și o mângâie pe ceafă.

– ...Dar din ce cauză? Nu știi?

Râse încet.

– ...Sau nu vrei să-mi spui?

– Nu-mi dau seama, mărturisi Sarah cu o voce îngroșată de emoție.

– Nu-ți dai seama?

În tonul vocii lui se simțea o ușoară ironie și fata i-ar fi dat imediat replica dacă în momentul acela n-ar fi zărit un portet așezat pe șevalet.

Tabloul era pe jumătate acoperit cu o bucată de pânză, dar partea descoperită era suficient de mare pentru a-ți da seama pe cine înfățișează. Trăsături întunecate și mândre, ochi

strălucitori, expresia feței arogantă... Nu mai era nici o umbră de îndoială... Și fără să-l poată vedea în întregime, Sarah era acum sigură că știe cine fusese ultima persoană care stătuse pe fotoliu. Ines Valdaquez...

În mod inexplicabil, fata fu cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Avea impresia că tânăra spanioloaică se află în atelier, împreună cu ei și-i privea cu ostilitate. Într-adevăr, artistul surprinsese admirabil trăsăturile de caracter ale văduvei și Sarah se întrebă dacă modelul chiar aprecia la justa valoare eforturile acestuia. Tabloul, aproape crud prin profunzimea percepției, o jena cumplit pe tânără.

Își dădu părul pe spate și îndepărtă mâna pictorului de pe ceafă. Se apropie de șevalet, ca să vadă mai bine tabloul, și întinse mâna ca să dea jos pânza care acoperea cea de a doua jumătate a lui. Dar o mână viguroasă o opri. Ea se dădu înapoi.

– N-am voie să-l văd?

– Nu.

Vorbea pe un ton aspru, care nu admitea replică.

– Încă nu este terminat.

– E foarte frumos, spuse ea ca să-i dea de înțeles că remarcase deja persoana care-i pozase.

Vreme de câteva secunde o mai ținu de mână, după care-i dădu drumul și se încruntă.

– Mă simt măgulit că-ți place, dar cred că nu poți comenta un tablou în deplină cunoștință de cauză fără să-l vezi în întregime...

Ea dădu din umeri, nedumerită. Mulți pictori nu voiau să-și arate lucrările înainte de a le termina... Dar cu toate astea, își dădu deodată seama că Miguel Cordova avea cu totul alte motive să nu i-l arate. Oare se amestecase fără să vrea într-o afacere foarte personală?

Poate că acel portret era o operă executată din dragoste și nu pentru bani? Poate că nu-și petrecea timpul numai pictând atunci când modelul lui stătea în fotoliu. Bănuia că Ines Valdaquez era tratată aici cu mai puțină compasiune rece, ceea ce ar explica sclipirea pasională care-i apărea în ochi atât de des?

– Îmi pare rău.

Deodată, simți nevoia s-o ia la fugă, dar nu apucă să facă nici un pas spre ușă că mâna lui o opri. Miguel o făcu să dea înapoi.

– Unde te duci, Sarita?

– Nu... nu știu.

Stătea în picioare în mijlocul camerei uriașe, numai cu el, evitând cu încăpățânare să privească în ochii lui negri.

– Nu voiam să fiu indiscretă, spuse ea cu o voce nesigură.

El zâmbi.

– N-ai fost deloc indiscretă. E o curiozitate firească... dar nu permit nimănui să-mi vadă lucrările înainte să le termin.

– Nici măcar señorei Valdaquez?

De ce îi pusese acea întrebare?

El zâmbi într-un mod straniu, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era într-adevăr vorba despre o curiozitate „firească“.

– Nici măcar señorei Valdaquez. De ce?

– Nu știu. Mă gândeam totuși că...

– Gândești prea mult, porumbița mea.

Îi făcu semn spre un taburet din lemn de pe latura cealaltă a camerei.

– Acum poți să iei loc. Voi pune pe șevalet o pânză nouă, după care vom putea începe.

Sarah privi spre soarele care apunea și se încruntă.

– Nu e un pic cam târziu să vă apucați de pictat?

– Ce-ai spus? Vrei cumva să mă înveți cum să-mi fac meseria?

– Nu, absolut deloc... Vă...

– Ia loc, te rog, si?

Se îndreptă docilă spre taburetul înalt și se cocoță pe el, cu călcâiele sprijinite de suportul acestuia, deoarece nu putea să ajungă cu picioarele pe podea.

Îi vâjâia capul. Se lupta cu o mulțime de emoții contradictorii în timp ce-l privea pe Miguel. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era un fel de tresărire permanentă pe care o simțea în dreptul inimii, care aducea cu beția.

Rămase nemișcată în timp ce el lua portretul lui Ines Valdaquez, îl sprijinea cu foarte multă grijă de perete și-l înlocuia cu o pânză nouă. Nu spunea nimic, așa că Sarah putu să-l studieze în voie pe maestru.

Mâinile lui musculoase erau foarte pricepute atunci când umbla cu instrumentele artei sale. Ținuta capului exprima aroganță. Chiar și atunci când era liniștit, Miguel Cordova

părea plin de orgoliu, lucru care, împreună cu grația lui de pisică sălbatică, făcea parte din magnetismul său. Trupul zvelt, cu picioare lungi, dădea impresia de forță.

Era de-a dreptul fascinant. Fără să-și dea seama, zâmbi și se sprijini de zidul din spatele ei, cu ochii închiși, sperând ca în felul acesta el să nu poată observa ce gândește.

Trecură câteva minute până termină pregătirile, după care se întoarse rapid spre ea. Îi remarcă aerul visător, senzualitatea din ochi și gura frumos conturată. Vreme de câteva secunde o privi în ochi, răspunzând în felul acesta - invitației inconștiente a fetei. Deodată, Sarah se trezi la realitate. Își netezi fusta cu mâinile tremurânde.

– Qué es esto, Sarita? o întrebă el cu o voce blândă.

Sarah dădu din cap. Nici nu știa ce o întrebase.

– Eram căzută pe gânduri... Noi, englezii, atunci când avem starea asta, spunem că parcă suntem „căzuți din lună".

El zâmbi.

– Eu nu gândesc, porumbițo!

Tânăra încerca în zadar să-și stăpânească bătăile inimii și să adopte o expresie supărată.

– Și acum, ce trebuie să fac? Să pictez sau să mă uit la dumneata?

În privirea lui apăru o sclipire periculoasă, ca și când s-ar fi așteptat s-o audă că se opune hotărârii lui.

– Date fiind eforturile pe care le-ai depus până acum, nu văd de ce te-aș mai pune să pictezi și eu să te corectez pe măsură ce avansezi în muncă. Mai ales dacă nu suporți observațiile mele.

– Nu sunt prea orgolioasă ca să învăț, dar nu-mi place să vă știu în spatele meu, gata să-mi faceți țăndări tot ce-am lucrat. Cel puțin verbal...

– Așa cum spuneam și mai înainte, nu suporți să-ți fac observație.

– Așa este. Nu mi-a plăcut niciodată.

El se întoarse cu spatele la ea.

– Deocamdată doar te vei uita la mine cum pictez. Voi încerca să-ți arăt unde greșești, punct cu punct.

– Am înțeles.

Răspunsul ei nu exprima nimic special, dar el sesiză un oarecare dezinteres. Dădu din cap supărat.

– Se pare că nici metoda asta nu-ți convine, dar o vom pune totuși în aplicare. Acum... te rog să-mi acorzi cea mai mare atenție.

Tânăra coborî de pe taburet, dar, în loc să traverseze încăperea ca să ajungă la el, se îndreptă spre fereastră și rămase acolo câteva clipe cu privirea ațintită asupra valurilor mării care abia se mai vedeau din pricina întunericului care începuse să se lase.

– De aici, priveliștea este minunată.

El îi aruncă o privire pe deasupra șevaletului și zâmbi. Trăsăturile i se mai destinseseră puțin.

– Așa este, dar tu te afli aici ca să înveți să pictezi, niña, nu să admiri peisajul.

Ea nu se clinti din loc, dar îi vorbi peste umăr.

– Cred că n-o să putem face mare lucru. S-a făcut deja aproape noapte și lumina va dispărea foarte repede.

– Acesta este un motiv în plus să ne grăbim. Avem destulă lumină pentru ceea ce trebuie să facem. De altfel, luminozitatea excesivă nu duce neapărat la pictarea unor tablouri bune.

– Știu, dar...

– Sarita!

Ochii lui negri o priveau cu asprime. Începuse să-și piardă răbdarea.

– Vino lângă mine, îi ordonă el. Imediatamente!

Pentru o clipă, lui Sarah îi veni să nu-i asculte ordinul, dar în cele din urmă dădu din umeri și plecă de la fereastră cu regret. Stătea în picioare lângă el, privind pânza cu atenție, pentru a nu-i întâlni privirea aspră. El continuă:

– Fii atentă!

Era fascinant să-l vezi cum lucrează. Desena cu măiestrie și încă de la primele linii obținu un rezultat uimitor. Ea nu va ajunge niciodată la o asemenea perfecțiune.... Simțindu-se demoralizată, oftă adânc. El luă oftatul drept un semn de plictiseală și se întoarse repede la ea, cu sprâncenele încruntate.

– Îmi pare rău că privitul ți se pare obositor, dar o vei face atâta cât va fi nevoie. Tatăl tău a plătit ca să faci progrese în pictură, señorita. Văd că nu-ți prea pasă de faptul că-i cam irosești banii... Eu am mai mult respect pentru ei decât tine. Acum, urmărește-mă cu atenție!

Ea se îmbujoră la față, apoi strânse din pumni, abținându-se cu greu să nu-i tragă câteva peste ceafă.

De ce oare trebuia s-o necăjească chiar în momentele în care, pentru prima oară, îi admira măestria?

– Si, señor... La ordinele dumneavoastră!

Știa că acest răspuns obraznic va provoca o ripostă dură și avu confirmarea imediată a acelei presimțiri când văzu sclipirea furioasă din ochii lui Michael.

– Ciudado!... Fii atentă, señorita... Nu-mi place să fiu ironizat, nici măcar atunci când este vorba despre o tânără superbă ca tine! Lecția asta o facem spre binele tău, nu al meu! De ce te-aș mai fi adus în atelierul meu, dacă nu pentru a te învăța secretele unui meșteșug artistic despre care tu crezi că știi deja tot?

Modul cum pusese întrebarea era clar o încercare premeditată de a o face să se simtă prost. O provoca din nou să spună ce gândește. Cuvintele, privirea pătrunzătoare și întunecată, chiar și modul în care îi vorbea, dominator și agresiv, erau special regizate pentru a o face să se simtă stânjenită. Și Sarah trebuia să recunoască faptul că strategia îi reușise de minune!

Se simți dintr-o dată foarte vinovată și ușor puerilă.

– Îmi pare rău, spuse ea încet, cu ochii plecați... Eu... apreciez foarte mult atenția pe care mi-o acordați, don Miguel. Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Dar încă mai ai îndoieli, nu-i așa?

– Da, un pic.

Făcuse fără voia ei acea mărturisire. Urmă o tăcere apăsătoare, plină de subînțelesuri. Atmosfera începuse să i se pară de nesuportat, când el întinse mâna și o forță să se uite în ochii lui.

Îi studie chipul îndelung, fără să spună nici un cuvânt. Umbra genelor ei lungi îi ascundea și acum expresia ochilor.

– Así hermosa... Ești atât de frumoasă așa...

– Don Miguel...

Ezită câteva secunde. Nu prea știa ce-i va spune. Voia numai să scape de senzația de amețeală care o cuprinsese din nou.

– Nu. Serios, nu putem să facem mare lucru în seara asta. E prea întuneric, vreau să spun...

– Iar încerci să mă înveți meserie?

Se întoarse ca să vadă apusul soarelui printr-o ferestruică montată în perete.

– E o seară minunată, Sarita, nu-i așa?

– Da... De ce îmi spuneți mereu Sarita?

Miguel zâmbi.

– Pentru că acesta este numele tău. Folosesc diminutivul din limba mea. Te deranjează?

– Nu, e drăguț.

– E foarte drăguț, aprobă el cu o voce blândă.

Lumina soarelui devenea din ce în ce mai arămie. Ziua se stingea încet. Sarah privi pe fereastră și râse ușor nervos, încercând să-și păstreze mintea limpede.

– Curând, nu va mai fi nici un strop de lumină.

– Și crezi că nu se poate picta decât la lumina soarelui, nu-i așa?

O întoarse cu fața la el și mâinile lui coborâră de-a lungul pieptului ei, lipind-o apoi de trupul lui. Fiecare fibră a tinerei răspundea apăsării mâinilor lui și ea încerca disperată să-și alunge din minte un gând care nu-i mai dădea pace: o mai ținuse o dată în brațe în felul acela și atunci o sărutase.

– Nu sunt chiar atât de ignorantă.

Își dădu capul pe spate ca să-i poată vedea fața. Ochii ei albaștri străluceau în mod provocator, iar gura exprima un reproș ironic.

El continua s-o studieze, fără să spună nici un cuvânt. Tânăra îi simțea căldura trupului prin pânza subțire a cămășii.

– Dacă te-aș fi pictat așa cum arătai adineauri, ai fi semănat cu o Madonă aurie. Cu fața cufundată în umbra înserării și părul ăsta magnific care reflectă ultimele raze ale soarelui... Te voi picta chiar așa, Sarita.

– V... vreți să-mi faceți portretul?

El o sărută pe frunte.

– Trebuie, îi răspunse el cu o voce stranie, ca și cum s-ar fi luptat cu propria lui slăbiciune. Vei fi celebră, niña! Madona cu părul de aur de Cordova...

– Miguel!

Probabil că-i simțise tremurul involuntar al trupului. Era sensibilă la forța brațelor lui puternice care o înconjurau și la

bătăile regulate, dar cam rapide, ale inimii lui. O prinse de păr și îi dădu capul pe spate.

– Pentru mine, vei fi și mai frumoasă!

Ea închise ochii. Gura lui Miguel o cerea pe a ei și urmă un sărut fierbinte care-i șterse din minte orice alt gând. Fu invadată de dorința imperioasă de a fi a lui pe loc.

Câteva clipe mai târziu, el o respinse cu violență. Asupra tinerei, gestul lui avu efectul unei găleți cu apă înghețată răsturnată peste sânii ei înfierbântați. Se uită la el cu ochii măriți de uimire. Buzele ei erau vlăguite după acel sărut pasionat și probabil că pe trup încă mai avea urmele brațelor lui care o strânseseră puternic la pieptul lui. Și cu toate astea, el îi întoarse spatele cu nepăsare și-și netezea cutele inexistente ale costumului lui impecabil...

– Oh!...

Nu mai reuși să scoată nici un cuvânt în afară de un geamăt ușor, ca o jalnică imitație a unui hohot de plâns. El se întoarse spre ea cu o față întunecată și hotărâtă. Dintr-o dată, părea foarte îmbătrânit.

– Te rog să mă ierți pentru felul cum m-am purtat.

Sarah clătină din cap, încă buimăcită de felul în care fusese adusă din nou cu picioarele pe pământ.

– Nu! Nu trebuie să-ți ceri scuze!

El insistă totuși și ea își lăsă ochii în jos. Își ținea mâinile împreunate, ca să nu se vadă că-i tremură îngrozitor.

– Mereu uit că temperamentul englezilor nu este obișnuit cu comportamentul nostru latin. Poate că gestul meu a fost interpretat greșit.

– Oh! Te rog, n-ai de ce să-ți ceri iertare!

Avea impresia că primise o palmă uriașă și din cauza asta simțea că i se pusese un nod în gât.

– Eu... nu... nu prea reușesc să înțeleg.

Deschise ochii, dar îi lăsă în jos imediat pentru că simțea că e gata să izbucnească în plâns... și nu voia să-i dea ocazia s-o vadă plângând...

– Mă bucur că ești atât de înțelegătoare, Sarita.

De ce continua să-i spună așa? În felul acesta, n-o ajuta cu nimic să-și recapete calmul!

– ...Tu ești foarte tânără. Purtarea mea e cu atât mai blamabilă cu cât ar trebui să-i țin locul tatălui tău aici. Îmi pare sincer rău.

Fu cuprinsă de un val de furie și umilință. Sarah strânse din pumni și se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai umili atât! îi spuse ea pe un ton aspru. Doar în seara asta am fost sărutată!... Și nu de altcineva, decât de tine!

– Sarita!

Vocea lui o urmări în timp ce ea o rupsese la fugă fără să vadă nimic înaintea ochilor și cobora scările înguste și abrupte împleticindu-se pe trepte.

Miguel nu se luă după ea și tânăra oftă ușurată. Nu-i părea rău că își continua drumul singură...

Capitolul 6

– Ah, domnișoară Beckett!

Întreruptă din visare, Sarah se întoarse repede, dar zâmbi atunci când văzu cine o strigase.

– Bună dimineața, doña Alicia. Azi e tot o zi frumoasă.

Bătrâna doamnă zâmbi și dădu din cap aprobator.

– Încă nu te-ai obișnuit cu soarele nostru. În Anglia mi se pare că nu aveți parte de prea mult noroc.

– E adevărat! Dar acum trei săptămâni când am plecat din Londra, timpul era foarte frumos. Era o zi minunată de primăvară.

Sarah stătea singură în curtea interioară, după ce refuzase invitația lui Michael de a merge la o coridă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva, dar refuzase în mod instinctiv acel gen de distracție.

În grădină era umbră și răcoare și parfumul florilor era de-a dreptul amețitor. Doña Alicia veni să se așeze lângă ea pe

un scaun din fier forjat, la umbra unui portocal. Ca întotdeauna, era sobră și elegantă, îmbrăcată într-o rochie de culoare închisă și părul cărunt strâns într-un coc. Era o femeie blândă și amabilă. Sarah se întreba uneori cum de putuse o femeie ca ea să dea naștere unui fiu ca Miguel Cordova.

Nici o urmă de aroganță nu se putea observa în comportamentul doñei Alicia. Sarah era sigură că femeia aceea n-ar fi putut niciodată să fie răutăcioasă sau cel puțin nu în maniera subtilă... și diabolică... a lui don Miguel.

– Nu-ți place corida? o întrebă ea pe tânără.

– N-am fost niciodată la o asemenea manifestare, mărturisi Sarah, dar sunt sigură că nu mi-ar plăcea.

Doña Alicia zâmbi înțelegătoare.

– Semeni foarte mult cu mama mea. Evident, e cam ciudat să spun așa ceva unei tinere ca tine, dar sunt convinsă că o să mă înțelegi. Mama a trăit cincizeci și opt de ani în Spania, dar n-a pus niciodată piciorul la o coridă!

– Aveți dreptate, mi-ați spus încă de când am venit că era englezoaică... Îi semănați, doña Alicia?

– Mi-e teamă că destul de puțin. În afară de ochii albaștri, pot spune că sunt foarte spanioloaică. Din păcate, n-am moștenit faimoasa piele a englezilor. Mi-am dorit adesea să am o fiică. Poate aș fi reușit să-i transmit unele trăsături de caracter ale mamei...

Clătină încet din cap.

– Poate că aș fi pe undeva consolată în cazul în care Miguel...

Zâmbi.

– Visez, domnișoară Beckett. Asta este distracția preferată a unei bătrâne mame.

– Nu e numai a dumneavoastră. Și eu visam atunci când ați sosit aici. Vă rog... vă rog să-mi spuneți Sarah, nu „domnișoară Beckett", care sună atât de protocolar.

– O voi face cu plăcere, draga mea.

Doña Alicia o privi cu atenție.

– Fiul meu îți spune Sarita, nu-i așa?

Sarah păru surprinsă și nedumerită. Nu știa cât de mult aprecia doña Sarita familiaritatea fiului ei față de o elevă a lui. Spaniolii erau foarte tradiționaliști.

– Uneori... dar don Miguel este, din păcate, prea adesea înclinat să acționeze ca tatăl meu și își ia acest rol mult prea în serios, după părerea mea. Mă tratează ca pe o fetiță!

Bătrâna doamnă părea foarte amuzată de vorbele tinerei. O bătu ușor pe mână.

– Nu e adevărat, Sarita.

– Oh, ba da! insistă fata. Îmi vorbește de parcă aș fi un copil de patru ani, și ușor retardată pe deasupra!

– Și din cauza asta ești furioasă?... Uneori, și bărbații foarte inteligenți pot fi îngrozitor de proști, draga mea. Trebuie să-l ierți... de dragul meu.

Se uită la Sarah într-un mod care o intrigă pe tânără, apoi spuse:

– Vrea să-ți facă portretul, știai?

Tânăra era uimită. Doña Alicia părea foarte informată în legătură cu planurile fiului său.

– Da, mi-a pomenit cândva despre acest lucru. Acum vreo săptămână... dar... probabil că de atunci s-a răzgândit...

– Fiul meu nu se răzgândește niciodată, o asigură doña Alicia zâmbind. Mai ales în ceea ce privește munca lui. Are de gând să-i servești drept model, Sarita.

La gândul că va fi nevoită să stea în fotoliu singură cu don Miguel în atelier, lui Sarah îi veni amețeală. Nu va suporta niciodată să stea ore în șir nemișcată în fața lui pentru că bănuia că își va da imediat seama ce efect are prezența lui asupra ei...

– Sunt sigură că s-a răzgândit, insistă ea. Și, oricum, nu pot să-i pozez, doña Alicia.

– Draga mea copilă...

Doña Alicia o luă din nou de mână.

– ...Ce s-a întâmplat? De ce n-ai acceptat să faci decât o singură lecție particulară cu Miguel?

Sarah ridică ochii spre ea. Era foarte tentată să-i explice incidentul anterior și motivul pentru care nu putea rămâne singură cu don Miguel.

– Nu v-a spus nimic?

– Nu. Decât... Mă rog, vrea neapărat să te picteze. Vei fi Madona lui cu părul de aur.

– A fost o... glumă, protestă Sarah, a cărei inimă bătea din ce în ce mai repede.

Oare acea „glumă“ putea deveni realitate?

– ...Vă asigur că nu vorbea serios.

– Atunci, de ce era atât de convins că o va face?

Bătrâna doamnă se încruntă.

– ...Și de ce ești atât de reținută când vine vorba să-i pozezi? Nu ți-ar plăcea ca fiul meu să-ți facă portretul?

– Știu că ar fi o mare onoare pentru mine, dar e cam... dificil.

– Dificil?... Sarita, spune-mi te rog și mie ce s-a întâmplat între tine și Miguel?

Întrebarea îi fusese pusă într-un mod ciudat de intim. Sarah dădu din umeri, stânjenită.

– Nimic, doña Alicia.

Dar bătrâna doamnă înțelesese că lucrurile stăteau exact pe dos. Strânse cu afecțiune mâna tinerei, reproșându-i că nu vrea să-i spună tot adevărul.

– Nu ești sinceră cu mine... Nu cumva v-ați certat, Sarita?

De fapt, nu fusese vorba de o ceartă, deși discuția fusese urmată de fuga tinerei. Începând din acea seară, îl evitase pe Miguel cât putuse, dar asista în mod regulat la cursuri.

– Nu, nu prea, spuse ea încet. A fost vorba mai degrabă de o... neînțelegere.

– Și din cauza asta n-ai mai luat lecții particulare?

Sarah dădu din cap afirmativ și oftă adânc.

– Păcat, continuă doña Alicia. Sunt convinsă că ai fi făcut progrese mari.

Tânăra zâmbi cu tristețe.

– Într-adevăr, cred că sunt un caz lipsit de speranță. Nu voi fi niciodată o mare artistă.

– Sunt sigură că te înșeli.

Sarah clătină din cap.

– Întrebați-l pe don Miguel, o sfătui ea. Vă va spune cât de jalnic pictez! Mie mi-a dat foarte des de înțeles acest lucru!

– O, scumpa mea!

– Așa este! spuse Sarah râzând, hotărâtă să nu se lase impresionată de constatarea ei. Și deși nu-mi place deloc să recunosc, trebuie să admit că poate are dreptate.

Doña Alicia oftă adânc, ca și cum fiul ei ar fi adus-o la exasperare.

– Uneori este îngrozitor de prost pentru un om inteligent ca el. Cred că nu prea reușește să înțeleagă temperamentul englezesc.

– Ba dimpotrivă!

– Și eu care speram să am în cele din urmă o noră englezoaică! Cred că în privința asta voi fi foarte dezamăgită.

– Tare mi-e teamă că așa va fi, amada!

Cele două femei se întoarseră brusc, cu un aer ușor vinovat, în timp ce subiectul discuțiilor, încă ascuns în spatele unei tufe de bughenvilea, se îndrepta spre ele. Doña Alicia zâmbi și-i întinse mâna fiului său.

– Fiule... în Anglia... se spune cam așa: „Cine ascultă pe la uși..."

Ea se întoarse spre Sarah, cerându-i ajutorul pentru completarea frazei aproape uitate. Tânăra îi răspunse zâmbind:

– „Cine ascultă pe la uși nu aude nimic bun despre el!"

Ochii lui negri fixați asupra ei sclipiră în mod periculos. Ea lăsă privirea în jos.

– În cazul de față, nici bârfitoarele nu vor avea o soartă mai bună. În consecință, trebuie să vă spun că, atunci când mă voi

căsători, pentru că se pare că trebuie s-o fac pentru a perpetua numele familiei, nu voi lua de nevastă o femeie palidă și timidă. Voi alege o latină cu temperament pasional, care să fie în stare să se măsoare cu al meu!

Se uită la mama lui și zâmbi ușor încordat.

– Te mulțumește acest răspuns la întrebare, mi querida madre?... mămică scumpă?...

– Miguel!

Ochii albaștri ai „mămicii scumpe" îi aruncară fulgere de reproș, dar Sarah putea spune că se așteptase la un astfel de răspuns.

Miguel luă mâna mamei lui și o duse la buze.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dragă mamă.

Doña Alicia clătină din cap, privind cu tristețe chipul fiului său.

– Nu-ți reproșez numai faptul că mă dezamăgești, Miguel, spuse ea cu blândețe. Îi datorezi scuze domnișoarei Beckett pentru comentariul tău jignitor.

El stătea între tânără și soare. Sarah, stând în umbră, nu-și dorea decât un singur lucru: să se ridice și s-o ia la goană, dar n-avea cum să plece fără a o supăra pe doña Alicia. Se hotărî să nu ia în seamă disprețul manifestat de don Miguel față de femeile din țara ei și schiță un zâmbet.

– În ciuda lipsei de considerație evidente a lui don Miguel, sunt sigură că stirpea englezească va supraviețui..

Aruncă apoi o privire malițioasă către doña Alicia:

– ... În plus, probabil că don Miguel a uitat un lucru foarte important: originile sale anglo-saxone.

– Așa este, Miguel, îi aminti mama lui. Chiar ai uitat de ele?

Ochii lui negri o priveau în continuare pe Sarah, ca și cum ar fi fost supărat că amintise de originile lui. Era evident că ar fi preferat să fie sută la sută spaniol...

– Sunt spaniol, ca și tatăl meu. Apariția în familia noastră a bunicii Cordova a fost... o glumă a destinului.

Îi zâmbi cu tandrețe mamei lui.

– ...dar eu o iubeam foarte mult.

– Știu, spuse bătrâna doamnă.

Ea îl luă de mână. Pur și simplu îl adora pe unicul ei fiu. Preț de câteva clipe, lui Sarah îi fu milă de ea: oare ce se va întâmpla cu ea dacă se va căsători cu văduva vărului său? Cele două femei erau atât de diferite una de alta... În cazul în care Ines Valdaquez ar fi devenit stăpâna Casei de las Flores, viața doñei Alicia ar fi devenit mai puțin plăcută.

– Tocmai îi spuneam Saritei cât de mult îmi amintește de mama.

Don Miguel se încruntă.

– Nu e adevărat. Nu e nici o asemănare între ele.

– O regăsesc mereu pe mama în Sarita... în felul ei de a fi... Și cred că eu am cunoscut-o mai bine ca tine, amado.

Vorbea cu blândețe, dar Sarah își dădu seama deodată că bătrâna doamnă putea fi tăioasă ca un diamant în cazul în care era convinsă că are dreptate.

Privirea lui întunecată și strălucitoare se fixă din nou asupra tinerei și o făcu să se înfioare din creștet până-n tălpi.

– Nu văd decât un singur punct comun, spuse el în cele din urmă. Abuela Cordova nu era nici ea amatoare de coride.

Sarah simți că i se îmbujorează obrajii. Doña Alicia înțelegea foarte bine repulsia tinerei pentru acel sport național, dar fiul ei era mai puțin tolerant.

– E o problemă de gust, don Miguel, îi răspunse ea, îngrozită de tremurul din vocea ei. Oricum, sunt bucuroasă că am cel puțin acest lucru în comun cu mama doñei Alicia. Probabil că era o femeie încântătoare.

– Încântătoare?!... Era o femeie cu un temperament aprig, altfel cred că bunicul nici n-ar fi luat-o de nevastă... Era un spaniol pursânge căruia nu-i plăceau deloc creaturile șterse și insipide!

– Miguel!

Vocea tăioasă a doñei Alicia îl opri brusc și, după câteva secunde, schiță un salut în direcția lui Sarah cu o figură întunecată, așa cum nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

– Îmi pare rău domnișoară. Mă văd nevoit să-mi cer scuze încă o dată. Iartă-mă și tu, mamă.

Înclină politicos capul spre mama lui și plecă.

Doña Alicia îl urmări cu privirea fără să spună nici un cuvânt. Sarah se străduia să-și controleze agitația sufletească. Bătrâna doamnă părea foarte surprisă de izbucnirea lui și tânăra se întrebă dacă ea cunoștea adevărata cauză a producerii acesteia.

Rămaseră multă vreme în tăcere. În cele din urmă, doña Alicia se întoarse spre Sarah cu ochii plini de curiozitate.

– Nu știu ce să mai spun, Sarita. Cum aș putea să explic purtarea lui Miguel? Nu l-am văzut niciodată reacționând în felul acesta. Gestul lui este de neiertat.

– Vă rog, doña Alicia!

Sarah își așează o mână pe brațul bătrânei doamne, cu ochii plecați, ca să nu i se vadă tristețea din privire. Disprețul prelimeditat din tonul lui don Miguel o mâhnise cumplit.

– ...Vă rog, nu mai fiți supărată. Eu... eu nu iau în seamă părerea lui don Miguel despre mine. Tare mi-e teamă că am greșit încă de la început... acceptând să fiu singura fată într-un grup de cinci băieți. Cred că tradițiile dumneavoastră sunt destul de sobre și de restrictive...

– Așa este, dar asta nu scuză purtarea fiului meu față de tine. Acum înțeleg de ce nu vrei să lucrezi cu el seara. Nu poți tolera un tratament atât de nepoliticos în lipsa cuiva care să te apere.

– Dar nu din cauza asta...

Sarah își mușcă buza de jos. În cinci cuvinte, probabil că își trădase secretul. Deja privirea doñei Alicia se înăsprise.

– Asta nu mă privește pe mine, nu-i așa? Dar dacă l-ai putea ierta pe Miguel, sunt sigură că ar fi bucuros să reia lecțiile particulare cu tine.

– Oh, nu!

Sarah scutură energic din cap.

– Nu, e imposibil, doña Alicia.

– Dar cu Madona cum rămâne? Îi vei da voie s-o picteze? Cred că pentru el e foarte important.

– Nici nu mă gândesc!

Cum putea oare să-i mai pozeze? La fiecare întâlnire, el își exprima disprețul față de talentul ei... sau încerca s-o seducă. Nu era sigură nici pe ea, nici pe el...

– Nu, doña Alicia! Nu pot!

– Nici dacă stau și eu cu tine?

Sarah se uită la ea mirată.

– Dumneavoastră? Vreți să stați cu mine? Dar...

– Proiectul acesta înseamnă foarte mult pentru Miguel, îi răspunse doña Alica ca și cum o ruga pe tânără să-i facă o favoare... Eu îl cunosc bine, Sarita, mai bine decât oricine altcineva, și știu cât de important este pentru el să picteze acest tablou. Nu ți-o va cere el însuși, așa că o fac eu în locul lui.

Sarah rămase nemișcată, cu mâinile pe genunchi și capul plecat, luptându-se cu dorința arzătoare de a-și vedea propriul portret pe șevalet, în locul celui al lui Ines Valdaquez. Nu înțelesese cât fusese de serios Miguel atunci când îi vorbise despre problema asta. Acum doña Alicia era gata să petreacă ore în șir stând lângă ea în atelier în cazul în care ar fi acceptat să fie modelul fiului său.

– Dacă este atât de important pentru el... răspunse ea în cele din urmă.

Doña Alicia zâmbi.

– Atunci, accepți!

Mai adăugă câteva cuvinte, șoptite în spaniolă. Sarah ridică în sfârșit privirea spre ea și o întrebă curioasă:

– De ce este acest lucru atât de important pentru el?

Vreme de câteva clipe, bătrâna doamnă continuă să zâmbească. Se vedea că șovăie și că pare a-și căuta cu grijă cuvintele pentru a se explica.

– Sarita, nu te-am întrebat până acum de ce religie ești, dar cred că nu ești de-a noastră, pentru că n-ai asistat niciodată la vreo slujbă de când ai sosit.

Sarah ridică din umeri, nehotărâtă.

– Aparțin... unei confesiuni creștine. Sunt o grămadă în Anglia.

Bătrâna doamnă nu luă în seamă tonul de scuză din vocea ei.

– Biserica din San Gregorio a avut foarte mult de suferit în timpul războiului civil. Iglesia de la Virgen Dorada este acum reconstruită din temelii și Miguel trebuie să picteze un tablou care să fie atârnat în spatele altarului. A promis că-l face, dar încă nu l-a început.

– Înțeleg.

– Înțelegi? E o lucrare foarte importantă, Sarita. Biserica noastră este foarte bogată și fiecare element al ei trebuie să fie magnific. Madona lui Miguel se va găsi acolo și peste o mie de ani. Pentru el, e foarte important.

– Înțeleg.

Era ușor dezamăgită. Așadar, tabloul nu era pictat pentru plăcerea și satisfacția lui personală.

– Cum se traduce numele bisericii?

– Biserica Fecioarei aurite. După cum vezi, tu ești exact modelul potrivit pentru tablou. O madonă cu părul de aur...

– Da... Bine, doña Alicia, voi poza pentru fiul dumneavoastră, în cazul în care mai dorește acest lucru...

– Sunt sigură că vrea, niña!

– Vă cred. Sunt convinsă că nu mi-ar fi cerut-o și a doua oară.

Doña Alicia o bătu ușurel pe mână. Ochii îi străluceau de bucurie.

– N-o să te întreb de ce ai acceptat, dar știu că Miguel îți va fi foarte recunoscător. Poți să fii sigură de asta.

*
* *

– Nu știam că ești amatoare de biserici vechi, draga mea, spuse Michael atunci când Sarah îl rugă s-o însoțească în sat ca să viziteze Iglesia de la Virgen Dorada.

Ea zâmbi.

– Nu ești obligat să vii cu mine dacă n-ai chef, dar vreau foarte mult s-o văd.

Rostirea foarte corectă a cuvintelor spaniole îl mirase. Nu putea ști cât timp îi luase prietenei lui ca să învețe să le spună atât de bine.

– Bravo! De la cine ai învățat să vorbești cu accentul ăsta spaniol?

– De la doña Alicia. Ea mi-a vorbit despre biserică și mi-a spus povestea ei. A fost reconstruită din temelie după războiul civil.

– Serios?

O prinse de braț și o răsuci spre poarta din fier forjat a grădinii.

– ...Așadar, o luăm din loc?

– Nu așa, îi răspunse Sarah. Mă duc să mă schimb și să-mi iau o eșarfă pentru păr.

Michael oftă adânc și se așeză pe marginea fântânii.

– Bine, dar nu sta toată ziua. Biserica e destul de departe.

Ea izbucni în râs și se îndepărtă alergând spre camera ei. Încă de dimineață îi vorbise doñei Alicia despre intenția ei de a vizita biserica. Bătrâna doamnă o sfătuise să-și pună o rochie cu mâneci lungi și o eșarfă pe cap.

Alese o rochie cu guler bărbătesc de culoare verde închis. Nu se așteptase s-o poată purta pe canicula din Andaluzia, dar pentru acea ocazie era fără îndoială îmbrăcămintea ideală. Acum avea o cu totul altă problemă. Ce să-și pună pe cap? Își adusese o singură eșarfă galbenă, imprimată cu niște flori uriașe de culoare roșie...

În lipsă de altceva, se hotărî s-o ia la ea și ieși pe palier.

Tocmai se pregătea să coboare scările, când auzi glasul doñei Alicia. Se întoarse repede ca să-i răspundă.

Bătrâna doamnă se îndrepta spre ea. Ținea în mână o țesătură subțire, de culoare neagră.

– Trebuie să-ți acoperi capul, Sarita. Ai luat vreo eșarfă la tine?

– Din păcate nu o am decât pe asta, mărturisi ea arătându-i baticul galben. E cam țipătoare.

– E foarte frumoasă, dar, după părerea mea, asta e mai bună. Ai mai purtat vreodată o mantilla?

Sarah negă făcând un semn din cap și luă din mâinile doñei Alicia dantela neagră.

– Mantilla este superbă, doña Alicia. S-ar putea s-o pierd sau s-o stric...

– Da de unde!

Luă mantilla și o așeză pe părul auriu al tinerei... Marginile acesteia, cu broderie fină, îi încadră fața cu trăsături delicate.

– Ești splendidă... Ca Madona lui Miguel!

– Mă și simt foarte frumoasă, mărturisi Sarah zâmbind. Întotdeauna le-am invidiat pe spanioloaice pentru aceste mantillas ale lor.

Tânăra se strădui să pronunțe cuvântul cu accentul corect, dar bătrâna doamnă zâmbi.

– Mantilla, o corectă ea. Dacă pui un „s“ la sfârșit, schimbi sensul cuvântului.

– Oh! Îmi pare rău!

Doña Alicia o liniști.

– Nu-ți face probleme, dar, dat fiind că văd că ești oarecum interesată să folosești cuvinte spaniole, simt nevoia să te corectez.

– Vă mulțumesc.

Ochii ei albaștri îi zâmbiră, plini de curiozitate.

– Te duci singură să vizitezi biserica?

Sarah clătină din cap.

– Oh, nu! Mi-ar fi frică, îi răspunse ea fără să se gândească prea mult...

Se grăbi apoi să dreagă lucrurile:

– ...Vreau să spun că... Mi s-a spus să nu mă duc singură în sat.

– Cred că nu domnul Storer ți-a transmis o astfel de informație... După felul în care te-ai exprimat, acesta pare a fi fiul meu. Am ghicit?

Sarah aprobă din cap și zâmbi.

– M-a amenințat că mă încuie în casă și mă trimite de unde am venit, îi răspunse ea cu sinceritate. Așa că mă duc cu Michael.

– Îl interesează și pe el bisericile vechi? o întrebă bătrâna doamnă, ca și cum ar fi cunoscut deja răspunsul.

– Nu prea, dar e gata să sufere pentru mine.

– Te iubește.

Această constatare simplă și firească o emoționă profund pe tânără.

– Da... Dar...

– Ești tânără, Sarita. Bucură-te de tinerețea ta înainte să iei o hotărâre.

O bătu ușor pe mână.

– Și acum... ai face bine să te grăbești, până nu-și pierde răbdarea de tot domnul Storer.

Într-adevăr, atunci când îl întâlni în grădină, Michael era foarte neliniștit. El îi observă îmbrăcămintea sobră și mantila, abordând un aer mirat, fără însă să-și poată ascunde admirația.

– Îmbrăcată așa, parcă ți-ar scrie pe frunte „proprietate privată", îi spuse el.

Ea se învârti prin fața lui, ca să-i obțină aprobarea.

– ...Dar te face să ai un aer de sfințenie, lucru foarte adecvat unei vizite la o biserică.

– Mă simt foarte bine așa, îi spuse Sarah mângâind dantela neagră. Probabil că datorită mantilei. E splendidă, nu-i așa?

– De unde o ai?

– Mi-a dat-o doña Alicia în momentul în care mă pregăteam să plec.

– În ultima vreme, am impresia că ați devenit foarte bune prietene.

– E o femeie minunată și țin la ea foarte mult.

– Pun pariu că nu vei spune același lucru și despre Ines Valdaquez. Cred că știi că nu prea face parte dintre admiratoarele tale.

– Nu sunt nevoită s-o văd prea des.

În timp ce treceau de gardul de fier forjat și o luau pe aleea din grădină, Sarah rupse un trandafir.

– ...Dar mi-am dat seama că nu-i prea place de mine. Nu știu din ce cauză.

– Chiar nu știi? Ești foarte frumoasă, iată motivul, și din cauza asta Ines Valdaquez te urăște din principiu. În plus, se și vede în ipostaza de soție a Maestrului.

– Serios?

Afirmația lui o puse pe gânduri. Cum de știau cei cinci băieți atât de multe despre viața particulară a gazdei lor? Ea, deși locuia în corpul principal al clădirii, și venea deci în contact mai des cu membrii familiei, știa mult mai puține. Dar doi dintre prietenii ei vorbeau fluent limba spaniolă și probabil avuseseră nenumărate ocazii de a sta de vorbă cu servitorii...

– Așa credem... spuse Michael cu un zâmbet complice... Dar nu suntem prea siguri de poziția bisericii catolice referitor la această problemă: poate oare un bărbat să se însoare cu văduva vărului său? După părerea noastră, acesta ar fi unicul impediment.

– Poate că aveți dreptate.

Sarah rămase tăcută pe tot parcursul drumului. Nici măcar peisajul de culoarea cuprului și valurile care se spărgeau de

mal n-o mai încântau ca de obicei. Se gândea la Ines Valdaquez și încerca să și-o imagineze instalată în Casa de las Flores, preocupată permanent să-i intre în grații lui Miguel Cordova. Ce se va alege atunci de toate amantele lui splendide și celebre?

Biserica avea o poziție ușor retrasă față de mica piață a satului. Piatra netedă, sculptată cu rafinament, fusese probabil lucrată după modelul vechii clădiri. Era o biserică mică, dar foarte bine proporționată și până și Sarah, care nu se prea pricepea la arhitectură, trebui să recunoacă faptul că era foarte frumoasă.

În interior, răcoarea și liniștea de aici îi amintiră de Casa de las Flores, așa cum și casa o făcea adesea să se gândească la o biserică. Aceeași atmosferă și aceeași senzație de bogăție domnea și aici. Mobilierul era sculptat cu măiestrie de niște artiști care investiseră mult timp și dragoste în munca lor.

Pe altar ardeau câteva lumânări. Lui Sarah îi atrase imediat atenția peretele alb de deasupra acestuia. Acolo urma să fie agățată Madona cu părul de aur de Miguel Cordova, atunci când va fi în sfârșit terminată. Se uită îndelung la spațiul gol, încercând să-și imagineze cum va arăta tabloul.

– Sarah, draga mea!

Vocea lui Michael o făcu să se trezească la realitate. El îi zâmbi, uluit.

– Ce s-a întâmplat, iubito? Parcă erai vrăjită... ca și când ai fi avut o vedenie.

– N-a fost o vedenie, spuse încet tânăra.

Ridică privirea spre peretele alb.

– ...Michael... Îți poți imagina un tablou acolo sus?

– Da, bănuiesc că da... În general, spaniolii pun întotdeauna un astfel de obiect decorativ în spatele altarului, nu-i așa? De ce mă întrebi?

– Va fi destul de mare...

Pentru prima oară, se întrebă cum ar reacționa Michael dacă ar afla vestea.

– ...Don Miguel vrea să-i servesc drept model pentru acest tablou.

– Tu?

Michael o privi drept în ochi. Oare prietena lui își pierduse mințile?

– ...Dar de ce? O femeie cu pielea oacheșă ar fi mult mai potrivită. De ce tu?

Sarah își duse mâna la păr, zâmbind.

– Pentru că este vorba despre Biserica Fecioarei Aurite, spuse ea pe un ton blând. Miguel Cordova vede în mine pe Madona cu părul de aur.

În timp ce rostea acele cuvinte, își dădu seama de însemnătatea acestora, care dădeau evenimentului o conotație foarte personală. Michael se uita în continuare la ea, cu sprâncenele încruntate.

– Oare Ines Valdaquez te va lăsa să joci acest rol? Sper că da, pentru că ar fi spre binele tău. În caz contrar, riști să te trezești în fața unei femei cu o stare de spirit explozivă!

Capitolul 7

Nu-și prea dădea seama ce impact avusese vestea asupra lui Michael. O asigurase că trebuia să se simtă onorată de propunere. Ar fi o experiență minunată să fie pictată de unul din cei mai mari artiști ai lumii. Cu toate astea, în sinea ei, tânăra bănuia că prietenul ei nu era prea încântat de idee. Cu prima ocazie, îi va cere să-i dea niște explicații referitoare la acest subiect.

Se apropiase ora cinei atunci când sosiră din sat, deoarece, la întoarcere, plimbarea durase mai mult. Lui Sarah îi rămăsese cam puțin timp să se schimbe pentru masă, de aceea urcă scările în fugă. Deodată, când ajunse la ultima treaptă, fu reținută de un braț puternic. Ea tresări și scoase un strigăt de spaimă.

– Sarita!

Pulsul i se accelerase și era convinsă că nu din cauza alergăturii.

– Don Miguel! spuse ea încercând să se liniștească. Nu te-am văzut!

Purta și acum mantila neagră, prinsă de păr. Privirea lui Miguel se opri asupra acesteia. Îi plăcea ce vedea. Rochia de un verde închis îi scotea în evidență pielea bronzată și - podoaba tradițională spaniolă îi venea de minune.

– Mantilla îți stă foarte bine.

Tânăra vru să și-o scoată, dar el o opri.

– Nu! Las-o acolo!

– Nu e a mea, îi explică Sarah cu o voce în care i se citea emoția... Mi-a împrumutat-o doña Alicia.

Chipul sumbru al pictorului fu luminat de un zâmbet.

– Ah, da? Ai fost să vezi biserica? Ai văzut locul în care urmează să fie așezat tabloul meu?

– Da... Îi lipsește, într-adevăr ceva. O Madonă s-ar potrivi perfect.

– O Madonă Aurită, șopti el. Acesta este motivul pentru care am nevoie de tine ca model. Mi-a spus mama că ai acceptat. Vreau să-ți mulțumesc, Sarita.

Nu putea să reziste tentației. Pe fața lui umbrită de amurg descoperi o tulburătoare expresie de bunătate.

– Pentru că ți s-a cerut să-mi mulțumești?

Pe fruntea lui apărură câteva cute adânci. De pe fața lui dispăru orice urmă de bunăvoință.

– Nu, niña, ci pentru că eu cred că trebuie s-o fac.

Era nedreaptă și puerilă cu el, și tânăra știa acest lucru.

– Îmi pare rău.

– Serios?

– Da... N-ar fi trebuit să fiu atât de... rea.

– N-ai fost rea.

– Nu? îl întrebă ea privindu-l printre gene. Cu toate astea, probabil că ai o părere jalnică despre mine, dacă e să mă iau după afirmațiile tale de ieri după-amiază. Dacă îmi aduc bine aminte, ai spus despre englezoaice că sunt niște „creaturi șterse", acesta fiind numai unul din nenumăratele lor defecte...

De ce se purta dintr-o dată atât de obraznic cu el? Nu știa prea bine, dar putea fi vorba de un fel de mecanism de apărare împotriva comportamentului acelui individ. Ca de obicei, era terorizată de același vârtej amețitor de emoții care o făcea să reacționeze anormal.

– Am spus eu asta?

– Da.

– Atunci o să mă crezi, dacă o să-mi exprim regretul pentru cele petrecute?

Ea zâmbi și în ochi îi apăru o sclipire jucăușă.

– Nu sunt prea sigură. Ești un personaj extrem de imprevizibil, don Miguel.

– Am fost sincer atunci când ți-am cerut scuze.

Schiță o grimasă.

– Ieri am fost foarte nepoliticos. Probabil că o să te bucuri când îți voi spune... care e expresia potrivită?... Am fost mustruluit?

– Ah, da?

Sarah se uită la el câteva clipe, apoi izbucni în râs, simțind că nu se mai poate stăpâni. Avusese oare cineva curajul să-l

„mușstruluiască“ pe bărbatul acela mândru și arogant? Era convinsă că numai doña Alicia ar fi fost în stare de așa ceva! Ochii tinerei străluciră de o plăcere malițioasă și-și dădu capul pe spate, continuând să râdă în hohote. Gâtul ei de culoarea laptelui contrasta cu verdele închis al rochiei.

– Aș fi vrut s-o văd și pe-asta! spuse ea.

– Serios?

El o privi intens, oprindu-se asupra buzelor tinerei. Apoi îi luă fața între mâini și o ridică spre el.

– Ți se pare nostim să-ți închipui scena în care cineva mă mușstruluiește?

– Da!

– După părerea ta, merit să fiu... pus la punct? Asta e ceea ce vrei?

– Oarecum, mărturisi tânăra.

El rămase nemișcat și ea putu să-i simtă în acel moment toată forța și puterea. Apoi degetele lui lungi o prinseră de obrajii.

– Pequeña salvage! șopti el cu asprime.

– Nu!

Ea încercă să se elibereze, dar nu reuși decât să scoată un țipăt de protest.

– Te-ai bucura să mă vezi pedepsit, așa e? Ți-ar plăcea să mă vezi cerându-mi iertare în genunchi, ca un criado?

– Observ că te porți iarăși cu mine ca un bădăran! Mi-ai spus „pequeña“ nu știu cum...

– Micuță sălbatică!

– Nu e drept! exclamă ea.

– Ăsta este adevărul. Îți place să mă știi lipsit de apărare.

– Miguel!

– Voiam să-ți mulțumesc pentru că ai acceptat să-mi pozezi, spuse el printre dinți, neluând în seamă strigătele ei de protest. Voiam pur și simplu să-mi exprim recunoștința! Așa cum orice pictor ar fi recunoscător unei fete care este de acord să-și consacre o grămadă de timp pentru a-l ajuta în munca lui.

Ea scutură din cap, neavând posibilitatea să-i răspundă.

– ...Refuzi să mă lași să-ți mulțumesc. Nu reacționezi niciodată așa cum mă aștept s-o faci. Ai apucături de femeie, nu de fată tânără!

Vocea lui devenise o șoaptă aspră și răgușită:

– Îți bați joc de mine, mă ironizezi cu ochii ăștia, până când... Madre de Dios! Ce-o să mă fac eu cu tine?

Izbucnirea lui bruscă și neașteptată o miră, dar asta nu-i micșoră deloc dorința de a-l strânge în brațe. Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că nu putea nega adevărul spuselor lui. Îl provocase cu bună știință. Și-ar fi dorit să se poată face mică și să dispară când își imagină efectul pe care probabil îl avusese purtarea ei asupra unui bărbat ca el.

Vru să scape din brațele lui, dar el n-o luă în seamă.

– Mă doare! Don Miguel, te rog, dă-mi drumul!

El o fixă cu privirea câteva clipe, după care lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

– Îmi pare rău.

Părea deodată foarte vulnerabil și, în mod instinctiv, ea își întinse brațele spre el.

– Miguel!

El scutură din cap ca și cum ar fi încercat să-și alunge din minte ultimele secunde din viață.

– Trebuie să-mi cer scuze încă o dată față de tine, spuse el cu o voce mai calmă, dar glacială. Îi promisesem tatălui tău că o să veghez asupra ta cât stai aici... și eu mă fac că am uitat că ești o studentă care mi-a fost dată în grijă.

Sarah își strânse pumnii. Acum, în ochii ei nu se mai putea citi nici un strop de amuzament.

– Te rog să nu-mi mai vorbești ca unui copil tâmpit! spuse ea pe un ton aspru. Nu răspunzi absolut deloc pentru faptele mele, don Miguel. De altfel, nimeni altcineva nu răspunde pentru mine. Sunt o femeie adultă și mă simt perfect capabilă să-mi asum responsabilitățile care-mi revin... În ciuda tuturor înțelegerilor dintre tine și tatăl meu.

Fața lui întunecată fu luminată de un ușor zâmbet.

– Eu sunt un om de cuvânt, Sarita. Dacă am promis că... o să veghez asupra ta... atunci chiar asta voi face.

– Și eu îți repet: e absolut inutil!

Se simțea umilită de faptul că o pusese la punct ca pe un copil obraznic, după câteva clipe de intimitate. Bănuia că atitudinea lui Miguel era motivată nu numai de buna lui credință, dar și de dorința de a o pedepsi.

El nu-i răspunse imediat, dar o studia printre gene. Stând sprijinit de balustrada din fier forjat, părea aproape indiferent la ceea ce se întâmpla.

– Bănuiesc că acum o să refuzi să-mi mai pozezi, nu-i așa?

Sarah uitase complet de Madonă pentru câteva clipe, dar când el îi aduse aminte, nu se simți prea dispusă să cedeze

acel rol altei femei. Mai ales dacă acea „altă“ femeie ar fi trebuit să fie Ines Valdaquez... Dădu încet din cap, în sens negativ, frecându-și obrajii cu vârful degetelor.

– Nu. Voi poza, dacă vrei.

El o privi o vreme, apoi fața lui aspră se lumină de un zâmbet.

– Ah... Evident, acum ai o dueña, adică o doică.

– Doña Alicia a promis că stă cu mine. Dânsa mi-a făcut propunerea. N-a fost ideea mea.

Din expresia feței lui, deduse că el știa exact de ce doña Alicia se oferise să-i țină de urât.

– Și dacă nu ți-ar fi propus, bănuiesc că n-ai fi venit.

– N-aș fi putut.

– Sau n-ai fi vrut...

Sarah ridică ochii spre el, gata să discute acea problemă, dar el făcu un gest cu mâna.

– ...Cred că ar trebui să ne pregătim pentru cină. E aproape ora mesei și încă nu ți-ai schimbat hainele. Vrei să cobori așa, Sarita?

– În ținuta asta?

Se uită la rochia verde închis răscroită la gât și cu mâneci lungi, puțin prăfuită după drumul lung parcurs în ziua aceea.

– Zău, nu pot așa... E plină de praf...

Preț de câteva secunde, el păru gata s-o contrazică. Probabil că se răzgândise, pentru că în cele din urmă dădu din umeri și-i întoarse spatele.

– Faci cum vrei... Adios, Sarita.

*

* *

– Când are de gând să înceapă tabloul? o întrebă Michael.

După tonul din vocea lui, nu părea entuziasmat de idee.

– Nu prea pari să te bucuri, ca și ieri, când ți-am adus la cunoștință planurile Maestrului.

– Asta nu te-a împiedicat să iei singură o hotărâre, nu-i așa?

– Dar chiar tu mi-ai zis că trebuie să mă simt onorată de propunere, îi aminti ea. Că ar trebui să mă simt fericită să fiu imortalizată de marele Cordova.

El dădu din umeri.

– Și acum gândesc la fel, dar cu mine cum rămâne?

– O să ne vedem, ca și acum. A anunțat că poate îl va începe săptămâna viitoare, dar probabil că totul va depinde de cum vor evolua evenimentele...

– Ce evoluție? Care evenimente?

Sarah se întoarse cu fața la mare. Crestele valurilor reflectau auriul razelor soarelui care stătea să apună. Totul era atât de frumos, atât de minunat... I se părea stupid să se certe cu Michael, așa cum erau pe cale s-o facă în acel moment.

– Oh... evenimente...

Se gândea la portetul lui Ines Valdaquez, ascuns de Miguel Cordova, și la propria ei interpretare a relațiilor dintre ei. Nu-i vorbise niciodată lui Michael despre acel tablou; nu voise să răspândească acea informație în rândurile colegilor ei. Intențiile gazdei lor de a se căsători rapid cu văduva vărului său, reprezenta un indiciu suplimentar.

Michael n-o forță să se explice, dar continuă să se plângă.

– Și atunci când veți începe lucrul la tablou, bănuiesc că n-o să te mai văd deloc!

– Ba da, Michael!

– Când? Dacă se apucă de o lucrare importantă, o să dureze o veșnicie! Și dacă lucrează numai seara, Dumnezeu știe cât timp o să-i ia. Poate ani de zile...

Era un aspect al problemei care până atunci nu-i trecuse prin cap tinerei și trebuia să recunoască faptul că Michael avea dreptate. Mai erau numai două luni până la terminarea sejurului lor în Casa de las Flores. Cu siguranță, tabloul lui Miguel Cordova nu va fi terminat în acel moment.

– Nu știu de cât timp va fi nevoie, spuse ea în cele din urmă. Dar din câte înțeleg, va trebui să lucreze cât mai mult posibil înainte de plecarea mea. Poate va reuși să continue după aceea, ghidându-se după schițe...

Michael o privi supărat.

– Îi cunoști metodele de lucru?... Ca să fiu sincer, draga mea, mi se pare că nu prea știi mare lucru despre pictură!

– Ei bine, ai dreptate, nu știu cum consideră el că se poate proceda, îi răspunse ea cu răceală în glas.

Începuse să se sature de certurile cu Michael... De la o vreme, deveniseră o obișnuință.

– De altfel, continuă Michael, chiar dacă ar lucra numai seara, tot n-o să mai apuc să te văd... Doar ca să poată termina la timp blestematul ăla de tablou!

– Îmi pare rău, Michael.

Deodată, se simți foarte mică și vulnerabilă... Michael era supărat pe ea. Miguel o trata cu o politețe rece care o rănea și mai mult. Ar fi dorit să se poată întoarce acasă chiar în acel moment și să dea totul uitării. Tânăra oftă.

– ...Te rog să mă ierți, draga mea. Nu trebuia să mă port atât de urât cu tine, dar știi foarte bine că așteptam foarte multe lucruri de la acest sejur. Și acum, va trebui să stai zi și noapte închisă în nenorocitul ăla de atelier!

– Exagerezi, îl certă tânăra cu un zâmbet trist, dar toată treaba asta ne va lua foarte mult timp. Acum nu mai pot să dau înapoi. Nu numai că i-am promis lui don Miguel să-i pozez, dar am făcut-o și față de doña Alicia. Nu pot s-o dezamăgesc.

– Nu, bineînțeles.

Michael își păstră brațul petrecut pe după umerii ei și o trase mai aproape de el.

– Te înțelegi foarte bine cu acea doamnă bătrână, nu-i așa?

Sarah scutură din cap.

– N-aș spune „doamnă bătrână", Michael. Atunci când l-a născut pe Miguel, era foarte tânără. E o femeie foarte... bună.

– Ai spus „bună"?

Păru uluit.

– E nevoie să fie „bună", draga mea? De ce?

– N-ai înțelege...

Răspundea evaziv, nevrând să-i spună de câte ori o apărase doña Alicia.

– Uneori... mă rog, îmi vine în ajutor când iubitul tău Maestru mai face pe nebunul.

– Cu tine?

– Da.

Nu era prea bucuroasă de întorsătura pe care o luase discuția.

– ...Știi foarte bine că se poartă ca un adevărat tiran, dacă i se oferă cel mai mic prilej.

– Mi-ai mai spus asta. E un diavol arogant, dar asta face parte din temperamentul lui spaniol. Nimeni nu-i acordă atenție, în afară de tine!

– E un tiran, insistă Sarah. N-ai fost mereu acolo ca să-ți dai seama cum stau lucrurile... N-o face în mod sistematic, e adevărat, dar mă jignește destul de des pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu că doña Alicia alături de mine.

– Ah, înțeleg... Habar n-am avut. Nu știam că se poartă atât de dur cu tine. Parcă ai face parte din familie, dacă spui că doña Alicia ți-a luat apărarea de atâtea ori.

– N-aș merge chiar atât de departe cu presupunerile, dar cred că mă iubește foarte mult. Iar eu o ador.

Michael zâmbi cu tristețe.

– Ai grijă să nu te lași amestecată prea mult în povestea asta, draga mea. Știi foarte bine că Miguel Cordova are un succes uriaș la femei...

– Mi-ai mai spus asta, îi spuse Sarah cu răceală în glas.

El o privi uluit.

– Am glumit, iubito... Nu prea te văd îndrăgostindu-te de un latin!

O sărută afectuos pe ureche, râse și-și cufundă capul în părul mătăsos al tinerei.

– Ție îți place tipul anglo-saxon, știu eu... Cu părul blond și ochi albaștri... Nu-i așa, îngerașule?

– Exact.

De fapt, începuse să se întrebe cât de exact era... Fusese într-un mod foarte periculos tulburată de farmecul latin al lui Miguel Cordova...

*
* *

– Sarita!

Tânăra se pregătea să se ducă la cursuri împreună cu Michael. Se întoarse și o zări pe doña Alicia venind spre ea. În mod instinctiv, îl căută din priviri pe Miguel, dar nu-l văzu. Probabil că plecase din sala de mese prin ușa care dădea în atelier.

Inima tinerei tresări. Bănuia de ce o chema doña Alicia. Venise probabil momentul îndelung așteptat... și ea îl întâmpina cu un straniu amestec de sentimente contradictorii. Reuși să zâmbească totuși, privind-o pe doña Alicia.

– Voiați să-mi spuneți ceva?

Se opri și Michael în drum și o privea pe bătrâna doamnă cu un aer încruntat.

– Sunt mesagerul fiului meu. Cred că aveți un program stabilit pentru după-amiaza asta. Veți lucra singuri.

– Așa este, señora, răspunse Michael.

Lui Sarah nu-i plăcu deloc tonul cu care vorbea prietenul ei, de parcă ar fi știut deja ce va urma și acest lucru nu i-ar fi făcut nici o plăcere.

Doña Alicia o privi cu atenție pe tânără.

– Miguel mi-a cerut să te conduc în atelierul lui în după-amiaza asta, Sarita.

Sarah zâmbi.

– Sigur, doña Alicia. Trebuie să vin chiar acum?

– Te rog.

Doña Alicia părea mai ușurată când auzi răspunsul ei afirmativ.

– ...Numai o oră sau două, Sarita. Miguel îți va fi foarte recunoscător.

Michael părea încremenit, cu ochii măriți de uimire. Miguel Cordova să-i fie recunoscător lui Sarah? Ideea i se părea de-a dreptul jignitoare... Sarah dădu din cap. Inima îi bătea într-un ritm accelerat și, fără să vrea, își încrucișă brațele pe piept.

– Veniți... veniți și dumneavoastră, doña Alicia, nu-i așa?

Bătrâna doamnă zâmbi.

– Bineînțeles, niña, îi răspunse ea cu blândețe. Doar ți-am promis.

– Ai nevoie de o însoțitoare? o întrebă Michael.

– Știi foarte bine, Michael, că în țara asta așa se obișnuiește.

Se rugă în gând ca doña Alicia să n-o contrazică... La dueña se mulțumi să-i zâmbească blând.

– În sfârșit... spuse Michael.

Dădu din umeri, resemnat.

– Ne vedem la cină, iubito.

O sărută apăsat pe buze și Sarah văzu în acest gest un act de provocare: Sarah era prietena lui, chiar dacă în acel moment don Miguel avea prioritate.

– Bineînțeles, răspunse fata... Bănuiesc că voi avea dreptul să și mănânc între ședințele de pozat.

Doña Alicia nu păru supărată de acel apropo.

– O să am eu grijă, Sarita. Putem să mergem?

Michael le privi până când dispărură în spatele ușii sălii de mese. Nu se simțea prea fericit, dar nu era în stare să aducă

vreun argument valabil pentru a se opune. Doña Alicia rămase tăcută în timp ce mergeau de-a lungul culoarului îngust care ducea la atelier. La un moment dat se întoarse spre Sarah și-i zâmbi.

– Nu-ți pare rău, Sarita?

– Nu, deloc... Dar...

Își căută cuvintele potrivite. De câteva minute, o nedumerea ceva.

– ...Mă întrebam de ce v-a trimis pe dumneavoastră don Miguel să mă luați. De ce n-a venit chiar el?

Doña Alicia nu răspunse imediat, dar tânăra reuși să zărească în ochii ei albaștri o sclipire de amuzament.

– Poate că se temea să nu-l refuzi?

– Ah... da, înțeleg.

– Eu cred că n-o să-l lași baltă, și părerea asta i-am împărtășit-o și lui. Dar el nu este atât de sigur... Nu l-ai fi refuzat, nu-i așa, Sarita?

– Nu. N-aș fi putut face așa ceva o dată ce am promis.

– Asta i-am spus și eu lui Miguel.

– Don Miguel are o părere foarte proastă despre mine...

– Oh, nu!

Bătrâna doamnă își puse mâna pe brațul tinerei, privind-o îngrijorată.

– ...Nu, Sarita, te rog să mă crezi!

Zâmbi și ciocăni în ușa atelierului înainte să intre.

Capitolul 8

Sarah o urmă pe doña Alicia în încăperea luminoasă pe care o știa deja foarte bine. Îl văzu pe Michael stând în picioare în fața șevaletului, cu spatele la ușă. Stătea cu o mână în șold și cu cealaltă se scărpina în barbă, cu un aer gânditor.

Când le auzi intrând, se întoarse spre ele și-i zâmbi mamei lui.

– Adelante, madre! Intră!

Mâinile lui expresive făcură semn spre un fotoliu uriaș. Era o nouă achiziție, făcută după ultima vizită a lui Sarah...

Miguel părea extrem de înalt și negru la față, în contrast izbitor cu luminozitatea atelierului. Când se uită la el, inima începu să-i bată mai accelerat... Ochii lui negri se uitară insistent la fată preț de câteva zeci de secunde, după care zâmbi.

– Muchas gracias, Sarita.

Vreme de o clipă, avu impresia, prostească de altfel, că după acele cuvinte de mulțumire va urma un sărut. La acest gând, inima îi tresări nebunește. Își fixă privirea asupra ferestrei.

– Nu mă așteptam să vin aici astăzi. Nu știu dacă îți convine rochia pe care o port.

El studie rochia scurtă, fără mâneci. Pânza imprimată cu flori mari în culori vii, îi scotea în evidență culoarea pielii și silueta zveltă. Părea foarte tânără. El zâmbi încântat.

– Îți vine foarte bine, dar în faza asta de execuție a tabloului, îmbrăcămintea nu prea are importanță. Mai târziu, o să-ți cer să-ți pui din nou mantila. Dantela neagră pe părul tău blond produce un efect extraordinar.

– Mă vei picta cu mantilă?

– În tablou nu va semăna cu o mantilă, pequeña...

– Ah...

O ajută pe mama lui să se așeze în fotoliul confortabil, înainte să se ocupe de Sarah. Apoi îi dădu niște explicații, cu un aer ușor ironic, de parcă s-ar fi așteptat să-i conteste hotărârea.

– În prima fază, voi face numai niște schițe. Voi căuta să identific diferitele expresii ale chipului tău, îți voi descoperi trăsăturile și pozițiile capului. Am multe de învățat despre tine, Sarita.

– Înțeleg. Locul în care voi sta are vreo importanță?

– Nu. Dacă te văd bine.

Sarah aruncă o privire spre doña Alicia, care îi zâmbi încurajator. Se așeză pe un taburet și-și încrucișă picioarele sub ea. În felul acesta, putea să se bucure de priveliștea minunată a fâșiei înguste de nisip fierbinte și arămiu și a oceanului nesfârșit.

Își puse bărbia pe o mână. Profilul feței i se detașa pe fundalul cerului albastru și soarele îi ardea pielea. Părul ei lung și blond reflecta razele soarelui. Îi dăduse drumul din elastic. Se gândise că lui Miguel îi plăcea mai mult așa...

După puțină vreme, el o chemă:

– Sarita! E prea cald ca să stai în bătaia soarelui. Pleacă de lângă fereastră.

– N-am nimic. Nu mi-e cald.

Figura lui întunecată și aspră apăru deasupra șevaletului. El încetă să mai deseneze.

– Fă ce ți-am spus.

Deși stătea într-o poziție incomodă, tânăra ar fi rezistat, dacă n-ar fi întâlnit privirea îngrijorată a doñei Alicia. N-avea nici un chef s-o supere pe doamna aceea pentru un fleac, așa că se ridică oftând adânc și dându-și părul pe spate.

– Unde trebuie să stau, don Miguel?

– Lângă fereastra dinspre vest.

Sarah nu protestă. Se îndreptă spre locul indicat și se așeză pe pervazul din piatră al ferestrei. Acela era locul în care stătuse în seara în care venise aici cu Miguel. Când se uită la el, simți aceeași senzație de lumină fierbinte ca și atunci.

– Nu te mișca!

Ea tresări, apoi se încruntă. Tonul lui imperativ îi displăcea. Îi venea să-i amintească faptul că se afla aici pentru a-i face un serviciu, dar se abținu.

– Te rog să mă ierți.

O vreme, el lucră în tăcere. Sarah se străduia să rămână cât mai mult timp nemișcată admirând soarele care începea să dispară încet-încet de pe cerul albastru. Era un mod cam static

de a-și petrece după-amiaza, așa că începuse să i se facă somn. La un moment dat a vrut să se miște puțin pentru a-și relaxa ceafa înțepenită, dar fu oprită printr-un „țțț!“ categoric. Îl privi furioasă pe Miguel, apoi o zări pe doña Alicia și zâmbi.

În cele din urmă, bătrâna doamnă puse capăt ședinței adresându-se lui Sarah.

– S-a făcut târziu, Sarita, spuse ea neluând în seamă protestele fiului său. Poate că vrei să te schimbi înainte de cină, nu-i așa?

– Nu te mișca! îi ordonă Miguel când vru să se întoarcă pentru a-i răspunde doñei Alicia.

– Biata Sarita e extenuată și probabil că e moartă de foame, mi hijo. Trebuie să-i dai voie să mănânce!

– Condenar!

Înjură printre dinți și ochii lui negri îi întâlniră pe cei ai lui Sarah.

– Ești drăguță să ne lași puțin singuri, madre amada?

Doña Alicia căută privirea lui Sarah înainte să răspundă, dar tânăra se întorsese cu spatele și admira peisajul.

– Ar trebui să rămân cu Sarita, Miguel, spuse ea șovăind.

– Dar tu ai altceva de făcut, mamă, și Saritei nu-i e teamă să rămână cu mine câteva minute în plus. Nu e așa, niña?

Ea se uită la doña Alicia. În ochii acesteia se citea nesiguranța.

Miguel se încruntă, vizibil enervat.

– N... nu, răspunse ea în cele din urmă.

– Madre de Dios! exclamă Miguel ridicând ochii spre ea. Îmi spui mereu că ești femeie în toată firea și cu toate astea te porți ca un copil speriat când îți cer să stai câteva minute fără dueña!

Simți că i se înroșesc obrajii și căută privirea doñei Alicia.

– Nu vă faceți griji pentru mine, doña Alicia. O să mai stau puțin, dacă așa dorește don Miguel.

– Dacă ești sigură că asta vrei, niña.

Doña Alicia cam stătea la îndoială, dar tânăra îi zâmbi.

– Sunt sigură. Vă mulțumesc.

– Muy bien.

Bătrâna doamnă se ridică și se îndreptă spe ușă. Se întoarse ca să-i zâmbească încurajator lui Sarah.

– Ne vedem la masă, Sarita. Nu-i da voie lui Miguel să te lase fără cină!

– Nu, promise Sarah.

– Acum, putem să continuăm? o întrebă el cu o politețe exagerată.

Sarah își aruncă pletele pe spate fără să-i răspundă.

După un timp, ea se ridică și traversă atelierul. Picioarele îi amorțiseră și simțea nevoia să facă puțină mișcare. Spre mirarea ei, Miguel nu spuse nimic, ci o urmări cu privirea și zâmbi.

– Mi s-au pus cârcei la picioare, îi explică ea peste umăr. Am stat jos prea mult timp!

El dădu din umeri și se opri din desenat.

– Încă nu te-ai obișnuit să stai nemișcată.

De fapt, bănuia că individul n-o prea compătimea.

– ...După ce o să pozezi de mai multe ori, o să fie mai ușor. Te vei simți... mai în largul tău.

– Apropo de acest subiect, cam cât timp crezi că vei avea nevoie de mine, don Miguel?

El ridică o sprânceană a mirare.

– De ce te interesează?

Ea șovăi. N-avea chef să-și exprime aversiunea față de faptul că urma să-și petreacă restul sejurului închisă într-un atelier, dar ținea foarte mult să afle cât timp ar mai putea avea nevoie de ea.

– Într-un anumit sens, e important pentru mine să știu... Mi-au mai rămas șapte sau opt săptămâni de stat aici și, după părerea lui Michael, uneori e nevoie de luni în șir ca să se poată termina o lucrare de acest gen.

– Exact.

Privirea intensă cu care o fixa o făcu să-i sară inima din piept. Simțea că parcă i se pusese un nod în gât și, din spirit de conservare, ea ridică mâna spre bărbie.

– Atunci, cum...

El scutură din cap și buzele lui schițară un zâmbet.

– Mi se pare că în Anglia proverbul spune că „Vom trece puntea, atunci când vom ajunge la ea“, nu-i așa?

– Da, dar...

Se uită la el, entuziasmată brusc, apoi lăsă ochii în jos.

– Ah, da, firește... spuse ea încet. Ai putea să folosești și pe altcineva în locul meu pentru ultimele retușuri, nu-i așa?

Idea de a vedea pe altcineva că-i ia locul... printre care s-ar fi putut număra și Ines Valdaquez... îi displăcea profund. Simți că-i îngheață inima când înțelese cât de inutilă se va simți după o asemenea muncă.

– Aș putea, e adevărat... Dar sunt sigur că nu ți-ar plăcea să procedez așa, Sarita. Ai prefera să mă vezi terminând tabloul, nu? E o chestiune de numai câteva săptămâni.

Ea rămase tăcută o bună bucată de vreme. Fiecare fibră a trupului ei îi striga să-i spună lui Miguel: Voi rămâne aici atâta timp cât este nevoie.

– De fapt, cred că aș putea să rămân. Dacă așa dorești, don Miguel...

– Serios? Îți mulțumesc, pequeña.

Tăcerea îi învălui în încăperea uriașă și tânăra încercă zadarnic să-și domine emoțiile contradictorii care i se învălmășeau în cap. Ochii lui negri o urmăreau în continuare, dar acum o făceau cu o oarecare blândețe. Din păcate, ea știa deja cât de rapid putea să ia foc acest individ cu temperament latin.

– Mă consideri mai talentată pentru a-ți servi drept model, decât ca pictoriță?

El se încruntă și-i răspunse pe un ton foarte serios:

– Mult mai talentată!

Ea râse nervos și-i răspunse cu vocea tremurând de emoție.

– Bine măcar că ești sincer cu mine în privința asta! Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce mă certai atât de des?

El nu răspunse imediat, dar o privi de sus și până jos. Această examinare atentă o făcu să-și piardă controlul asupra ei însăși. Își mușcă buza de jos.

– Te cert?

– Mereu.

– Nu mi-am dat seama. Poate că am fost aspru cu tine în mod inconștient.

– Oh, nu e vorba de asta... Voiam numai...

– Îmi pare rău dacă ți-am părut dur. O să încerc să nu-ți mai fac necazuri pe viitor.

– Dar nu asta e problema...

– Probabil că mama e de aceeași părere cu tine, spuse el neluând în seamă protestele ei.

Ea scutură din cap și traversă încăperea, împins deodată de o forță necunoscută... și irezistibilă. Ridică ochii spre el și strânse din pumni.

– Nu încercam să te fac să-mi ceri scuze. Nu mă plângeam de purtarea ta.

El stătea lângă șevaletul pe care așezase un teanc de hârtie de desen. Ea înregistră vag liniile negre care-i reprezentau capul, fața, sub unghiuri diferite. El ținea degetele crispate pe pensulă, degete care se strânseră brusc și rupseră coada acesteia. Sarah tresări.

– Curând va fi ora mesei, spuse el pe un ton ciudat de aspru. Am promis că n-o să te fac să întârzii.

– Nu mă grăbesc.

Ea zâmbi. El se uita din nou peste schițe.

Se uită la el cu ochii măriți de uimire și întinse o mână spre el.

– Fă ce ți-am spus!... Te rog, Sarita, du-te la masă!

Ea ar fi vrut să protesteze. Nu-i plăcea modul cum înțelegea s-o expedieze, dar îi era teamă de propriile ei reacții dacă mai rămânea... Inima îi bătea puternic în piept și își căuta cu disperare cuvintele care refuzau să se lase rostite. În cele din urmă, lăsă pleoapele în jos și, printr-o mișcare a capului, își aduse în față pletele lungi și bogate, care-i ascunseră astfel o parte a feței.

– Bine, șopti ea, mă duc.

Nu făcu nici o mișare ca să-l atingă, însă probabil că, fără să vrea, se apropiase prea mult de el căci, atunci când se întoarse, brațul ei atinse mâna stângă a lui Miguel. Acest contact avu efectul unei scântei care stârni în trupul ei o senzație de bucurie supremă. Scoase un strigăt și simți că Miguel o trage la pieptul lui.

Își lipi gura de a ei aproape cu cruzime. Mâinile lui se agățau de fată ca și cum ar fi fost furios pe ea și pe el însuși. Apoi o prinse de părul blond și buzele lui îi căutară căldura cefei.

Ea nu făcu nimic ca să se opună senzației de bucurie sălbatică ce punea treptat stăpânire pe ea. Îl prinse după gât cu palmele, ca să-l apropie și mai mult de ea. Nu se mai gândea decât la plăcerea de a fi în sfârșit în întregime a lui.

Vreme de câteva clipe nimic, nici măcar deschiderea violentă a ușii, nu-i tulbură starea de spirit. Deodată, Sarah simți că în încăpere mai era și o a treia persoană. Încerca să-și recapete respirația ca să-i spună acest lucru și lui Miguel care, cu capul vârât în părul ei des, îi șoptea numele la nesfârșit.

– Miguel!

Vocea dură, imperativă nu putea fi decât a lui Ines Valdaquez. Lui Sarah îi sări inima din piept de spaimă atunci când o recunoscu.

Îl împinse pe Miguel și se uită atentă la tânăra spanioloaică ce stătea în picioare la intrarea în atelier. Ochii ei negri scăpărau de furie. Sarah se înfioră și se uită spre Miguel.

El îi dădu drumul încet, cu regret. Își recăpătă imediat calmul, dar ea își dădu imediat seama că se prefăcea. Și ea s-ar fi lăsat înșelată, dacă n-ar fi fost atât de aproape de el în clipa aceea. Intensitatea pasiunii lui încă se mai simțea în jur, lucru care o făcea să tremure din tot trupul.

– Ce vrei, Ines?

Era evident că întrebarea lui, formulată pe un ton foarte liniștit, o surprinsese pe femeie. Sarah admiră stăpânirea de sine a lui Miguel.

Ines explodă într-un șuvoi de blesteme rostite în spaniolă. Ochii îi străluceau într-un mod foarte periculos și pe buze avea o expresie feroce. Sarah se simțea din ce în ce mai stânjenită. Bănuise de mult că Ines Valdaquez îi va fi o dușmancă de temut. Cu siguranță, va descoperi curând până unde...

Atunci când Miguel îi răspunse, Sarah se uită la el mirată. Vorbea în spaniolă. Totuși, în general, atunci când se afla în prezența unuia dintre studenți, se străduia întotdeauna să vorbească în engleză. Folosirea limbii materne o derută pe tânără. El părea să-i explice situația. Dar de ce era nevoit „să-i explice situația“? Era penibil... Și în plus, folosea o limbă din care ea nu înțelegea nici o iotă.

– Eu cobor. Trebuie să mă schimb pentru cină și deja am întârziat.

– No, Sarita!

El o reținu, dar fata reuși să scape și se îndreptă în fugă spre ieșire. Însă, ca să poată ieși, era nevoită s-o roage pe Ines să se dea la o parte, pentru că aceasta se afla tot în dreptul ușii.

– Te rog... începu să spună Sarah.

Nu înțelese înjurătura care-i fu aruncată în față, dar sensul era foarte clar... Ines o prinse de păr, o întoarse și o trânti în genunchi.

– Ines!

Într-o fracțiune de secundă, Miguel traversă încăperea, cu fața neagră de furie. Sarah nu-și mai dorea decât s-o poată lua la goană.

– Nu, te rog, exclamă ea.

Coborî scările în fugă, după ce aruncase o privire peste umăr spre atacatoarea ei. O luă la goană pe culoarul îngust și deodată își aduse aminte că mai fugise o dată așa prin același culoar...

*
* *

Nu-i spusese nimic lui Michael despre incident. În timpul cinei, își dădu seama că se afla într-o situație foarte neplăcută: de acum încolo, nu va mai putea rămâne niciodată singură cu Miguel în atelierul lui. Va trebui să plece odată cu doña Alicia.

Miguel nu lăsase să se vadă nimic din evenimentele petrecute. Deși arăta ceva mai supărat și mai trist, stătea, ca de obicei, în capul mesei. Îi întâlni privirea și-și lăsă imediat ochii în jos...

Totuși, a doua zi de dimineață, totul se schimbase. În timpul micului dejun, Michael părea a fi foarte informat în legătură cu un eveniment neobișnuit, pe care ardea de

nerăbdare să i-l aducă la cunoștință. Sarah se întrebă deodată dacă nu cumva episodul petrecut cu o seară înainte ajunsese la urechile membrilor personalului.

La acest gând, simți cum stomacul i se chircește de spaimă. Se mai consolă puțin datorită faptului că Michael, deși părea să știe tot, nu era supărat peste măsură de ce aflase... Lucrurile n-ar fi stat așa, dacă ar fi auzit despre sărutul lui Miguel.

Sărutul lui Miguel... La acest gând, simți că obrajii i se înroșesc. Se întrebă dacă Ines îi povestise totul doñei Alicia. Era evident că bătrâna doamnă era mult mai tăcută în dimineața aceea. Poate să sperase ca Miguel s-o ia de soție pe Ines...

Sarah aruncă o privire pe furiș spre tânăra spanioloaică. Aceasta părea tristă și dezorientată. Probabil că plânsese, pentru că avea ochii umflați. Fără îndoială, Miguel o pedepsise cu asprime. Brusc, lui Sarah i se făcu milă de ea.

După ce terminară de luat micul dejun, venise vremea să facă o plimbare prin grădină înainte de cursul de dimineață. Lui Sarah îi plăcea foarte mult acel moment al zilei. Parfumul florilor și susurul apei în fântâna arteziană aveau asupra ei un efect reconfortant. N-avea nici un chef să-l asculte pe Michael bârfind despre vestea care părea că era pe punctul de a-l face să explodeze.

Totuși, n-avu încotro, căci o luă brusc de braț, o conduse spre gardul din fier forjat și o făcu să se așeze cu forța sub un palmier.

– Am să-ți dau o veste, spuse el.

– Eram sigură. În timpul micului dejun stăteai să explodezi.

– Serios?

El râse și o luă de mână.

– Señora pleacă, spuse el pe un ton solemn.

Sarah îl privi fix în ochi. Nu putea să-și creadă urechilor.

– Ines?

– Da. Cu arme și bagaje... A fost dată afară.

Sarah nu se simțea în stare să spună nimic, dar se uita în continuare la el. În cele din urmă îl întrebă:

– De unde știi?

Își aminti fața tristă și ochii umflați de plâns ai acesteia. Era imposibil, absolut imposibil...

– Nu te bucuri că pleacă? Doar nu ți-a plăcut niciodată de ea, draga mea. Ar trebui să fii încântată!

– E adevărat că nu-mi prea plăcea, dar nu voiam...

Își mușcă buza de jos. Cu cât va vorbi mai puțin, cu atât va fi mai bine. Poate că Ines Valdaquez avea alte motive să plece...

– În orice caz, continuă Michael, grăbit să-i povestească ce urmase... Dick, așa cum știi, vorbește perfect spaniola și a auzit o ceartă mare aseară, între Miguel și Ines. După câte se pare, a fost și doña Alicia de față, dar ea n-a spus mare lucru, pentru că cei doi nu prea i-au oferit ocazia s-o facă!

– Și Dick a ascultat toată discuția?

– Nu putea să n-o asculte, spuse Michael, ușor jenat. Era, evident, interesat, așa cum aș fi fost și eu în locul lui. Vreau să spun... Te credeam mai curioasă...

– Treaba asta nu ne privește în nici un fel pe noi. Discuțiile dintre Miguel și familia lui sunt exclusiv problema lor.

Michael se încruntă, enervat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, nu fi atât de pudică! Știu că nu-ți place de Maestru... dar ăsta nu e un motiv să te prefaci că nu te interesează absolut deloc viața lui.

O sărută ușor pe obraz.

– Din câte am auzit, Maestrul a mai făcut o năzbâtie...

– Oh, Michael, te rog!

Când îl auzea vorbind cu atâta plăcere, simțea că-i stă inima în loc. Nu dorea să afle mai mult, dar nu putea spera să fie cruțată.

– Se distra cu o frumoasă domnișoară blondă. Evident, Ines Valdaquez s-a făcut foc și pară.

Continuă cu un zâmbet complice. Sarah era din ce în ce mai jenată.

– Din spusele lui Dick, am înțeles că era cumplit de furioasă. Și Maestrul i-a dat o lecție să-l țină minte!

Sarah își privi mâinile care i se odihneau în poală.

– Dick a reușit cumva... ăă... să afle cine era domnișoara blondă?

– Deci până la urmă văd că te interesează subiectul! Eram sigur! Nu, dar după părerea lui Ines Valdaquez, domnișoara aceea are foarte multe păcate. Evident că a fost subiectivă. În orice caz, în cele din urmă Maestrul i-a spus să plece.

– Azi-dimineață se vedea că plânsese.

– Poate spera să fie iertată, după o noapte bună de somn. Dar eu îl cunosc pe Maestru, n-o să revină asupra hotărârii.

– Nu ți-e milă deloc de ea?

El dădu din umeri.

– Nu, de ce?

– Pentru că... Ines este foarte îndrăgostită de don Miguel.

– În cazul ăsta, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva! Nici o femeie cu scaun la cap nu-și poate închipui că va reuși să-l țină lângă ea toată viața pe un om ca Maestrul! Înainte de orice este un artist și munca lui e mai importantă decât orice pe lumea asta!

Avea dreptate. Sarah știa acest lucru, dar în același timp refuza să recunoască adevărul vorbelor lui. Își duse mâna la gât, în locul pe care Miguel Cordova îl atinsese cu buzele lui fierbinți.

Probabil că oftase ușor, pentru că Michael se uită la ea cu un aer curios și cu ochii lui albaștri aproape triști. Se apropie de ea.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

Ea tresări, apoi scutură din cap zâmbind.

– Nimic, sunt doar puțin obosită și nervoasă.

– Povestea asta cu pozatul pentru maestru te-a extenuat? Dacă așa stau lucrurile, trebuie să renunți.

– Nu pot.

– Apropo, cum a fost? N-am apucat să te întreb aseară. Păreai cam... tăcută. Nu voiam să te bat la cap. Credeam... mă rog, poate că v-ați... certat.

– Nu. Cred că totul a fost în regulă. Deocamdată face numai niște schițe, dar a desenat destul de multe.

– N-a fost nici o problemă?

Bănuitoare, Sarah se uită la el, dar nu descoperi nici un alt subînțeles în privirea lui.

– Nu. Nici o problemă. Trebuie doar să învăț să stau nemișcată ore în șir, ceea ce este cam obositor.

– Înțeleg. Ți-a dat de înțeles cam cât timp mai are nevoie de tine?

Sarah se aplecă și adună petalele căzute ale unui trandafir. Se uită la ele gânditoare înainte să răspundă.

– Cred că va trebui să stau destul de mult, Michael. Poate chiar peste durata sejurului nostru.

– Mă așteptam la asta, dar cred că nu va avea nevoie de tine tot timpul. Doar nu e un portret al tău. În definitiv, poate să folosească mâinile altei fete, de exemplu. De obicei, așa se procedează.

Ea nu-i răspunse imediat, ci mirosi parfumul trandafirului.

– Știu. Dar am promis deja că o să stau până la sfârșit.

– Ai...

O privea, mult de uimire.

– De ce Dumnezeu ai acceptat așa ceva? Ți-ai pierdut mințile, draga mea?

Ea se înroși puternic la față.

– Nu, nu sunt nebună, Michael, dar vreau să văd totul, de la început până la sfârșit. Nu vreau... să văd trupul alteia atașat de chipul meu. Vreau să-i pozez până la capăt. Madona lui Miguel este și Madona mea.

Michael o privi îndelung, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor. Apoi clătină din cap.

– Ți-ai schimbat părerea în legătură cu Maestrul, nu-i așa? Dacă nu ești foarte atentă, draga mea, doamna Explozibil te va mânca de vie!

Capitolul 9

Sarah se simți mai ușurată atunci când văzu, la micul dejun, că doña Alicia se mai liniștise. Vorbea ca de obicei și nu dădu nici un semn de supărare, dar își aruncă de mai multe ori privirea spre fiul său, aflat în capul mesei. Oare ce gândea în legătură cu cearta dintre el și Ines Valdaquez? Sarah putea doar să-și închipuie. Din fericire, bătrâna doamnă nu părea să-i poarte pică din cauza acelui incident.

– Ești pregătită să vii din nou în atelier în după amiaza asta, Sarita? o întrebă ea, atunci când i se păru că atenția lui Miguel este îndreptată în altă parte.

Sarah dădu din cap a aprobare. În felul acesta, se rezolva o problemă la care se gândea încontinuu de aseară.

– Desigur, doña Alicia.

– Sunt atât de bucuroasă, draga mea! Miguel credea că vei refuza.

Tânăra clătină din cap, neștiind ce atitudine să adopte.

– Cred... cred că señora Valdaquez era foarte nervoasă. N-am fost rănită, doña Alicia.

– Oh! Părul tău minunat!... Ar fi trebuit să te întreb dacă te doare capul. Spune-mi, ai dureri?

– Deloc. Vă rog, nu vă mai faceți griji pentru mine, doña Alicia.

– Ba da, îmi fac. Ieri am fost foarte supărată pe Miguel și pe Ines. S-au comportat cu tine într-un mod inadmisibil.

– Vă rog, nu trebuie să i-o luați în nume de rău lui don Miguel.

– Nici ție nu-ți port pică, niña! Ești aproape un copil. Nu suport să te văd rănită.

– Dar n-o să fiu... Adică, n-am fost rănită.

Sarah începuse să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe luându-i apărarea lui Miguel. Râse nervos, fără să se uite la bătrâna doamnă.

– Ș... știam. Lui don Miguel îi place foarte mult compania femeilor. Vă rog, de fapt n-a fost numai vina lui!

Ea fu conștientă de privirea albastră ațintită asupra ei.

– Sarita! Oh, mi cara, îmi pare rău!

– Doña Alicia...

Trebuia să lămurească neînțelegerea chiar acum! În nici un caz doña Alicia nu trebuia s-o creadă pe Sarah îndrăgostită de don Miguel!... De altfel, nici nu era adevărat. Nu era absolut deloc adevărat.

– Nu înțelesesem, spuse cu blândețe doña Alicia. Te rog să-l ierți, Sarita.

– N-am de ce să-l iert. Am fost trasă de păr, dar nici eu nu m-am purtat prea frumos. La școală am pățit-o de nenumărate ori!

Doña Alicia își concentră toată atenția cojirii unei piersici.

– Ines pleacă mâine, o anunță ea deodată.

Sarah vru să se prefacă mirată, dar în adâncul sufletului, se simțea îngrozitor de vinovată.

– Îmi pare rău. Cred că vă plăcea s-o aveți lângă dumneavoastră.

– Poate... O cunoșteam pe Ines de foarte mulți ani. Ajungi să te obișnuiești cu prezența anumitor persoane.

Nu era momentul potrivit să pună întrebări, dar Sarah era curioasă să știe dacă Dick se înșelase sau nu. Într-un anumit sens, asta și spera: dacă Miguel ar fi izgonit-o într-adevăr pe Ines, doña Alicia probabil ar fi trebuit să fie și mai tristă.

– Señora Valdaquez se întoarce la ea acasă?

– Da. Are o reședință încântătoare la La Rabida. Acum s-a restabilit după moartea soțului. O femeie se simte întotdeauna mai bine la ea acasă.

Să fi existat vreo divergență între cele două femei?

– Da, da, fără îndoială...

*
* *

Sarah nu știa exact când va avea Miguel nevoie de ea, așa că, după micul dejun, se hotărî să se ducă să lucreze puțin împreună cu ceilalți studenți. De la o vreme își neglijase foarte

mult propriile studii. Dar bunele ei intenții nu se putură materializa, deoarece, în timp ce traversa curtea împreună cu Michael, fu strigată de cineva:

– Sarita!

Se întoarse rapid, ca și Michael de altfel.

– Oh, la naiba! făcu el printre dinți. Te-am și pierdut!

Ea aproape nici nu-l auzi: se uita spre Miguel Cordova care venea spre ei. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil: pantaloni strânși pe trup de culoare crem și cămașă deschisă la gât. Nu se sătura niciodată să-l privească!

– Astăzi îmi pozezi, Sarita?

Privirile li se întâlniră pentru o secundă, dar ea lăsă rapid pleoapele în jos.

– Da, desigur, don Miguel.

Fu surprinsă să audă cât de calmă îi suna vocea, deși Miguel era totuși foarte aproape de ea.

– ...Doña Alicia nu v-a spus?

Buzele lui schițară un zâmbet.

– Nu eram sigur dacă am înțeles bine. Văd că avea dreptate. Mă bucur.

– Vreți... să începeți acum?

– Te rog.

Michael păru iritat de răspunsul ei.

– Draga mea, în felul acesta nu vei face niciodată progrese în pictură!

– Domnișoara Beckett nu-și face nici o iluzie referitor la talentul ei, domnule Storer. Cu toate astea, este un foarte bun model pentru tabloul meu și țin să te asigur că nu avem de

pierdut nici unul din noi. Am restituit deja costul sejurului domnului Beckett. Acesta o va informa destul de repede cred, pe fiica sa.

– Oh! Dar nu trebuia să faceți așa ceva! protestă Sarah nemaiînțelegând nici ea ce era în mintea acelui om...

– Asta e o problemă de rezolvat între bărbați, Sarita. N-are rost să-ți bați capul cu treaba asta.

– Ba da! Mă puneți într-o situație... Mă simt...

Se opri brusc.

– Si, señorita!?

– Oh, nimic! Dacă aveți nevoie de mine acum, sunt pregătită.

– Bueno!

O invită s-o ia înaintea lui, dar ea rămase pe loc când văzu expresia mohorâtă de pe fața lui Michael și clătină din cap.

– Doar o clipă, vă rog. Aș vrea să vorbesc cu Michael.

Oare o va refuza? Nu... El dădu din umeri și le întoarse spatele. Sarah se uită după el cu ochii plini de mirare și... admirație.

– Ducă-se naibii! spuse Michael.

Sarah tresări.

– De obicei nu vorbești pe tonul ăsta despre el. Ce s-a întâmplat, Michael?

– Asta aș vrea să știu și eu... Am o presimțire ciudată...

– O presimțire?

– Oh, știu că probabil o să râzi de mine, dar, Sarah... Maestrul... ăăă... ți-a făcut cumva avansuri?

Inima tinerei bătea înfundat. Căuta cu disperare un răspuns. Se gândi să mintă, în speranța că nu-i va spune niciodată ce se întâmplase, dar ar fi fost inutil. Dacă nu-i spunea acum, oricum va afla de la alții. Ar fi fost mai bine să dea totul în vileag...

Se depărtă puțin de el și culese un trandafir parfumat.

– N-aș spune chiar așa, spuse ea încet. Nu pot să-i port pică lui Miguel. A fost vina mea... Cel puțin prima oară...

– Prima oară?

Nu îndrăznea să se uite la el, dar tânărul nu era dispus să-i vorbească fără să-i vadă ochii. Tânărul o prinse de brațul drept și o întoarse brusc spre el.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori s-a întâmplat?

– Numai de trei ori, mărturisi Sarah, înroșindu-se la față.

– Numai?! Și mai făceai și atâtea fițe! M-ai mințit tot timpul! Dumnezeule! Bănuiesc că totul s-a petrecut în atelierul acela blestemt!

Ea aprobă. Tot trupul îi tremura de rușine. Nu mai avea decât o singură dorință, și anume aceea de a fugi cât mai repede de lângă Michael. Oare simțea așa din cauza furiei lui Michael, a iubirii lui pentru ea, sau mai degrabă din cauza propriei furii? Cum de se lăsase cucerită de acel individ versat într-ale amorului? Nu înțelegea, dar nu putea da ochii cu chipul lui acuzator.

– Dă-mi drumul, Michael!

El nu-i răspunse, dar mâna îi alunecă încet în jos, lăsând să cadă brațul tinerei. Începea să înțeleagă...

– Așadar, tu erai! Tu ești cea despre care vorbea aseară Ines Valdaquez! Ea știa deja totul!

– Habar n-am. Poate că era vorba despre altcineva. Nu știu... Ines... Señora Valdaquez a intrat în atelier chiar în clipa în care...

– Te rog, scutește-mă de alte detalii! Și pentru că l-a prins asupra faptului, o expediază! E de bună seamă, un adevărat gentleman!

Cât de dureroasă era acea descoperire pentru Michael! Îl urcase pe don Miguel pe un piedestal și într-o clipă, totul se prăbușise. I se făcu milă de bietul Michael. Tânărului i se părea normal ca Maestrul să se distreze cu femeile, dar atunci când era vorba despre propria lui iubită, era cu totul altceva...

– N-a fost vina lui Miguel, insistă Sarah. A fost vina mea...

El se uită la ea cu ochii plini de tristețe.

– Și asta ar trebui să mă consoleze?

– Oh, Michael!

Era gata să izbucnească în plâns. Orice explicație ar fi inutilă. Inutilă... ca și dragostea ei pentru Miguel. Pentru că făcuse brusc această descoperire: îl iubea pe Miguel.

– Te-am iubit, spuse Michael cu o voce lipsită de orice intonație. Te-am iubit foarte mult.

– Michael, eu...

– Nu mai spune nimic, Sarah, și mai ales nu spune „îmi pare rău“. N-aș putea să suport așa ceva.

Rămase pe loc o bună bucată de vreme, slabă și vulnerabilă, cu părul lung și blond reflectând razele soarelui. Părea că e făcută din cap până-n picioare din aur, datorită

rochiei galbene și pielii bronzate. Apoi, fără să mai rostească nici un cuvânt, se îndreptă spre casă. Miguel Cordova avea nevoie de ea ca să-și picteze Madona.

*
* *

Sarah nu se întâlni cu nimeni, în afară de Ana, menajera, al cărei chip posomorât nu prea încuraja conversația. Sala de mese era pustie. Traversă încăperea răcoroasă și deschise ușa care ducea la atelier.

N-avea nevoie de un ghid ca să-și găsească drumul. Probabil că Miguel o aștepta deja și începuse să devină nerăbdător.

Mireasma de trandafiri proaspăt tăiați și așezați în fața crucifixului din bronz umplea coridorul. Fără să vrea, se opri în fața micului altar și atinse ușor crucifixul.

Își continuă drumul, mirată să simtă lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Și le șterse repede. Fu străbătută de un fior.

Pașii ei răsunau pe trepte, dar în atelier nu auzi nici un zgomot când bătu în ușă. Ciocăni din nou, dar nu-i răspunse nimeni. Întredeschise ușa și-și vârî capul înăuntru. Atelierul era gol și părea ciudat de pustiu, în ciuda prezenței obiectelor personale ale artistului. Sarah ezită câteva clipe, apoi intră și închise ușa după ea.

Se auzea numai zgomotul produs de valurile care se spărgeau de stânci. Atmosfera era calmă și pașnică.

Colile de desen se găseau tot pe șevalet. Sarah nu putu rezista tentației de a arunca o privire asupra lor. Nu venea nimeni... Ridică hârtia care acoperea planșa și se uită.

Clipi des din ochi. În fața ei totul era alb, cu excepția amprentei unui deget în colțul din stânga! Mută de mirare, luă colile în mâini și le examină cu atenție, dar câteva file căzură pe podea.

Cuprinsă de panică, vru să se aplece pentru a le ridica, dar rămase încremenită de mirare. O trăsătură alungită a chipului ei, emoționantă prin simplitate, se distingea clar pe hârtie. Sarah simți că inima îi stă în loc. Fu străbătută de un frison glacial. Colile de desen erau toate sfâșiate! Câtă ură provocase probabil un asemenea act de distrugere absolut inutil!

Începu să adune cu mâinile tremurânde hârtiile una câte una. Câte ore de muncă irosite!...

Interpreta gestul lui ca pe un atac personal, aproape fizic. Stătea în mijlocul camerei și clătina din cap. Două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji. Probabil că Miguel fusese profund jignit...

Miguel! Ridică brusc ochii și fu cuprinsă din nou de panică. Îi recunoscu pașii pe coridor. Și dacă el încă nu știa că desenele lui fuseseră distruse și o găsea acolo, cu hârtiile în mână? Acum nu mai putea să facă nimic...

El intră în atelier.

Sarah părea mică și jalnică așa cum stătea în mijlocul încăperii. Când o văzu, Miguel se opri. Oare cum va reacționa? N-avea de unde să știe. Traversă grăbit camera, luă desenele din mâinile fetei și le puse pe șevalet.

– Nu... nu eu am făcut așa ceva. Miguel... N-aș fi putut...

– Știu.

Avea vocea blândă și serioasă. Ezită câteva secunde, apoi puse mâna pe creștetul lui Sarah. Această mângiere o învioră.

– Știu foarte bine că tu n-ai putea face niciodată așa ceva, porumbițo.

– Dar e o crimă! Cum poate cineva... cine a fost?

El o privi îndelung.

– Eu... Dacă aș fi fost destul de nervos... Încă nu înțelegi pe deplin temperamentul latin.

– Dar tu... nu le-ai distrus tu, nu-i așa?

– Nu, dar înțeleg furia și pasiunea care au dus la un asemenea gest. Tu nu poți să înțelegi asta, Sarita.

– Dacă pasiunea te împinge să faci așa ceva... atunci, într-adevăr, n-o să vă înțeleg niciodată.

Ea își șerse obrajii plini de lacrimi.

– ...Probabil ți se pare că sunt ridicolă văzându-mă că plâng în halul ăsta.

– Nu. Lacrimile sunt și ele o formă de exprimare a emoției, amada, și, fiind spaniol, le înțeleg cu ușurință.

– Desenele erau foarte frumoase.

– Și te uitai la ele fără să-ți fi dat voie? o întrebă el cu o voce blândă.

Această acuzație o făcu pe tânără să-l privească drept în ochi.

– Voiam... să știu în ce stadiu ești.

– Deși știai că nu-mi place să arăt rezultatul neterminat al muncii mele?

Ea își mușcă buza de jos și își încrucișă brațele pe piept. Altădată ar fi fost poate mai agresivă, dar acum rămânea calmă și supusă.

– Nu... nu trebuia să mă uit. Îmi pare rău...

– Sarita!

Avu o senzație de amețeală. El era foarte aproape de ea. Putea să-l atingă fără să se clintească din loc, dar chiar în momentul acela, el făcu un pas înapoi și se întoarse cu spatele la ea.

– Vom face niște schițe... În câteva clipe, mama, respectiv dueña ta, va fi aici. Deocamdată e cu Ines, dar a promis că va urca în atelier.

Ines Valdaquez... Sarah își aminti de plecarea iminentă a tinerei spanioloaice. Acum credea că știe motivele. Ea era cea care rupsese desenele, într-un gest de furie excesivă. Tânăra făcu semn spre fragmentele de schițe:

– Ines a făcut asta?

Se întrebă imediat cum de îndrăznise să spună așa ceva. Miguel se întoarse spre ea încet, ochii lui negri căutându-i pe ai ei.

– Bineînțeles. De aceea i-am cerut să plece... Știai de plecarea ei?

– Da. Mi-a spus doña Alicia la micul dejun.

El zâmbi.

– Evident...

– Îmi... îmi pare rău.

– Serios? Eu credeam că te bucuri, Sarita.

Încă nu-l auzise niciodată râzând. Râsul lui sonor îi trezi simțurile. Fu străbătută de un fior.

– ...Nu te cunosc prea bine, amada.

– Ea... vreau să spun că-mi pare rău pentru ea.

– Pentru că e văduvă?

– Nu. Pentru că e atât de...

Se opri, îngrozită de indiscreția ei.

– Îndrăgostită de mine?

– Iartă-mă, Miguel. Nu voiam să...

– Nu putem obține întotdeauna tot ceea ce vrem, îi răspunse el cu răceală în glas. Dragostea e un sentiment relativ care nu trebuie să ne întunece judecata asupra unor probleme mult mai importante.

– Importante?

– Ines este văduva vărului meu. N-aș fi putut niciodată să mă însor cu ea, chiar dacă aș fi vrut.

– N-o iubești? îl întrebă Sarah aproape în șoaptă.

– Nu.

– Ești... ești îndrăgostit de altcineva?

El se încordă brusc, dar nu se întoarse spre ea. Rămase multă vreme tăcut, cu privire fixată asupra hârtiei albe de desen.

– Câți ani ai, Sarita?

– Am... am douăzeci și unu de ani. De ce?

El nu-i răspunse. În cele din urmă, Sarah întinse mâna și o așeză peste a lui.

– De ce mă întrebi, Miguel?

El îi lăsă o vreme mâna acolo unde era, apoi i-o respinse.

– Am făcut multe greșeli în viață. Soțiile prietenilor mei, amantele mele au...

Făcu un gest elocvent cu mâna.

– ...Dar întotdeauna am fost discret. Femeile astea au existat, Sarita. Au fost niște femei foarte experimentate.

În sfârșit, se întoarse spre ea.

– ...Tu ești un copil, Sarita.

Acum nu mai avea nevoie de nici o încurajare. Privirea lui Miguel îi era de-ajuns. Tânăra îl cuprinse cu brațele de mijloc și îl trase spre ea. El scoase un geamăt ușor, ca un strigăt slab de durere, și brațele lui o striviră de trupul său.

– Sarita!

O săruta pasionat pe gât, pe ceafă, cu o ferocitate nemaiîntâlnită.

Sarah lăsă să-i alunece mâinile pe cămașa subțire a lui Miguel, simțindu-i căldura trupului.

– Oh, Miguel!

Ea îl privi în sfârșit, cu ochii strălucind ca niște pietre prețioase.

– O să mă trimiți și pe mine acasă?

– Ar cam trebui... Dar, Madre de Dios! Mi-e imposibil când mă privești în felul ăsta!

– Nu poți să mă expediezi înainte să termini de pictat Madona.

– E adevărat, dar încă nu sunt sigur. Poate că ar trebui totuși să te trimit acasă. Ar fi în interesul tău.

– Nu, nu e în interesul meu. O să regreți.

Miguel nu spuse nimic. O strânse și mai tare în brațe.

– N-aș avea puterea s-o fac, amada. Te iubesc prea mult.

Oftatul de ușurare al fetei fu acoperit de gura lui fierbinte care o dorea pe a ei. Atunci când, în cele din urmă, o privi din nou, ochii lui negri străluceau de extaz.

– Tatăl tău îți va da voie să te măriți cu un spaniol, mi amada?

Ea râse, cu capul lăsat pe spate, și se uită la el cu un aer provocator.

– Încă nu l-ai întrebat? Parcă știam că obișnuiți să faceți planuri împreună fără să mă consultați și pe mine înainte...

– Impudencia! Mică obrăznicătură ce ești!

Îi strânse mâna cu afecțiune.

– Vrei să ne căsătorim în Iglesia de la Virgen Dorada, mi pequeña?

Sarah aprobă.

– În biserica noastră. Poate că o vom face sub privirile Madonei?

Miguel zâmbi și clătină din cap.

– Oh, nu, amada. Nu pot să aștept atât de mult!

– Miguel!

– Calla-te! îi porunci el... Taci!

O sărută din nou. După mult timp, Sarah îi răspunse:

– Si, Miguel.

Sfârșit